

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 37

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 16
Sessió Plenària núm. 17
tingudes el dia 19 de febrer de 1981

SUMARI

Sessió Plenària núm. 16. Sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, s'obre la sessió a un quart i sis minuts d'onze del matí.

El M. H. Sr. President fa avinent que aquesta sessió plenària ha estat convocada en virtut d'una comunicació rebuda del Tribunal Constitucional respecte a una qüestió d'inconstitucionalitat presentada pel Jutge del Jutjat núm. 7 de Primera Instància de Barcelona. Tot seguit, demana al senyor Secretari Primer que vulgui donar-hi lectura.

El M. H. Sr. President, atès que el Reglament no preveu cap qüestió com aquesta, diu que la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, acordà de demanar un Informe als serveis jurídics del Parlament, el qual ha estat distribuït a tots els senyors Diputats, així com d'escoltar el parer de diversos Grups parlamentaris, els quals tot seguit, per ordre de major a menor, fan llurs intervencions. Pel G. p. d'Esquerra Republicana, intervé el Sr. Vicens (p. 967); pel G. p. de Centristes, el Sr. Luna (p. 968); pel G. p. del PSUC, el Sr. Valentín (p. 969); pel G. Socialista, el Sr. Casares (p. 970), i, finalment, el Sr. Camps i Rovira, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 972).

Tot seguit el M. H. Sr. President anuncia que la Mesa ha rebut una proposta de resolució signada pels Portaveus de tots els Grups parlamentaris i demana al Sr. Secretari Primer que hi vulgui donar lectura. La proposta de resolució s'aprova per unanimitat dels presents (p. 974).

La sessió s'aixeca a un quart i nou minuts de dotze del migdia.

Sessió Plenària núm. 17. S'obre la sessió quan falten tres minuts per a les dotze del migdia, sota la presidència del M. H. Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, Sra. Concepció Ferrer, i de la resta de la Mesa, llevat del Vice-president Segon, Sr. Isidre Molas, que ocupa el seu escó.

Punt primer de l'ordre del dia: Proposició de Llei del Consell Consultiu de la Generalitat.

El M. H. Sr. President fa diverses explicacions respecte al sistema de votació i debat del Projecte (p. 974).

Tot seguit es voten els **articles 1 i 2** que s'aproven per unanimitat dels presents (p. 974).

El Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, defensa un vot particular al **punt primer de l'article 3**

(p. 974). Intervé en contra el Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 975). Defensa una esmena al mateix apartat, el Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 976). El Sr. Molas, del G. Socialista, intervé en contra de les dues esmenes (p. 977). Tot seguit el Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, diu que la defensa de la seva esmena, la núm. 3, ja és feta a partir de les intervencions anteriors (p. 979). Després, el Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, diu que renuncien a la defensa de la seva esmena a aquest article perquè coincideixen amb els arguments del Sr. Molas (p. 979). El Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, retira el seu vot particular (p. 979).

Es procedeix a la votació de l'article 3. L'esmena núm. 2 del G. p. d'Esquerra Republicana s'aprova per 71 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 979). L'esmena núm. 3 del G. Socialista queda decaiguda (p. 979). L'esmena núm. 4 del G. p. d'Esquerra Republicana s'aprova per 70 vots a favor, 33 en contra i 23 abstencions (p. 979). L'esmena núm. 5, del G. p. del PSUC, queda decaiguda (p. 979). L'apartat 2 de l'article 3 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 980).

Per explicació de vot intervenen els senyors Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 980), Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 980), Ribó, del G. p. del PSUC (p. 981) i Martín i Toval, del G. Socialista (p. 981).

Els articles 4, 5 i 6 s'aproven per unanimitat dels presents (p. 982).

A l'article 7 hi ha presentades diverses esmenes (p. 982). El Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, defensa l'esmena núm. 6 i la núm. 7 (p. 982). El Sr. Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana, defensa l'esmena núm. 8 (p. 982). Intervé el Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana, per una qüestió d'ordre i fa una esmena tècnica a l'esmena defensada pel seu Grup (p. 982). El Sr. Ribó retira l'esmena d'addició del seu Grup (p. 983).

Es vota l'esmena de modificació del G. p. del PSUC i es rebutja per 23 vots a favor, 56 en contra i 42 abstencions (p. 983). L'esmena núm. 8 del G. p. d'Esquerra Republicana s'aprova per 69 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 983). S'aproven per unanimitat els apartats 7.1, 7.2 i 7.3 del text del Dictamen (p. 983).

A l'article 8, el Sr. Molas, del G. Socialista, defensa una esmena transaccional, que ha estat llegida pel Secretari Primer (p. 983), i que comporta la retirada del vot particular núm. 10 d'aquest mateix Grup (p. 983).

Posada a votació l'esmena transaccional del G. Socialista, s'aprova per unanimitat dels presents. Per tant, queda aprovat l'article 8 (p. 984).

El M. H. Sr. President informa que a l'article 9 no hi ha cap esmena presentada, però que l'aprovació de l'esmena anterior implica una modificació del text (p. 984). El Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé en relació amb aquest punt (p. 984). Torna a intervenir-hi el M. H. Sr. President (p. 984).

L'article 9 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 984).

A l'article 10, apartat primer, hi ha un vot particular del G. Socialista que és defensat pel Sr. Martín i Toval (p. 984). El M. H. Sr. President diu que no procedeix votar-lo (p. 984).

Es vota l'article 10, en els seus tres apartats i amb el que s'ha observat pel que fa referència a l'apartat primer, i els articles 11, 12, 13 i 14, els quals s'aproven per unanimitat dels presents (p. 984).

A la Disposició Transitòria Primera hi ha un vot particular del G. p. de Convergència i Unió, que porta el núm. 12, i que és defensat pel Sr. Camps i Rovira (p. 985). El M. H. Sr. President proposa, i s'accepta, que el text del Dictamen quedi modificat de la forma indicada (p. 985). Tot seguit el Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, diu que no defensarà l'esmena núm. 13, presentada pel seu Grup, perquè la considera decaiguda (p. 985). El M. H. Sr. President respon al Sr. Martín i Toval (p. 985). Es vota la Disposició Transitòria Primera, apartat primer, amb el text del vot particular del G. p. de Convergència i Unió: s'aprova per 69 vots a favor, 23 en contra i 31 abstencions (p. 985). L'apartat segon d'aquesta Disposició Transitòria s'aprova per unanimitat dels presents (p. 985).

A la Disposició Transitòria Segona hi ha dues esmenes: La primera, que és un vot particular del G. p. de Convergència i Unió, és defensada pel Sr. Camps i Rovira (p. 985). Intervé el Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 985). Intervé el M. H. Sr. President (p. 985). Intervé el Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 986) i el Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 986). Torna a intervenir el M. H. Sr. President (p. 986). El Sr. Secretari Primer llegeix la Disposició Transitòria Segona (p. 986). Es passa a la segona esmena, i el Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, diu que queda decaiguda (p. 986).

Es vota l'esmena transaccional presentada pel G. p. de Convergència i Unió i s'aprova per 68 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 986).

El Sr. Molas, del G. Socialista, proposa que conjuntament amb les Disposicions Finals Primera, Segona i Tercera es voti el Títol (p. 986). S'aproven per unanimitat dels presents (p. 986).

El Sr. Secretari Primer llegeix la redacció definitiva de l'article 7, apartat primer (p. 986).

Es procedeix a votar tota la Llei, la qual s'aprova per 120 vots a favor, és a dir, per la unanimitat dels 120 Diputats presents (p. 986).

Per explicació de vot intervenen els Srs. Molas, del G. Socialista (p. 987), Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió (p. 987), i Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 988).

Se suspèn la sessió a les dues i onze minuts del migdia (p. 989).

Es reprèn la sessió a dos quarts i nou minuts de sis de la tarda. El Secretari Quart, Sr. Espasa, seu al seu escó. El M. H. Sr. President comunica que a la tribuna de convidats és present l'Excel·lentíssim senyor Cosme Vidal i Joan, President del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, i Vice-president del Consell Interinsular de les Illes.

Després de saludar-lo en nom de la Cambra i d'expressar el desig d'unes relacions ben estretes entre el Consell General Interinsular i la Generalitat de Catalunya, demana a la Cambra un aplaudiment (p. 989).

Punt segon de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu referent a allò que ha de ser la funció pública a Catalunya, presentada pel G. p. del PSUC.

El M. H. Sr. President informa que han estat presentades dues esmenes a aquesta moció. Una d'elles, però, no ha pogut ésser acceptada per la Mesa (p. 989). Tot seguit intervé el Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, per defensar la moció (p. 989). Tot seguit intervé el Sr. Conseller de Governació (p. 991). Intervé després el Sr. Prats, del G. Socialista, per defensar l'esmena presentada pel seu Grup (p. 991). Torna a intervenir el Sr. Conseller de Governació (p. 992). A continuació intervenen els Srs. Pla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 993), i Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 994). Tot seguit torna a intervenir el Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 996). A proposta del Sr. Conseller de Governació el M. H. Sr. President ordena que el Secretari Primer torni a llegir el text escrit (p. 997).

La primera part de la moció llegida pel Sr. Secretari s'aprova per unanimitat dels presents (p. 997). La segona part del text es rebutja per 24 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció (p. 997).

Per explicació de vot intervé el Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 997).

Tercer punt de l'ordre del dia: Proposició no de Llei sobre Campanyes de Promoció i Prevenció de la Salut, presentada pel G. p. del PSUC.

El Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, proposa una correcció de conceptes (p. 998). El M. H. Sr. President s'excusa davant la Cambra per l'error (p. 998).

Intervé el Sr. Espasa, del G. p. del PSUC, defensant la Proposició no de Llei (p. 998). El M. H. Sr. President fa diverses observacions sobre la qüestió plantejada pel Sr. Subirà i Rocamora (p. 1.000). Tot seguit intervé l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, Sr. Laporte (p. 1.000). El Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, defensa les esmenes del seu Grup (p. 1.002). Després pren la paraula el Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1.003). Tot seguit intervé el Sr. Panisello, del G. p. de Centristes (p. 1.005). Finalment, el Sr. Espasa, del G. p. del PSUC, fa una darrera intervenció (p. 1.006). El Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per al·lusions (p. 1.006).

Feta la votació, la resolució del G. p. del PSUC, amb les modificacions indicades, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1.006).

Quart punt de l'ordre del dia: Interpellació al Consell Executiu sobre grups feixistes, formulada pel G. p. d'Esquerra Republicana.

El Sr. Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana, intervé per defensar-la (p. 1.007). Resposta de l'Honorable Conseller de Governació, Sr. Vidal i Gayolà (p. 1.008). El Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, fa la rèplica en nom del seu Grup (p. 1.008).

Cinquè punt de l'ordre del dia: Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana, formulada pel G. p. d'Esquerra Republicana. El Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula la interpellació (p. 1.009). Tot seguit intervé l'Honorable Conseller de Governació, Sr. Vidal i Gayolà (p. 1.010). Pel torn de rèplica intervé el Sr. Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1.011). El Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per al·lusions (p. 1.012). El M. H. Sr. President prega que es contestin només les al·lusions (p. 1.012). El Sr. Martín i Toval respon al M. H. Sr. President i continua la intervenció (p. 1.013).

Darrer punt de l'ordre del dia: Preguntes amb resposta oral.

El Sr. Marçal Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula una pregunta a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la desviació de la carretera N-II al seu pas per Girona (p. 1.013). Resposta de l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Sr. Cullell (p. 1.013). El Sr. Casanovas intervé en torn de rèplica (p. 1.014).

El Sr. Ganyet, del G. Socialista, pregunta al Consell Executiu sobre la trama viària del Principat (p. 1.014). Resposta de l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Sr. Cullell (p. 1.015). Rèplica del Sr. Ganyet (p. 1.017). Torna a intervenir l'H. Sr. Conseller (p. 1.017).

El Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula al titular del Departament de Presidència del Consell Executiu una pregunta sobre la participació d'equips catalans en competicions internacionals i sobre l'entrada de Catalunya al Comitè Olímpic Internacional (p. 1.017). Resposta de l'Honorable Conseller de la Presidència, Sr. Coll i Alentorn (p. 1.018). Intervé el Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, en torn de rèplica (p. 1.018). Torna a intervenir l'Honorable Conseller de la Presidència, Sr. Coll i Alentorn (p. 1.018).

El Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula una pregunta sobre les instal·lacions sanitàries de les comarques lleidatanes (p. 1.019). Resposta de l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, Sr. Laporte (p. 1.020). El Sr. Torres torna a intervenir en torn de rèplica (p. 1.021). Finalment, intervé l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, Sr. Laporte (p. 1.022).

En acabat, el M. H. Sr. President comunica un canvi que s'ha produït en la Mesa de la Comissió d'Enquesta sobre la Central Nuclear d'Ascó (p. 1.022).

S'aixeca la sessió a les deu i sis minuts del vespre.

S'obre la sessió quan falten tres minuts per a les dotze del migdia. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, Sra. Concepció Ferrer, i de la resta de la Mesa, llevat del Vice-president Segon, Sr. Isidre Molas, que ocupa el seu escó. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Cahner, Cullell, Laporte, Sanuy i Rigol.

Ordre del dia

1. *Proposició de Llei del Consell Consultiu de la Generalitat.*
2. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu referent a allò que ha de ser la funció pública a Catalunya, presentada pel Grup parlamentari del PSUC.*
3. *Proposició no de Llei sobre Campanyes de Promoció i Prevenció de la Salut, presentada pel Grup parlamentari del PSUC.*
4. *Interpellació al Consell Executiu sobre grups feixistes, formulada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana, formulada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.*
6. *Preguntes amb resposta oral.*

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 16

S'obre la sessió a un quart i sis minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa. Al banc del Govern, seuen els Honorables senyors Coll i Alentorn, Laporte, Cullell, Vidal i Gayolà i Gispert.

Ordre del dia

1. *Decidir sobre la compareixença del Parlament de Catalunya en la qüestió d'inconstitucionalitat, presentada pel Sr. Jutge del Tribunal de Primera Instància núm. 7 de Barcelona davant el Tribunal Constitucional, en relació amb els articles 252 nùms. 2 i 3 de la Compilació del dret civil català i l'article 39.2 de la Constitució.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Senyores i senyors Diputats, aquesta sessió plenària és la primera del nou període de sessions que ha començat els primers dies de febrer i que s'està descabdellant amb una gran intensitat de treball per part de les Comissions, cosa que permetrà —espero— que quan arribin les vacances parlamentàries, el Parlament haurà realitzat ja una tasca considerable.

Aquesta sessió d'avui és una sessió específica, convocada en virtut d'una comunicació rebuda del Tribunal Constitucional respecte a una qüestió d'inconstitucionalitat presentada pel jutge del Jutjat número 7 de Primera Instància de Barcelona.

Abans de començar el debat, voldria referir-me a un fet que els senyors Diputats segurament ja hauran pogut constatar, que és que estan instal·lats en els escons uns micròfons que permeten parlar des de l'escó. Això no vol dir que les intervencions ordinàries hagin de fer-se des de l'escó, però permetrà —en intervencions curtes— donar una major agilitat als debats, estalviant el temps de desplaçament i permetent fins a un cert punt un cert diàleg amb la Mesa, amb la Presidència, sense necessitat d'aixecar massa la veu, de manera que tots els Diputats podran escoltar-ho.

El funcionament d'aquests aparells és molt simple: quan un Diputat desitgi fer ús de la paraula des de l'escó, n'hi haurà prou de pitjar o desplaçar el botó corresponent, però no tindrà connectat el micròfon fins al moment en què la Presidència li doni la paraula.

Penso que no hi haurà absolutament cap dificultat a utilitzar aquest perfeccionament dels nostres mitjans materials de treball.

Comencem, doncs, amb el tema, amb la qüestió de l'ordre del dia, i demano al senyor Secretari que vulgui donar lectura a la comunicació del Tribunal Constitucional. Tot seguit, demanaria als representants dels Grups parlamentaris que exposessin el seu punt de vista sobre aquesta comunicació i, si s'escau —com suposo—, el Parlament, escoltats tots els Grups, podrà votar una resolució sobre aquesta qüestió.

Senyor Secretari?

El Sr. SECRETARI PRIMER: Senyor President.

«Excelentísimo señor:

Por el Juzgado de Primera Instancia número 7 de Barcelona, se ha presentado en este Tribunal certificación de las actuaciones de la que adjunto testimonio, seguidas por el mismo con el número 305/79V, promoviendo cuestión de inconstitucionalidad del artículo 252.2 y 3 de la *Compilación del Derecho Civil Especial de Cataluña* de 21 de julio de 1970, en relación con el artículo 39.2 de la Constitución.

Por providencia del día de hoy —de la que también acompaño copia— se ha acordado admitir a trámite la cuestión planteada y dar traslado de la misma al Congreso de los Diputados, al Senado, al Gobierno, y al Fiscal General del Estado, así como al Parlamento y al Consejo Ejecutivo de la Generalitat de Catalunya.

De conformidad con la indicada providencia, traslado la cuestión de inconstitucionalidad referida al Parlamento de esa Generalitat, por conducto de Vuestra Excelencia, a los efectos del artículo 37.2 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional, a fin de que en el plazo común improrrogable de quince días, puedan personarse en el procedimiento y formular las alegaciones que estimen procedentes. Para constancia en el procedimiento me permito interesar de Vuestra Excelencia tenga a bien acusar recibo.

Con mi más alta consideración.

Madrid, 2 de febrero de 1981.»

El Sr. PRESIDENT: Rebuda aquesta comunicació i donat que el nostre Reglament no preveu res per a qüestions com aquesta, la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, va acordar demanar un informe als serveis jurídics del Parlament. Aquest informe ha estat distribuït a tots els

senyors Diputats, de manera que tots vostès ja tenen coneixement, i la Mesa, també d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar procedir en la forma que he indicat anteriorment, és a dir, escoltar el parer dels diversos Grups parlamentaris sobre la qüestió.

Procedirem, doncs, a aquesta formalitat, i seguirem l'ordre de menor a major.

Té, per tant, la paraula, un representant del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el fet d'intervenir en primer lloc en el debat sobre aquesta qüestió d'inconstitucionalitat, obliga, potser, a explicar una mica la situació de fet, que no queda suficientment clara amb la lectura de l'escrit que ha llegit el senyor Secretari. Em sembla, de tota manera, que no cal insistir gaire, perquè totes les senyores i senyors Diputats em penso que estan assabentats de la qüestió de fons. Es tracta d'una qüestió d'inconstitucionalitat, plantejada pel senyor jutge del Jutjat de Primera Instància de Barcelona número 7, sobre un afer de dret successori. Un afer de dret successori, a instància de part, que és com s'ha obert el procediment en el Jutjat de Primera Instància número 7.

Aquesta qüestió de dret successori és la que contempla l'article 252 de la nostra *Compilació*, que —cal dir-ho de seguida— és evidentment contradictori amb l'article 39, paràgraf 2, de la Constitució. Es tracta d'una antiga norma de dret de Catalunya, que parla de la indignitat per a heretar, en cas que els hereus tinguin una relació derivada d'adulteri amb el testador. L'article 39.2 de la Constitució és evident que deixa la norma aquesta en el terreny de la inconstitucionalitat, però, com es pot apreciar, es tracta d'una inconstitucionalitat sobrevinguda, ja que la llei que no s'adequa a la Constitució és ben anterior a la promulgació de la Constitució.

No és —dit això— gens sorprenent que aquesta situació es produeixi, no sols en aquest precepte, sinó en molts altres de la legislació, no sols catalana, sinó de la legislació de qualsevol lloc de l'Estat espanyol i la legislació del mateix Estat aplicable a tot el territori d'Espanya. És evident que això no ha de causar cap estranyesa, perquè la feina d'adaptació de la legislació vigent en la Constitució és una feina vasta que s'ha de fer progressivament i que no es pot improvisar en quatre dies. Pel que fa referència a la qüestió concreta que ara debatem, cal dir que el mateix Codi civil espanyol té un precepte idèntic al de l'article 252 de la *Compilació de Dret civil de Catalunya*, que també estableix la mateixa indignitat per a heretar per causa d'adulteri.

El que ens desplaça —evidentment— al nostre Grup, i suposo que a tots els Diputats del Parlament de Catalunya, és que la qüestió d'inconstitucionalitat s'hagi plantejat precisament respecte a la *Compilació de Dret civil català*. Però no podem fer-hi res, així són els fets, perquè la instància de part s'ha produït en un Jutjat de Primera Instància de Barcelona.

Hi ha, doncs, un buit legislatiu, que no pot ser omplert més que per la tasca legislativa del Parlament. En aquesta qüestió, l'Estatut de Catalunya en el seu article 9, paràgraf 2, és claríssim: «El Parlament de Catalunya té compe-

tència exclusiva per a la conservació, el desenvolupament i la modificació del dret civil català.»

Per tant, el nostre Grup pensa que, d'acord amb el Dictamen que ha estat demanat als serveis jurídics del Parlament i que aquests serveis jurídics han lliurat, aquest buit no pot ser omplert per una sentència del Tribunal Constitucional, sinó que únicament pot ser omplert per la tasca legislativa d'aquest Parlament, que és l'única instància competent per a desenvolupar la Constitució quant a dret civil català.

De tota manera, cal observar que, encara que el Tribunal Constitucional digués que és inaplicable l'article 252, que és anticonstitucional, de la *Compilació de Dret civil català*, tenint en compte que l'article 53 de la Constitució estableix que tots els principis i drets recollits en el Capítol III —i el que estem discutint és el Capítol III de la Constitució— sols poden ésser allegats davant de la jurisdicció ordinària d'acord amb el que disposin les lleis que els desenvolupin, es dedueix d'això que, en el cas de ser declarat anticonstitucional, tampoc no queda omplert el buit legislatiu, perquè caldria anar a buscar la llei supletòria a la *Compilació de Dret civil català*, i si s'anés a buscar el Codi civil com a supletori es tornaria a reproduir exactament la mateixa situació en què ens trobem ara, perquè el Codi civil també parteix de la base que existeix una indignitat per a heretar, contradictòria amb l'article 39, paràgraf 2, de la Constitució. Es tornaria a reproduir exactament la mateixa situació.

Aleshores, nosaltres, el nostre Grup parlamentari, opinem que el Parlament no pot entrar, evidentment, en la qüestió de fons plantejada pel Jutjat de Primera Instància número 7. No podem entrar en aquesta qüestió ni en la d'aplicació retroactiva en un cas en què els fets successoris es van produir abans de la vigència de la Constitució; sobre totes aquestes qüestions es pronunciarà el Poder Judicial, que és a qui correspon de fer-ho. El nostre Grup parlamentari pensa que el que ha de fer el Parlament és presentar-se en el procediment obert, per tal de formular dues allegacions, únicament. Són les dues allegacions que són en el punt a) i b) del Dictamen elaborat pels serveis jurídics del Parlament.

En el punt a), cal que el Parlament digui, d'entrada, que no hi ha adequació evident entre l'article 252 de la *Compilació* i el 39, paràgraf 2, de la Constitució. I en el punt b) cal que el Parlament, citant l'article 9, paràgraf 2 de l'Estatut, digui que correspon exclusivament al Parlament de Catalunya de legislar en aquesta matèria i modificar el dret civil actual per a assolir aquesta adequació.

El nostre Grup no estaria d'acord a allegar el punt c) del Dictamen dels serveis jurídics, perquè ens sembla que seria reiteratiu respecte al punt b) que acabo de resumir ara, i, a més, podria fer la impressió que es volen donar instruccions al Tribunal Constitucional sobre el contingut de la seva resolució, cosa que no ens correspondria gens ni mica.

Queda la qüestió formal: quina persona ha de designar el Parlament de Catalunya amb poders suficients per a comparèixer en el procediment obert? Això, als efectes de l'article 37, paràgraf 2, de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional. El nostre Grup pensa que, d'una manera absolutament lògica, qui ha de representar el Parlament,

presentant-se en aquest procediment, és el President, el President del nostre Parlament.

Això és tot; moltes gràcies senyor President.

(*El Diputat senyor Vicenç Capdevila i Cardona s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CAPDEVILA: El senyor Agustín Luna.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup parlamentari Centrista, el senyor Agustín Luna té la paraula.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, en nombre del Grupo parlamentario Centrista me toca intervenir sobre la cuestión de inconstitucionalidad planteada ante el Tribunal Constitucional a instancia de parte, y luego hecha por él, por el Juzgado de Primera Instancia número 7 de Barcelona.

Sobre esta cuestión, el Grupo parlamentario Centrista querría dividir su corta intervención en tres apartados: comparecencia del Parlamento, alegaciones posibles —del Parlamento— y ciertas consideraciones sobre la cuestión de fondo.

En cuanto a la comparecencia del Parlamento de Cataluña ante la invitación o requerimiento del Tribunal Constitucional, nos parece obvia, nos parece necesaria, por cuanto que afecta a una cuestión relativa al derecho civil catalán, materia sobre la que el Parlamento —este Parlamento— tiene competencia exclusiva —artículo 9.2 del Estatuto de autonomía— y en relación a cuya cuestión relativa al derecho civil catalán el Parlamento de Cataluña no puede estar ausente. Desde luego, consideramos que la persona adecuada para representar al Parlamento es el Presidente del mismo y en este sentido nos sumamos totalmente a cuanto ha alegado anteriormente en esta materia el Portavoz d'Esquerra Republicana. En cuanto a las alegaciones; nosotros consideramos oportuno, muy oportuno, que del pliego redactado por los letrados del Parlamento se recojan los apartados a) y b), que de alguna manera se puedan también tener en cuenta —tema al que me referiré a continuación— ciertos aspectos de las cuestiones de fondo, y que en todo caso el pliego de alegaciones fuera redactado por los letrados del Parlamento y pasase posteriormente a la aprobación de la Junta de Portavoces representativa de todos los Grupos parlamentarios.

Y finalmente unas brevísimas, también, consideraciones acerca de la cuestión de fondo.

La cuestión de inconstitucionalidad plantea al Tribunal Constitucional la posible contradicción de un precepto de la compilación —el artículo 252 en dos de sus apartados: el apartado 2 y el apartado 3— en relación al artículo 39.2 de la Constitución. Sin embargo, cada uno de los preceptos de la *Compilación del Derecho civil de Cataluña* de los cuales se indica su posible anticonstitucionalidad, no tienen todos el mismo tratamiento, a mi modo de ver, y al modo de ver del Grupo parlamentario Centrista, en relación al artículo 39.2 de la Constitución.

Acertadamente, por ejemplo, el dictamen de los letrados del Parlamento distingue entre la incapacidad —más que indignidad—, la incapacidad relativa total para suceder de la persona culpable de trato adulterino. Del otro precepto de la *Compilación* del que se hace mención de posible inconstitucionalidad es el párrafo tercero de este artículo 252, que se refiere a la incapacidad relativa total

para suceder de los hijos nacidos de las uniones adulterinas. En efecto, la incapacidad relativa total para suceder de la persona culpable de trato adulterino, en este caso, no vemos que haya ninguna contradicción de este artículo 252.2 con ningún precepto de la Constitución. El artículo 39.2 de la Constitución defiende a la madre, pero en cuanto a madre, no en cuanto a sucesora, y lo ha visto muy claramente el texto del informe de los letrados del Parlamento en esta materia. Se podrá discutir la solución de la norma del artículo 252.2 acerca de la incapacidad de la persona que ha tenido el trato adulterino, pero la solución es discutible no en cuanto a su constitucionalidad o no, sino en cuanto a su oportunidad o inoportunidad desde el punto de vista de las concepciones sociales. Recordemos, por ejemplo, como en un supuesto normativo muy semejante, asimilable al menos a este precepto, el que hacia indigno para suceder al condenado en juicio por adulterio con la mujer del testador, ya fue derogado a nivel del código civil, artículo 576, por la Ley de 1978, anterior a la Constitución. Es decir, que no vemos que en esta norma del 252.2 haya directamente conculcación de un precepto constitucional; la norma es discutible por otras razones de concepciones sociales, pero no parece que haya una contradicción con el artículo 39.2 de la Constitución, de acuerdo, por lo demás, con lo dicho anteriormente por el informe de los letrados del Parlamento.

Sí, en cambio, nos parece directamente contradictorio con un texto constitucional, con el artículo 39.2 de la Constitución e incluso con el 14 —por cierto, no alegado por el Juzgado y por la parte que ha instado la presentación de la cuestión de anticonstitucionalidad—, y en este sentido, sí que vemos una clara contradicción entre el artículo 252.2.3 de la *Compilación* y el artículo 39.2 de la Constitución.

Ahora bien, lo que parece dudoso al Grupo Centrista es que la cuestión sucesoria de fondo haya de sustanciarse, en su caso, con arreglo a una normativa diferente a la del artículo 252.3, que se considera impugnado, que se considera anticonstitucional. En efecto, la ley aplicada a la sucesión es la ley nacional del causante en el momento de la apertura de la sucesión. La sucesión se abre en el año 1975 cuando no estaba vigente la Constitución. Es principio de nuestro ordenamiento el de la irretroactividad de la ley, es principio de nuestro ordenamiento mantenido en la Constitución —artículo 9.3— el de la seguridad jurídica, el del respeto a la ley, el de los derechos de los demás —artículo 10 de la Constitución—, y en este sentido consideramos que muy probablemente, a pesar de que fuera anticonstitucional actualmente el artículo 252.3 de la *Compilación de Derecho civil catalán*, hubiera de aplicarse por todos estos razonamientos de mantenimiento de la irretroactividad de la ley, de mantenimiento de la seguridad jurídica, de mantenimiento de los derechos de los demás, etc.

Estas consideraciones últimas hacen, a nuestro modo de ver, que la cuestión perjudicial de la anticonstitucionalidad que se ha planteado, pueda tener un éxito dudoso, pero en todo caso había de contemplarse por este Parlamento al objeto de, en su caso, valorarlo positivamente, hacer alguna alegación en este sentido.

En la cuestión de inconstitucionalidad planteada —y

termino, señor Presidente— ante el Tribunal Constitucional, no dice, al juicio del Grupo Centrista, algunas consideraciones adicionales de carácter político en orden a este Parlamento. En primer lugar, ha sido un caso —esta cuestión de anticonstitucionalidad— que puede repetirse por otra parte constantemente, de constatación de que determinados preceptos de la *Compilación de Derecho civil catalán*, y por supuesto no sólo el artículo 252, chocan con la Constitución. Este es el supuesto de discriminación de hijos naturales o hijos legítimos y ese es el caso de discriminación de hombre o mujer, etc. Y esta constatación creo que debe hacer reflexionar a este Parlamento —ya se ha hecho por parte de muchos Grupos, incluso a nivel de declaraciones— sobre la necesidad de adaptar la *Compilación del Derecho civil catalán* a la Constitución. Dentro de la tarea del Parlamento le corresponde a éste, en competencia exclusiva, la conservación, modificación y desarrollo del derecho civil de Cataluña —artículo 9.2 del Estatuto de Autonomía— y esta adaptación, esta modernización, esta conservación del derecho civil catalán, tiene, a mi modo de ver, y al modo de ver del Grupo parlamentario Centrista, una situación de urgencia, de inmediatez, en todas aquellas normas del derecho civil catalán que se apartan de los postulados de la Constitución. La reforma, la adaptación total de la *Compilación*, requiere un trabajo lento y cuidadoso, y en este sentido no se podrá hacer rápidamente. Ahora bien, hay ciertos artículos de la *Compilación del Derecho civil de Cataluña* que, recogiendo normas muy tradicionales pero muy antiguas y recogiendo normas que difícilmente tienen una realidad social en el día de hoy, y desde luego que pueden chocar con la Constitución, conviene que de inmediato el Parlamento considere la oportunidad de una adaptación de la *Compilación del Derecho civil catalán* a la Constitución, para cuya adaptación el Grupo parlamentario Centrista ofrece todo su apoyo y toda su colaboración.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, muy brevemente, y no por falta de importancia del tema, que la tiene y mucha —tiene un alto significado institucional—, sino porque en nuestra opinión y en este momento la posición del Grupo que represento es susceptible de formularse con una considerable concisión.

Nos encontramos con un caso singular y, a lo que yo sé, con un caso todavía sin precedentes en la aún corta vida del Tribunal Constitucional. A saber, la aplicación por éste del artículo 37.2 de la Ley Orgánica que lo regula a partir de los ejercicios de derechos y facultades que se establecen en el artículo 35 de la propia Ley.

Nuestro Grupo cree que hemos de felicitarnos del estricto cumplimiento de aquel precepto —como no podía ser menos, por supuesto— por parte del alto Tribunal. Y es que más allá del hecho de la observancia de la ley, o de la legación de tal o cual precepto del ordenamiento jurídico, está, creemos, el espectáculo estimulante del empleo y el funcionamiento de los mecanismos propios de una etapa de derecho.

El Grupo parlamentario del PSU de Cataluña se mani-

fiesta clara y rotundamente porque la respuesta de este Parlamento al traslado que le ha sido concedido por el Tribunal Constitucional sea la de comparecer ante el mismo, alegando las razones que sean pertinentes y que este Parlamento, de una o de otra manera, acuerde. Hacer otra cosa sería declinar el uso de facultades que nos vienen conferidas por la ley y, lo que sería más grave, comportaría un declinar de los deberes que hemos contraído ante el pueblo de Cataluña en el momento en que fuimos elegidos en las elecciones que dieron lugar a este Parlamento. Sí, pues, a la comparecencia ante el Tribunal Constitucional.

En cuanto al tema de la comparecencia, nuestro Grupo manifiesta su conformidad con el hecho de que sea el propio Presidente de este Parlamento el que ejercite la representación del mismo ante el Tribunal Constitucional. Y ello porque, si algún precepto hay seguro, sin ningún riesgo para que esta comparecencia se asegure con arreglo a la ley, sería el propio artículo 27 del Reglamento de este Parlamento, en el cual, como todos sabemos, se dice que el «President del Parlament té la representació de la Cambra». Con ello se obviarían cualquier tipo de disquisiciones interpretativas que en un momento determinado serían de difícil remedio, si no se hubieran tenido en cuenta de antemano. De todas maneras, el Grupo parlamentario que represento quería significar que el hecho de lo que pudiéramos decir la legitimación «ad causam», que se dice en Derecho Procesal, no agota la problemática de la comparecencia, y que habría de tenerse en cuenta por este Parlamento, con los debidos asesoramientos de sus servicios jurídicos, un estudio muy riguroso de los requisitos de comparecencia que se contienen en la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional, en los títulos, artículos finales, a la hora de determinar las normas generales de procedimiento, y concretamente los artículos 80, 81 y 82 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional. Es importante que sepamos qué tipo de tratamiento al requisito procesal de postulación se tiene que dar a la hora de hacer una comparecencia totalmente arreglada a las normas procesales que rigen los procedimientos que han de substanciar ante el Tribunal Constitucional.

En orden a una cuestión jurídico-política, tendríamos que manifestar, reiterándonos con ello en las manifestaciones que han venido haciéndose ya esta misma mañana desde esta tribuna, nuestro pleno apoyo al ejercicio íntegro de las facultades que el Estatut d'Autonomia confiere a Cataluña y en concreto a las establecidas en el artículo 9, en su número segundo, cuando dice que «es competencia exclusiva de la Generalitat de Cataluña aquello que concierne a la conservación, modificación y desarrollo del derecho civil de Cataluña», y que esto, como ya he dicho antes, tiene que ejercitarse en su plenitud, es decir, agotando las posibilidades que se contienen en una interpretación cuidadosa de los tres términos: conservación, modificación y desarrollo. No cabe duda que la forma ideal y definitiva, en el caso concreto que nos ocupa, de la superación de las evidentes discordancias que en determinados preceptos de la vigente *Compilación de Derecho Civil Especial de Cataluña* pueden observarse respecto a la Constitución, sería que se procediera por este Parlamento, sin ningún tipo de precipitación, por supuesto, pero al mismo tiempo sin ningún tipo de dilación, a la elaboración

de ese desiderátum que supone una nueva *Compilación de Derecho Civil Especial de Cataluña*, o un nuevo *Código de Derecho Civil de Cataluña*, y, entre tanto, pues que por la vía de las reformas legislativas parciales estuviera superada de antemano esta problemática y evitara la necesidad de que interviniera el Tribunal Constitucional.

Esto coloca evidentemente a este Parlament ante un reto, un reto que tendremos que cumplir, y que yo diría —y lo digo en nombre de mi Grupo— que esta intervención del Tribunal Constitucional, este acontecimiento que hoy motiva este Pleno, es un aldabonazo que tiene que estimular a este Parlamento para que rápidamente subvenga a las necesidades legislativas que, como he dicho antes, evitarían la necesidad de que, por vía jurisdiccional, tengan que arreglarse cosas que tendrían que estar arregladas previamente por vía legislativa. No obstante, dicho esto, nosotros también queremos manifestar que, en tanto en cuanto esto no ocurra así, es evidente que nos encontramos ante una *Compilación* que aún no está modificada, una *Compilación* que —estamos completamente convencidos— sugiere un alto grado de sensibilidad, en tanto en cuanto recoge instituciones jurídicas que constituyen el patrimonio histórico de Cataluña, pero que, no obstante lo cual, es evidente que el curso de la Historia, el curso de los acontecimientos, el desenvolvimiento en normas jurídicas superiores de determinados principios que la humanidad va conquistando, obliga a que puedan ser declaradas sin ningún tipo de reservas obsoletas y que, en un momento determinado, su aplicación no se considere. Por tanto, nosotros estamos absolutamente de acuerdo con que el Tribunal Constitucional, en tanto en cuanto no existe norma legislativa que permita la aplicación de los supuestos legislativos, de los supuestos que de hecho nos ocupan, con arreglo a una *Compilación* establecida previamente, sea el Tribunal Constitucional el que remedie estas discordancias constitucionales.

Nosotros no vamos a entrar aquí ahora en determinadas cuestiones de fondo, pero sí las vamos a indicar —han sido mencionadas en esta tribuna—, tales como serían, por ejemplo, la aplicación del artículo 39 de la Constitución, a partir de lo que se manifiesta en el artículo 53.3 de la propia Constitución, es decir, de la necesidad de la existencia de un desarrollo legislativo previo para la aplicación de los derechos que están contenidos en el capítulo a que se refiere este propio en el artículo 53. Porque nosotros creemos, en primer lugar, sin entrar en lo que en definitiva se resuelva, que este artículo 53.3 debe ser leído en su integridad, interpretado en su propia lógica interna, teniendo en cuenta, no solamente el inciso final de este número, sino también el inciso primero, y por otra parte, aunque nos consta o sabemos que el artículo 14 de la Constitución no ha sido invocado en el tema que nos ocupa en el día de hoy, sin embargo tampoco podemos desconocer que, con arreglo a la Ley Orgánica del Poder Judicial, en cualquiera de las instancias obradas del mismo proceso, puede ser alegada en un momento determinado una cuestión incidental de inconstitucionalidad; es decir, que sería una solución muy juricista y, en definitiva, un aplazamiento de nuestro pronunciamiento, el tratar de poner excesivo énfasis en la aplicación estricta del inciso final del artículo 53.3 y no tener en cuenta que, en cualquier momento, en el

mismo proceso, aún cuando en distinto grado jurisdiccional, podría ser alegado también el artículo 14, que éste sí que es, indiscutiblemente de aplicación inmediata, sin necesidad de mediación de una legislación que lo desarrolle.

Nosotros diríamos, finalmente, que en cuanto al informe que aquí se ha mencionado esta mañana, elaborado por los servicios jurídicos de la Cámara, nosotros consideramos que en su conjunto es una aportación muy valiosa de carácter científico, una buena interpretación jurídica, que nuestra conformidad es completa en cuanto se refiere a los puntos a) y b) de la parte final de dicho informe, que han sido antes mencionados expresamente por el portavoz de Esquerra Republicana, que expresáramos nuestras reservas al punto c), en la medida que el propio portavoz a quien antes me he referido expresaba que era una recomendación que puede resultar ociosa e incluso enojosa respecto del cumplimiento estricto de la Ley a que está obligado cualquier órgano jurisdiccional y, en conclusión, y para terminar, diríamos, recuperando las ideas iniciales, sí a la comparecencia ante el Tribunal Constitucional, sí a la comparecencia por medio del Presidente de este Parlamento; la afirmación rotunda de las competencias que vienen concedidas a Cataluña, a la Generalitat de Cataluña en el número segundo del artículo noveno del Estatuto, y, por último, afirmar también un sí, una afirmación muy clara, a la prevalencia de los principios jurídicos de progreso, incluso si esa prevalencia por insuficiencia momentánea del derecho civil de Cataluña ha de ser establecida por decisión del propio Tribunal Constitucional.

Nada más, muchas gracias.

(*El Diputat senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El Sr. Casares.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, fins ara tots els senyors Diputats que han parlat en nom dels seus Grups respectius, ho han fet d'una manera bàsicament concordant, amb alguna diferència. Estimo que l'única diferència radica sobre si l'informe que, en definitiva, hagi de sortir d'aquesta Cambra s'ha de cenyir exclusivament a una resposta exacta a la pregunta sobre inconstitucionalitat d'aquests preceptes, o ha de desenvolupar algun altre argument complementari o explicatiu.

La nostra posició, la posició dels socialistes, que ara tractaré d'explicitar, no se separa tampoc, en línies generals, d'aquesta trajectòria, però sí que volem matisar-la o modular-la en alguns aspectes, sobretot en tot allò que es refereix a la necessitat, segons creiem nosaltres, de complementar l'explicació estricta amb algunes altres explicacions que són necessàries des de diversos punts de vista. Per començar, he de dir que la qüestió que avui ens convoca no ha de ser considerada com un tema menor, un tema simplement tècnic, o tècnico-jurídic intrascendent. Ben al contrari, crec que sense caure en cap exageració, cal valorar la decisió que hem de prendre com a important en la mesura que ens ajuda a tots nosaltres a entendre i a prendre consciència de quins són, en aquests moments, els límits de les nostres actuacions, els compromisos que hem contret i els nostres projectes en relació amb tota l'àrea del

dret civil català. Per tant, amb coherència amb tot això —no cal dir-ho, i això està acceptat i és concordant—, nosaltres mantenim el punt de vista que cal acceptar la inviació del Tribunal Constitucional, cal personar-s'hi, cal fer unes alegacions i això cal fer-ho no solament com a conseqüència d'un deure de cortesia, sinó en atenció a un interès polític.

Però hi ha altres raons, encara, que abonen aquesta conducta, una conducta de signe positiu, i per nosaltres són bàsicament dues: una és la necessitat de donar al nostre poble, a l'opinió pública en general una explicació clara, que l'orienti en la comprensió d'una qüestió que podria no ser ben entesa si nosaltres ara calléssim sobre aquestes explicacions i que fins i tot podria ésser aprofitada o manipulada per a fer-nos aparèixer com a un país endarrerit, reaccionari i fins i tot cavernícola. Per això, cal que les alegacions que formuli aquest Parlament s'adreixin, per sobre del Tribunal Constitucional, a tota l'opinió pública amb un objectiu clarificador i, si es vol, pedagògic. L'altra raó és la necessitat d'afirmar el prestigi de les nostres Institucions, especialment el d'aquesta Cambra, afirmant el seu paper irrenunciable de construir el teixit jurídic que el nostre poble demana a l'hora present. I que aquesta funció legislativa es portarà a terme, com ha dit tothom, amb criteri propi i en ús de la nostra sobirania plena dintre de l'àmbit de la nostra competència. Vull dir, amb això, que els pronunciaments que pugui anar formulant el Tribunal Constitucional no seran vistos, no han de ser vistos ni entesos per nosaltres com una carrera o com una competició amb el nostre procés legislatiu, que nosaltres anirem portant endavant amb el ritme que correspongui i dintre de les cadències que imposin les nostres inquietuds polítiques i la consideració de les dificultats que comporta sempre el fet de retocar una arquitectura jurídica que amb tots els seus defectes —que en són molts— fa segles que dura. Afortunadament, crec que podem tenir confiança que el Tribunal Constitucional no envairà, com no envaeix en aquest cas, esferes que no li són pròpies. Per tant, cap motiu d'alarma, ni cap motiu de suspicàcia.

Dit això, voldria formular encara tres ordres de consideracions, unes de fons, sobre el tema de fons, per contestar directament la qüestió que se'ns formula sobre la inconstitucionalitat —sí o no— dels preceptes impugnats, i unes altres per contestar aquestes dues preguntes que per nosaltres haurien de ser, diríem, la funció pedagògica d'aquest informe. Per què pot passar una cosa així? Per què està passant que el Tribunal Constitucional es pugui enfrontar amb un problema de dret civil català i pugui declarar inconstitucionals unes normes de les quals aquest Parlament, amb plena sobirania, podria disposar? Això cal explicar-ho, cal donar-hi una resposta, perquè hi ha gent que s'ho pregunta, s'ho pregunta des de la confusió, i això cal clarificar-ho. I finalment, una tercera o una segona pregunta, que seria la de donar resposta a què passarà d'aquí endavant, quina conducta prendrem, quin projecte té el Parlament, com aquest Parlament mira el futur.

Qüestió de fons. Respecte a la qüestió de fons, nosaltres subscrivim els punts a) i b) de l'informe i, per tant, estem d'acord que es mostri el nostre criteri que aquestes normes no són adequades a la Constitució. Cal recordar que en l'article 252 de la *Compilació de Dret civil de Catalunya* hi

ha uns preceptes complexos, no són simples; són continguts que engloben diversos mandats. Hi ha bàsicament dues prescripcions. L'una és la que estableix la incapacitat radical —tècnicament és més incapacitat que indignitat— de certes classes de fills —els que tradicionalment han estat considerats il·legítims, com ho són els nascuts d'adulteri, de tracte sacríleg o incestuós— per a succeir a llurs pares naturals, així com la d'aquests pares per a succeir als seus fills. I una altra norma o mandat, que estableix la impossibilitat, la incapacitat d'una persona, home o dona, que sigui culpable, diu la llei, de tracte sacríleg, adulteri o incestuós, per a succeir a la persona amb qui ha mantingut aquesta mena de relacions. Per a valorar l'abast d'aquestes prohibicions, cal recordar que això significa que els afectats entre ells, en morir, no es poden deixar, ni amb testament ni sense atestar, cap mena de bé patrimonial. Hi ha algunes excepcions que no fan al cas, però la norma és, com es pot veure, categòrica i implacable.

Com que a cada moment històric li correspon la seva especial sensibilitat davant dels fets socials, nosaltres ens hem d'atenir a la Constitució espanyola del 1978 com una norma base per a la traducció jurídica d'aquesta sensibilitat. Davant d'aquest fet, és evident, diríem al primer cop d'ull, que hi ha una incoherència, que hi ha una contradicció entre aquest manament del nostre Dret civil i l'article 39 de la Constitució. Estem d'acord per això que no és tan evident que aquesta contradicció es plantegi de la mateixa manera respecte a la incapacitat dels fills, d'aquests fills anomenats il·legítims respecte als seus pares, que respecte d'aquelles persones que entre elles han tingut una relació, un tracte de la mena que es descriu. Tot i que aquesta prohibició també pugui repugnar la nostra sensibilitat, com certament li repugna, no obstant això cal reconèixer que, de la lletra estricta de la Constitució, no se'n deriva exactament aquesta contradicció. Per tant, estem d'acord a assenyalar aquesta inadequació. Es podria ara, i no ho faré, aprofundir en una sèrie de dubtes que ens portarien a valorar si hem de considerar que som davant d'un cas de simple derogació automàtica per la Disposició Tercera o de la Disposició Derogatòria de la Constitució, o som en un cas que necessita la declaració d'inconstitucionalitat. De totes maneres, després de fet aquell examen, que probablement convindria fer en el document pertinent, arribaríem a la mateixa conseqüència: la norma no és obligatòria, no vincula, no és aplicable.

Ara, no podria deixar de fer ressaltar que, si hi ha algun dubte respecte a aquesta contradicció, i ja s'ha dit aquí, aquest dubte, no solament s'estableix en l'article 39, sinó també en l'article 14 de la Constitució. I aquí sí que ja s'elimina tota impossibilitat de considerar que no hi ha contradicció, perquè l'article 14 és un d'aquests preceptes que dintre la Constitució són situats en un lloc preeminent que fa que estiguin adornats de la màxima garantia i de la màxima protecció. La conclusió, doncs, per a nosaltres és clara: cal afirmar aquesta inadequació de la Constitució amb les normes esmentades.

Segons el nostre punt de vista, les alegacions no haurien d'acabar aquí. No haurien d'acabar aquí, perquè aquí no es tracta de fer unes alegacions purament i simplement judicials. Es tracta de fer unes alegacions jurídiques, però des d'una perspectiva política, perquè aquesta és una

Cambra política. Per tant, d'alguna manera, breument si es vol, d'una manera sintètica, caldria contestar a la primera pregunta que abans he formulat, i caldria dir que ningú no ha d'escandalitzar-se que pugui passar una cosa així en el nostre dret civil, un dret al qual sovint ens hem referit orgullosament com a identificat amb la vida del nostre poble i dotat d'institucions i solucions progressistes. Caldria explicar com el dret és, per pròpia naturalesa, una cosa viva que determina l'evolució de la vida dels pobles en alguns casos i sempre segueix de prop i formalitza les seves relacions canviants. El dret, perquè compleixi la seva funció, és això o no és res. Per tant, un poble que no tingui possibilitat de canviar lleis veu inexorablement com el seu dret es fossilitza. Cal dir que, d'aquest envelliment del nostre dret, el nostre poble no n'és responsable, que fa dos-cents cinquanta anys la raó de la força va privar el poble de Catalunya de les seves institucions d'autogovern i, per tant, de la seva facultat de legislar, de continuar donant-se vida. I només —cal assenyalar-ho— durant un curt període de la història contemporània, durant l'època de la Segona República i del Parlament del 1932, es va reprendre en part la capacitat legislativa i es va iniciar un procés de modernització que ara sens dubte seguirà. Tot això entenem que s'ha d'explicar, perquè el poble no s'enganyi i sàpiga per què un país civilitzat i d'esperit democràtic com és el nostre té encara aquestes relíquies del passat que a tots ens repugnen. Cal dir que el nostre no és un cas únic, perquè, tot i comptar amb les possibilitats de dotar-se de noves lleis i de modificar-les, el Codi civil espanyol ha envellit, segueix estant en contradicció amb la *Compilació*, i per això hi ha en les Corts generals un procés de modificació i de modernització del Codi civil.

Per acabar, i en tercer lloc, creiem que cal que les alegacions continguin una mirada cap al futur per a donar motius de confiança i d'il·lusió al nostre poble. Cal que el document resultant del nostre debat formuli de la manera més concisa possible la decisió d'aquesta Cambra d'encarar-se amb l'obra de modernitzar el nostre dret civil. Justament aquest és un àmbit en el qual la nostra competència és exclusiva dintre, naturalment, dels límits de la Constitució, i que això es farà perquè —i això ja en aquests moments és patent— és voluntat de tots els Grups de la Cambra. Els socialistes, evidentment, estem disposats i preparats ja des d'ara per a emprendre aquesta tasca. Sabem, els socialistes, que un dia caldrà que el dret privat, el dret civil en concret, regulador de les relacions de la vida particular de les persones, faci una inflexió enèrgica i, junt amb l'ordenament de la cosa pública, permeti l'edificació d'una societat diferent, més justa, la societat que serà lliure, segons nosaltres, perquè serà socialista. Però els socialistes sabem que aquest és un horitzó que és darrera del que ara hem de contemplar. Aquest horitzó és el que ens mana ara de recuperar tres-cents anys d'història, de posar les condicions perquè la nostra societat resulti homogeneïtzada, segons criteris de convivència moderna i democràtica, i una de les pedres que hem de posar és aquesta. Amb aquesta pedra, els socialistes hi contribuïrem buscant totes les coincidències possibles, però ho farem de la manera adequada, en la forma rigorosa i serena que aquesta empresa demana. Per tant, des d'ara ja oferim iniciar la primera etapa de la modernització del dret civil ca-

talà, una primera etapa els objectius de la qual podem ja definir exactament. Consistiria a revisar els preceptes de la *Compilació de Dret civil de Catalunya* segons una visió històrica i actual, per tal de suprimir, modificar o afegir allò que es trobi en contradicció amb la lletra i amb l'esperit de la Constitució, especialment en totes aquelles institucions que discriminen les persones per raó del sexe, de l'afiliació o d'altres circumstàncies personals, compassant-la, això també cal dir-ho, sense perdre el sentit genuí del nostre poble, en el ritme de les transformacions de la legislació civil general de l'Estat. Més enllà, quedaria per una segona etapa la reordenació de tot el dret civil català segons criteris i tècniques jurídiques adequades al nostre estat actual de civilització.

Si aquesta convocatòria, senyores i senyors Diputats, és compartida, això ha de tenir una ressonància en les reflexions que haurà de contenir aquest document que motiva la sessió del dia d'avui, amb la qual cosa haurem contribuït a donar una resposta a alguns interrogants que part del nostre poble s'està formulant en aquesta ocasió. En conclusió, el punt de vista dels socialistes és que el document que s'elabori en definitiva, ha de contenir degudament desenvolupats els apartats a) i b), no exactament l'apartat c), de l'informe jurídic que se'ns ha subministrat, i que evidentment la persona adequada per a representar-nos davant del Tribunal Constitucional, d'acord amb allò que preveu l'article 27 del nostre Reglament, és el President del Parlament.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS i ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una qüestió d'inconstitucionalitat promoguda per un jutge, jutge de Primera Instància número 7 de Barcelona, d'acord amb l'article 35 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, i ens trobem concretament en un tràmit que la mateixa normativa de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional preveu en l'article 37.2: en el cas que la norma controvertida sigui emanada, sigui una llei dictada per la comunitat autònoma, se'ns dona vista, se'ns dona un trasllat perquè el Parlament i l'Executiu d'aquesta comunitat autònoma hi puguin dir quelcom.

Bé, i davant d'aquesta qüestió, hi ha una sèrie de preguntes. La primera pregunta és si cal comparèixer. En aquest aspecte, evidentment, nosaltres —i no repetirem els arguments que a bastament i per veus ben autoritzades han dit altres Portaveus dels Grups parlamentaris que ens han precedit—, nosaltres entenem que, evidentment, no podem fer el desentès, no podem, diria jo, acullir-nos a un argument que seria absolutament formalista i que seria dir, doncs, per exemple, que la *Compilació del Dret civil especial de Catalunya* del 1960 no és, en puritat de conceptes, una norma dictada per la comunitat autònoma. Això seria fer un flac favor, seria contradir, més que fer un flac favor, l'article 9.2 de l'Estatut, que ens obliga a conservar i modificar el dret civil català. Per tant, primera qüestió, cal comparèixer? Sí, òbviament sí, i no per a contestar a una defensa al Tribunal Constitucional, sinó per un imperatiu estatutari.

El segon problema és, si hem de comparèixer —i tots els Grups hi estan d'acord—, què hem de dir. Nosaltres també estem d'acord que en primer lloc cal constatar la pugna entre l'article 252 de la *Compilació* i l'article 39.2 de la Constitució. No afegiré nous arguments —s'han dit també— sobre quina és aquesta pugna, esdevinguda dels precedents del dret canònic i dret romà d'aquest precepte, pugna que, també s'ha dit, coincideix amb la que es troba en el Codi civil, i per tant cap més comentari mereix pel nostre Grup aquesta qüestió. La inconstitucionalitat, la pugna, més que inconstitucionalitat, és absolutament clara, i cal que el Parlament de Catalunya, perquè tots els Grups, o gairebé tots els Grups, més ben dit, d'aquest Parlament, han votat la Constitució i estan d'acord amb aquests principis, no poden pas desdir-se del que així es constata...

Una segona qüestió, un segon punt, en què estem també absolutament d'acord és que, atès l'article 9.2 de l'Estatut en correlació amb el 53.3 de la Constitució, correspon òbviament al Parlament de Catalunya, amb una facultat absolutament irrenunciable, l'aprovació de les lleis que desenvolupin aquell principi social contingut en la Constitució, i, per tant, correspon al Parlament de Catalunya, no més al Parlament de Catalunya, aquest desenvolupament. Per tant, estem d'acord amb el punt b) de l'informe del Dictamen jurídic que han elaborat els Lletrats de la Cambra.

Sobre qui ha de comparèixer, estem també absolutament d'acord que és el President del Parlament, com a representant de la institució. Bé, però nosaltres entenem, i en això discrepem potser molt lleugerament, però discrepem, de l'opinió exposada per altres Grups, que nosaltres no podem restar quiets aquí, no podem dir simplement que l'article és inconstitucional, no podem manifestar la prevalença del Parlament de Catalunya, hem d'anar més lluny, perquè a nosaltres, al nostre Grup ens fa molta por, molta por, el joc combinat dels articles que componen el Capítol IV de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional. En una paraula: ens neixen seriosos dubtes sobre si la sentència que dictarà el Tribunal Constitucional —i els mateixos serveis jurídics de la Cambra també ho apunten així— afecta directament els litigants, o té una eficàcia d'«ergo, omnes», és a dir, davant de tercers, davant de la mateixa comunitat autònoma. Correm el risc que es declari la nul·litat del precepte de la *Compilació* que es qüestiona i fins i tot, arran de l'article 39, que es declari la nul·litat d'altres preceptes que hi són connectats. Recordem que el Tribunal Constitucional —també s'ha dit— pot emparar la seva declaració d'inconstitucionalitat, no tan sols amb l'article 39 que el litigant o el jutge qüestionen, sinó també amb l'article 14, i si l'article 39 precisa un desenvolupament legislatiu, és obvi, o sembla obvi, que l'article 14 no ho precisa. I això, el fet que el Tribunal Constitucional pugui esmicolar en cadena els articles de la *Compilació*, no ens sembla greu des del punt de vista jurídic, ens sembla greu, en canvi, des del punt de vista polític. És a dir, no diem que el Tribunal Constitucional no pugui declarar la nul·litat d'aquests preceptes, sinó que diem que cal modificar la *Compilació*; però diem que cal fer-ho des d'aquesta Cambra, i no a cops de sentència del Tribunal Constitucional. Aquesta és la nostra posició política. I per això cal

prendre partit en les alegacions. És a dir, no ens interessa, òbviament, si l'herència que es discuteix correspon als fills; és a dir, no entrarem gens ni mica a dilucidar a qui correspon l'herència del senyor Gilabert, si en el Reglament així es diu. Això no ens interessa gens a aquesta Cambra, és funció del Tribunal. Però sí que, en canvi, ens cal postular molt clarament, i aquest seria el tercer punt de la declaració que hauria de fer aquest Parlament —entem nosaltres—; s'hauria de postular la inadmissibilitat de la qüestió de competència perquè el jutge s'ha equivocat en plantejar-la. No vull, per deformació professional, entrar a fer un debat jurídic sobre aquesta qüestió, gens ni mica; aquesta és una Cambra política, no és una Cambra de discussió tècnico-jurídica, i això ho tenim molt clar. Però diem clarament que la sentència del plet, del plet en qüestió —i no oblidem, i no oblidem que la qüestió que aquí se'ns planteja és precisament dimanant d'una qüestió d'inconstitucionalitat mantinguda per un jutge en el terme de dictar sentència; no té cap més abast— no depèn del fet que l'article 252 de la *Compilació* hagi esdevingut contrària o no a la Constitució. I per què? Bé, doncs, a nosaltres ens sembla que és simplement, perquè l'article 35 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, en combinació amb l'article 163 de la Constitució, autoritza el jutge a plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat d'una norma sempre que es donin tres requisits, absolutament concurrents i absolutament imbricats.

En primer lloc, que la llei que es qüestiona tingui rang precisament de llei, i aquest és un requisit que es dona en aquest cas —indubtable—; que sigui aplicable al supòsit de fet que es contempla, i, òbviament, sí que és aplicable al plet en qüestió. Però hi ha un tercer requisit: que la sentència que s'hagi de dictar depengui de la validesa —i s'estén, òbviament, validesa actual— del precepte que es consideri inconstitucional. I diem clarament que el conformen els dos primers requisits, però no el tercer. En efecte, l'article 35.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional obliga el jutge a especificar i a justificar —ho reitera molt clarament— en quina mesura la decisió del procediment depèn de la norma a què s'imputa la tassa d'inconstitucionalitat. En una paraula: no n'hi ha prou de demostrar que pugna amb un precepte de la Constitució, sinó que a més cal demostrar que la sentència depèn precisament d'aquesta inconstitucionalitat. I no dubtem gens ni mica que l'article 152 pugui pugnar amb la Constitució; el que diem és que hem de considerar dos termes. En primer lloc: quina és la llei aplicable? I la llei aplicable, d'acord amb l'article 98 de la *Compilació* al 761, 757, 751 del Codi civil, és, òbviament, la normativa vigent al moment de deferir-se l'herència, al moment de morir el causant. I un segon aspecte que cal estudiar, en què cal entrar, és la possible retroactivitat de la norma constitucional. I, en aquestes alegacions, caldrà, a través dels serveis jurídics de la Cambra, que es justifiqui, s'articuli la forma operativa, per la qual es demostrï que la Constitució no té efectes retroactius pel que fa al seu article 39.2. La Constitució no ha donat efectes retroactius a l'article 39.2, i no els ha donat per virtut de l'article segon del Codi civil, que estableix òbviament com sap la Cambra, la irretroactivitat de les lleis civils, sinó es disposa el contrari. Tampoc no pot donar aquesta retroactivitat pels mateixos drets adquirits,

que han nascut amb l'ajuda d'una legislació vigent. En una paraula, i per acabar, senyor President, senyores i senyors Diputats; ens sembla que la compareixença, és a dir, que el contingut de les alegacions d'aquest Parlament, no hauria d'arribar tan sols a marcar aquesta inconstitucionalitat, no hauria de marcar tan sols la preeminència irrenunciable que té el Parlament, sinó que hauria de demanar la declaració d'improcedència, i, per tant, la inadmissibilitat de la qüestió de competència promoguda pel Jutjat número 7, ja que la sentència que s'ha de dictar en el plet de què aquesta qüestió dimana, no depèn del fet que la norma considerada inconstitucional tingui validesa actual. Aquesta inadmissibilitat, aquest recurs processal —evidentment, argument processal—, evitarà i possibilitarà una qüestió evidentment política, que és que a cops de sentència del Tribunal Constitucional no es vagi esmicolant la *Compilació de Dret civil català*, no perquè aquesta no s'hagi d'esmicolar, sinó perquè el Tribunal Constitucional no és —entenem nosaltres— l'òrgan adequat; l'òrgan adequat és aquesta Cambra. Per tot això, mantenim les tres qüestions i demanem el vot favorable, si s'escau, no tan sols per a les dues primeres sinó també perquè en aquest contingut de les alegacions, s'hi afegeixi el terme de la inadmissibilitat que possibilitaria una raó política que ens sembla absolutament òbia.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Amb aquesta intervenció ha acabat l'exposició dels parers del Grups parlamentaris. S'ha rebut a la Mesa una proposta de resolució que porta la signatura dels Portaveus de tots els Grups parlamentaris constituïts a la Cambra. Demano al senyor Secretari que en vulgui donar lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Proposta de resolució: Els Grups parlamentaris sotasignats proposen l'adopció de la resolució següent: Vista la comunicació que, amb data 2 de febrer d'enguany, el President del Tribunal Constitucional ha adreçat al President del Parlament, el Parlament acorda: primer, comparèixer en la qüestió d'inconstitucionalitat, promoguda davant el Tribunal Constitucional pel senyor jutge de Primera Instància número 7 de Barcelona, sobre la possible inconstitucionalitat de l'article 250, punts 2 i 3, de la *Compilació del Dret civil de Catalunya* en relació amb l'article 39.2 de la Constitució; segon, acordar que la representació del Parlament sigui l'ordinària als efectes del que disposa l'article 37.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional; tercer, encarregar als serveis jurídics la redacció d'un Projecte d'escrit de compareixença que haurà de ser aprovat en reunió extraordinària de la Junta de Portaveus convocada a aquest efecte. Barcelona, 19 de febrer de 1981.» Signat per tots els Portaveus dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, atès que aquesta proposta porta la signatura dels Portaveus de tots els Grups, proposo a la Cambra que sigui adoptada per unanimitat. No havent-hi cap objecció, considerem la resolució aprovada per l'assentiment unànime de totes les senyores i tots els senyors Diputats.

Procedirem ara a aixecar la sessió, i recordo als senyors Diputats que immediatament ha estat convocada una

nova sessió plenària, la número 17, que havia estat convocada a les 11 hores. Òbviament, portem uns minuts de retard, però proposo que la sessió següent, la número 17, comenci, doncs, d'aquí a deu minuts a partir d'aquest moment. S'aixeca la sessió.

(És un quart i nou minuts de dotze del migdia.)

Proposició de Llei del Consell Consultiu de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, anem a començar. (*Pausa.*) Comença la sessió. D'acord amb l'ordre del dia, del qual els senyors Diputats són coneixedors, anem a començar amb el primer punt: debat sobre la Proposició de Llei del Consell Consultiu de la Generalitat. Aquesta Proposició de Llei ha estat aprovada, ha estat elaborada d'acord amb l'article 108 del nostre Reglament, i, per tant, i tractant-se d'una de les lleis previstes en el punt primer d'aquest article 108, és d'aplicació l'article 109 que exigeix que hi hagi una votació final, un cop aprovada la totalitat de l'articulat, en la qual es requerirà la majoria absoluta dels membres del Parlament.

Aquesta votació —diu el Reglament— ha d'ésser anunciada amb antelació. Aquesta antelació és simplement la que indico en aquest moment; és a dir, la votació final tindrà lloc, si hi ha quòrum, en el moment en què s'acabi la discussió de l'articulat, aquest matí o aquesta tarda.

L'article 96 preveu la possibilitat que el debat comenci amb una exposició d'un membre de la Comissió, si és que aquesta Comissió així ho ha acordat. Si la Comissió no ha acordat una exposició general sobre la Proposició de Llei, en aquest cas, podem passar directament al debat sobre l'articulat, ja que tampoc no hi ha cap esmena a la totalitat i, per tant, no hi ha lloc a debat sobre la totalitat.

Als articles primer i segon de la Proposició de Llei, no hi ha ni vot particular ni esmena reservada per a la seva defensa en el Ple. Per tant, proposo a la Cambra que siguin votats conjuntament, si cap Grup parlamentari no hi fa oposició.

Passem, doncs, a votar els articles primer i segon del Dictamen de la Comissió sobre la Llei del Consell Consultiu de la Generalitat. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els articles primer i segon del Dictamen han quedat aprovats per unanimitat.

A l'article tercer hi ha un vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió, una esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, una esmena del Grup Socialista, una altra esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i una esmena del Grup parlamentari del PSUC.

Unes esmenes, les primeres que he esmentat, fan referència al punt primer d'aquest article, i les dues últimes fan referència al punt segon. Procedirem doncs, a la discussió separatament dels dos punts, i comencem pel punt primer, en el qual el vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió és el que s'allunya més del text del Dictamen. Per a defensar aquest vot particular té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores

i senyors Diputats, per a defensar el vot particular del nostre Grup, Convergència i Unió, que pretén mantenir l'apartat primer de l'informe de la Ponència. La qüestió és extremadament senzilla. Aquest punt primer estableix, pel que fa al nostre vot particular, una qüestió: el nombre de membres d'aquest Consell Consultiu; i en segon lloc, la designació d'aquests membres.

A l'informe de la Ponència es manté el nombre d'onze membres i nosaltres estem oberts, absolutament, a la seva eventual modificació. No ens hi fem forts, gens ni mica, val a dir-ho, que siguin onze, que siguin set, siguin nou, que siguin els que siguin. En canvi, sí que fem incidència en la segona qüestió on rau, exactament, la qüestió política que ens obliga a mantenir el vot particular, i és la següent: d'aquests onze membres, entenem que vuit han de ser designats pel Parlament, i tres designats pel Consell Executiu. I si dèiem que el fet, el nombre d'onze membres no era un tema absolutament definitori de la qüestió, també diem que d'aquesta distribució entre vuit i tres, que representa una claríssima preponderància del Parlament per sobre dels designats pel Consell Executiu, tampoc no en fem una absoluta qüestió. Sí, en canvi, que fem qüestió de mantenir el principi, és a dir, l'accés directe del Consell Executiu de la Generalitat per tal de nomenar dos, tres, en aquest cas tres, membres d'aquest Consell Consultiu. Per què? Molt simplement, doncs perquè l'article... Si aquesta Llei del Consell Consultiu, i a bastament es podrà veure en el debat que sostindrem, per acord de la Ponència, ratificat en Comissió, es va cenyir exactament als terminis de l'article 41 de l'Estatut, és ben cert que el nostre Grup, i defugint una primera intenció, ha renunciat a convertir d'alguna manera aquest Consell Consultiu, no tan sols en els estrictes termes de l'article 41 de l'Estatut —perquè en volia fer quelcom més, en volia fer una mena de Consell d'Estat—, però, repeteixo, retornant tan sols als límits de l'article 41 de l'Estatut. És ben cert que es contempla com un organisme assessor de la Generalitat i per tant no únicament del Parlament, sinó també i òbviament, del Consell Executiu. Aquesta seria una raó fonamental per la qual el Consell Executiu, més directament vinculat a aquest Consell Consultiu, és lògic que, junt amb el Parlament, tingui possibilitat de triar-ne algun membre. Però es que la pròpia regulació concreta de l'article 41 obliga també a aquesta mateixa possibilitat de designació, perquè no és únicament el Parlament qui té accés a demanar el dictamen del Consell Consultiu, sinó que molt clarament, i ho diu el mateix article 41 de l'Estatut, que en el supòsit d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat, el Consell Executiu —no a través del Parlament, sinó directament al Consell Consultiu— té dret, està facultat, per a demanar dictamen a aquest Consell. És absolutament lògic, és absolutament obvi, que si hi ha aquest accés directe, estatutàriament parlant, és lògic que es tingui la possibilitat d'elegir-ne membres, algun membre, evidentment en menor nombre que aquesta Cambra, però algun membre. I és evident que per aquesta raó —i amb això acabo la defensa d'aquest vot particular—, que com a organisme institucional, assessor del Parlament i del Consell Executiu, en les matèries específiques que assenyala l'article 41, ha d'estar format per persones, per membres, no únicament designats per aquesta Cambra, sinó pel Consell Executiu.

Se'm dirà que potser es pretén una interpretació, doncs, abusiva del tema, i certament el dret comparat ofereix moltes vegades solucions per ambdues qüestions: es poden defensar, a través del dret comparat, qüestions absolutament diverses, però és que en aquest cas, concretament, si bé no exactament en els temes del Consell Consultiu, però sí pel que fa a temes com el del Tribunal Constitucional, les normes d'elecció sempre contempnen un nomenament directe per part del Consell Executiu. I em puc referir a la mateixa Constitució espanyola, en el seu article 159, que diu que en el Tribunal Constitucional hi ha dos membres designats a proposta del Govern; o a la Constitució italiana de 1947, article 135, en què, del Tribunal Constitucional, cinc membres són elegits pel President de la República; o a la Constitució francesa del cinquanta-vuit, articles 56 i 57: tres membres nomenats pel President de la República —en aquest cas, és el Consell Constitucional—; o bé a la Constitució d'Estats Units d'Amèrica, o bé, fins i tot, a la Constitució Republicana de 1931; només hi ha una sola excepció: la Constitució de la República Federal Alemanya de 1949, però contemplem com, en la norma de dret comparat, sempre es preveu l'accés directe al nomenament d'algun membre per part del Govern. Per totes aquestes raons, nosaltres, senyor President, senyores i senyors Diputats, demanem el vot favorable al vot particular per a mantenir l'informe de la Ponència a l'article 3, apartat 1, que contempli la designació directa, per part de l'Executiu, de membres en aquest Consell Consultiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat vol utilitzar un torn en contra, contra aquesta esmena? (*Pausa.*) El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres volem defensar el text aprovat en Comissió que parla d'un Consell Consultiu de set membres, i designats tots pel Parlament de Catalunya.

Sabem, podem intuir, que malgrat aquest acord que obtingué majoria en Comissió, avui és possible que es faci enrera sobre aquest acord, segurament perquè alguns Grups que en Comissió votaren per la designació del Parlament, han aprofundit més el tema, hi han reflexionat més, i avui votaran de forma diferent.

Nosaltres voldríem afegir altres arguments per a aquest aprofundiment del tema; aquest és un òrgan suprem estatutari, i ho és quasi al mateix nivell que el Parlament i el Consell Executiu, i per tant cal aturar-se molt curosament a veure com es pot designar aquest organisme. Nosaltres demanem que sigui designat, com diu ja el text de Comissió, amb la màxima eficàcia d'un mandat democràtic de primer grau, com és el mandat del Parlament, que serveix per a designar un òrgan tan important com és el Consell Executiu o Govern de la Generalitat. Si el Consell Executiu de la Generalitat té entrada en el nomenament d'aquest òrgan, com es proposa en el vot particular de Convergència i Unió, estem introduint una via de segon grau que, en certa forma atempera, disminueix, el mandat directe del Parlament. Però hi ha altres raons, tan importants com aquesta, per a defensar el text de Comissió; sobretot raons d'objectivitat i d'independència en el funcionament del Consell Consultiu. Ens temem que introduir la designació per part del Consell Executiu és polititzar el Consell Con-

sultiu, és introduir una forma de fer entrar plantejaments partidistes en un organisme que bàsicament ha d'assessorar, ha de dictaminar, ha d'ajudar el procés legislatiu.

L'objectivitat no pot ser completa en tots els seus termes, per designació d'un òrgan que fa, òbviament —per això governa— la política d'un partit o d'una coalició; governa en base a un programa, i intenta aplicar el programa d'aquesta coalició, potser amb elements —potser, dic— d'altres partits que en el seu moment donaren suport a aquesta coalició per a obtenir el Govern de la Generalitat. Però, òbviament, aquest és un plantejament de coalició o de partit que disminueix la possibilitat d'arribar a una objectivitat, mentre que si tot és designat pel Parlament —tinguem en compte que és designat per l'òrgan que expressa la representativitat del poble a Catalunya— però amb el reforçament, com diu el Projecte d'aquesta Llei, que per a ser designat membre del Consell Consultiu cal el suport de tres cinquenes parts del Parlament. Per tant, ja anem a assegurar encara més aquesta garantia d'objectivitat i d'equilibri; seria la forma menys polititzada possible, en el sentit pejoratiu, de designar el Consell Consultiu.

Se'ns diu, per part del Grup esmenant, que cal un accés directe, per un cas, pel cas que el Govern vulgui presentar recurs d'inconstitucionalitat pel seu compte. Accés directe, i que així hi haurà —es podria deduir— membres del Consell Consultiu que tinguin especial confiança del Consell Executiu. S'estan referint, òbviament, als recursos, per exemple, de conflicte de competències, com diu l'article 70 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, que només poden presentar els òrgans col·legiats de Govern de les Comunitats Autònomes. Nosaltres creiem que, fins i tot en aquests casos, a diferència del que ha estat defensat fa un moment en aquesta tribuna, cal apreciar l'enfrontament entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, no entre un partit, en aquest cas Convergència i Unió, i l'altre partit, possiblement, si aconseguix el senyor Calvo Sotelo la investidura, la Unió del Centro Democrático; no es tracta de buscar homes d'aquest partit, perquè vagin allà a veure si la política d'aquest Govern, d'aquest partit que està al Govern és o no enfrontada amb la de l'altre partit que està al Govern. Serà fins i tot, també en aquest cas, quan el Govern decideixi plantejar recurs d'inconstitucionalitat, que ho farà com a Govern de Catalunya, i enfront d'un Govern que és el Govern de l'Estat. O possiblement, recurs enfront d'altres Governs d'altres Comunitats Autònomes. Per tant, en aquest cas també, és apreciar un possible recurs autonòmic entre una Comunitat Autònoma com és Catalunya, enfront de l'Estat; des del Parlament hauríem de donar-hi un equilibri, nomenant-lo tot des del Parlament, un equilibri per garantir un judici sobre aquest tema. Podríem citar el cas del Governador General, que encara se'n diu «Governador General», que hi havia algun partit d'aquesta Cambra que tenia un plantejament de partit diferent del plantejament institucional català que es va fer davant del tema. Era un cas on possiblement el Consell Executiu de la Generalitat hagués pogut fer recurs pel seu compte, perquè era possiblement recurs de conflicte de competències, i en aquest cas, aquest recurs podia haver estat sobre la via partidista, no pas sobre la via institucional. A més, si acceptem que hi hagi l'entrada del nomenament per part del Consell Executiu,

dupliquem la representació del Partit del Govern en aquest Consell Consultiu. El Partit del Govern de la Generalitat pot participar, com a Grup majoritari, al nomenament per tres cinquenes parts del Parlament de tot aquest Consell Consultiu, a més, oprimint, al nostre entendre, desequilibrant la composició del Consell Consultiu. Per tot això, creiem nosaltres que cal un organisme designat tot ell pel Parlament, de set membres. Tampoc no en fariem qüestió quant al nombre, creiem que set membres són més que suficients per a fer aquestes funcions d'assessorament i de dictamen per a Catalunya, tots designats pel Parlament, per a una tasca bàsicament legislativa, per a una tasca bàsicament estatutària, i que per tant, no cal altre tipus d'entrades.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la segona esmena reservada, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i del Grup parlamentari Socialista. En realitat, el debat pot fer-se per ordre de numeració i farem la votació per ordre d'allunyament al Dictamen. No hi ha inconvenient, em sembla, a seguir això, per a facilitar que el debat pugui ser seguit pels senyors Diputats.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, al nostre entendre l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana número 2 és més allunyada que l'esmena número 3 del Dictamen i...

El Sr. PRESIDENT: Potser sí. En tot cas, és evident que podem seguir per al debat l'ordre, i jo crec que el senyor Martín té, en efecte, raó en aquest cas. Correspon, doncs, de fer la defensa de l'esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si se'm permet, senyor President, faria la defensa conjunta, perquè és en el mateix article, de les esmenes 2 i 4.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha inconvenient.

El Sr. HORTALÀ: Així ens estalviarem recursos i temps innecessari. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyors Diputats, presenta a l'article 3 del Dictamen de la Comissió dues esmenes. Aquest article 3, com es veu en el text publicat, fa referència a la composició del Consell Consultiu. I així fa esment del nombre de membres, de les condicions o requisits d'aquests, de la designació i de la duració. El nostre Grup parlamentari, el d'Esquerra Republicana, posa en qüestió uns punts que apareixen en el Dictamen de la Comissió pel que fa a les condicions i a la designació. Parlaré, en primer lloc, del nostre punt de vista sobre les condicions, i, després, sobre el que fa a la designació.

Les condicions per a ser membre del Consell Consultiu són aquestes quatre: gaudir de la condició jurídica de català; ser jurista, en el sentit ampli del terme; gaudir d'una competència professional reconeguda; i haver estat dedicat a la professió, a l'activitat professional o funció, un determinat nombre d'anys. I és en aquest punt, en el nombre d'anys de dedicació a la professió, on nosaltres presentem una esmena. Creiem que després d'uns estudis superiors, amb set anys n'hi ha prou —serà una situació excepcional— per a poder, si es té competència reconeguda, formar part del Consell Consultiu. És difícil argumentar per què

set i no vuit, o dotze, o nou. Set no és perquè sigui el nombre bíblic. Set creiem que és un període suficientment ampli. Certament que, a mesura que passa més temps en la dedicació de la professió, s'adquireix més competència, si realment es té la capacitat suficient per a adquirir-la. Però nosaltres, amb una perspectiva, diguem-ne, progressista, creiem que no s'ha d'afavorir exclusivament la gerontologia. I per això creiem que set anys pot tenir un cert sentit. (*Rialles.*) Per què set anys? Doncs, perquè l'edat és una condició entenem que complementària de la reconeguda competència. S'ha de ser especialista dins l'àmbit jurista, en aquest cas, en sentit ampli; s'ha de tenir reconeguda competència; entre cometes, s'ha de ser una «*patum*» (*rialles*) per a poder figurar en aquest Consell Consultiu. L'edat és l'altra condició, que nosaltres entenem complementàriament. I llavors, atès que els temes de dret públic, dret polític, dret constitucional, en general, han estat sempre ben tractats, però han tingut un tractament diferencial, particularment a partir de la segona meitat dels anys setanta, com es pot comprovar llegint les publicacions i revistes especialitzades en aquest camp, creiem que, precisament per això, pel canvi d'orientació en la majoria d'investigacions i publicacions que fan els juristes de reconeguda competència, dintre d'aquest camp, perquè ha canviat de manera significativa a partir, com deia, de la segona meitat dels anys setanta, creiem que set anys és suficient, que cal afavorir l'excepcionalitat, que segurament en aquest Consell Consultiu no existiran gaire membres, potser ni un, que tinguin només set anys d'experiència professional. La condició substantiva és la reconeguda competència. Però si es donés l'excepcionalitat, per què no tenir-la en compte? Per què no poder afavorir una carrera excepcional? que per què és excepcional? Possiblement, en set anys, pot tenir aquesta reconeguda competència i, en aquest cas, exercir plenament i, per tant, servir els interessos d'aquest Consell Consultiu i, en definitiva, els interessos de Catalunya.

La segona esmena que fem a aquest article, com ja he anunciat abans, fa referència a la designació. El tema de la designació ja ha estat abans tractat pels Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Aquest és un tema també, si es vol, complex. Nosaltres, i ja s'ha dit, després de reflexions aprofundides i més aprofundides, veiem i defensem que el Consell Consultiu podria tenir membres designats, els uns, la majoria, el nombre més important, més nombrós, pel Parlament; i uns altres, pel Consell Executiu. Per què? Hi ha, i em sap greu aquí haver de discrepar d'opinions d'altres senyors Diputats, hi ha de bell antuvi un argument subtil. Nosaltres creiem que ha de ser així justament per a evitar la politització. Entenem que si tot el Consell Consultiu és nomenat pel Parlament, hi entra, en sentit estricte, la politització. Perquè és de sentit comú que siguin simpatitzants i militants d'aquests partits els que siguin proposats per a estar com a membres al Consell Consultiu. En canvi, si s'introdueix que el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat, pugui nomenar un nombre determinat de membres, pel sol fet que està subjecte a una crítica, diria jo, més intensa, i perquè, si es vol, en teoria, no ha de fer política partidista sinó política d'Estat, és evident que amb aquesta actuació objectiva les persones a designar no han de figurar necessàriament dins dels llistats

dels partits. És a dir, tothom entén i veu amb bon sentit que els partits designin els seus juristes de reconeguda competència, militants o simpatitzants, i, en canvi, objectivament, públicament, el Govern no pot designar, no podria designar, i creiem que no ho ha de fer, perquè en principi nosaltres, al Govern li atorguem bona fe..., en principi pot designar persones que justament no han de ser necessàriament partidistes, no han de ser del seu partit, han de ser grans i prestigiosos juristes, dins el camp que ens ocupa, i per tant aquesta mena de crítica pública fa que l'objectivitat en el nomenament es pugui mantenir.

Aquest és un argument subtil, però hi ha un argument més escrupolós, més rigorós. És l'argument que ja ha estat comentat pel Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i és el compliment estricte de l'article 41. L'article 41, en els seus dos apartats, especifica en el primer que el Consell Consultiu que ara ens ocupa entendrà en projectes de llei i proposicions de llei. Per tant, d'una manera indirecta, introdueix les iniciatives del Consell Executiu i les iniciatives del Parlament. I en el seu segon apartat fa explícit esment del dictamen previ, per la interposició del Consell Executiu o del Parlament. Per tant, hi ha una explicitació de l'òrgan de Govern. I per això entenem que una interpretació des del nostre punt de vista correcta de l'Estatut fa que, en una reflexió certament aprofundida, ens permeti ara defensar la necessitat, la conveniència que aquest Consell Consultiu estigui format per membres designats pel Consell Executiu i membres, el nombre més important, pel Parlament. Se'ns dirà i s'ha dit que això és afavorir el partit del Govern, perquè té la doble opció: la del Parlament i la del Consell Executiu. Possible, possible. Però això es dona ara, això es dona ara que hi ha un Govern monocolor, però hem d'esperar que no ha de ser necessàriament així tota la vida. (*Rialles.*) Hem d'esperar que hi haurà canvis. I, per tant, aquí no es tracta de fer lleis mirant específicament que ara al Govern de la Generalitat hi ha Convergència i Unió, sinó que es tracta, en definitiva, de fer lleis permanents, que, evidentment, el dia de demà daran lloc a altres formes, a altres composicions, a altres participacions, en definitiva, en el Govern. És una llei fonamental, és una llei bàsica la que estem fent, i des d'aquesta perspectiva les qüestions de volada curta, com que avui, ara com ara, sigui un partit el que estigui al Govern, no ens han de fer perdre la perspectiva d'una llei que, en rigor i en seriositat, és llei bàsica de Catalunya. Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, senyor President, nosaltres, jo en el seu nom, en el nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, els demano que vulguin entendre les nostres consideracions i que, si les troben oportunes, ens donin el seu suport, votant-les.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat vol mantenir el torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula el Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, faré un torn en contra a les dues esmenes que han estat defensades.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. D'acord.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, després d'escoltar les reflexions més aprofundides de l'esmena que ja va ser presentada, encara que després va haver-hi un vot diferent, voldria fer un torn en

contra respecte a les dues esmenes presentades, defensades en aquest moment pel representant d'Esquerra Republicana.

El Consell Consultiu, per a nosaltres, és una institució de control, de caràcter tècnic-jurídic, que com diu l'article 41 de l'Estatut està destinat a dictaminar sobre l'adequació de les lleis a l'Estatut i afegim nosaltres en el Projecte de Llei, abans de la seva aprovació, i per dictaminar prèviament a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat. És per tant un òrgan de caràcter, nosaltres el veiem, de control, de caràcter tècnic-jurídic. Per tant no és un òrgan per a nosaltres representatiu, no és representatiu de les forces polítiques ni tan sols representatiu de les institucions de la Generalitat, és un òrgan de la Generalitat encarregat de realitzar una funció tècnica, i per això creiem que és encertat el criteri seguit per la Comissió de no buscar una forma de representació proporcional de la Cambra en aquesta institució, i a diferència del Comitè Constitucional de la IV República francesa, estalviar-nos així una politització del Consell Consultiu.

I en canvi he seguit una via que elimina al màxim el risc d'aquesta politització que és la recerca d'una majoria qualificada, prou àmplia, tres cinquenes parts de la Cambra, per a la designació dels seus membres. Aquesta institució admet dictàmens preceptius i no vinculants i deixa la decisió política sempre a l'òrgan corresponent, sigui al Parlament, sigui en el seu cas al Consell Executiu. Això és important perquè marca —per a nosaltres— el caràcter de l'òrgan, i marca per tant la forma com s'ha de procedir a la designació dels seus membres. És una institució que ha de funcionar més exercitant l'autoritat que exercitant pròpiament un poder i cal que la institució i tots i cadascun dels seus membres gaudeixin del més ampli assentiment i aquest ampli assentiment estigui jurídicament garantit.

Aquesta autoritat, per a nosaltres, deriva en el seu inici, després es reafirma i s'amplifica amb la seva actuació, per l'assentiment més ampli de la Cambra, i pel nomenament, perdó, i per la designació per aquesta Cambra. Per què? Perquè el Parlament de Catalunya és l'únic òrgan, l'única institució que representa el poble de Catalunya segons diu l'article 30, i, per tant, com a única institució que representa el poble de Catalunya és qui amb més autoritat pot designar els membres que han de formar part del Consell Consultiu. Però a més a més perquè aquest Consell Consultiu s'introdueix, intervé al llarg del procés legislatiu que correspon al Parlament i nosaltres creiem que en un règim parlamentari com és l'actual no poden existir actuacions d'altres òrgans de la Generalitat o, en el seu cas —no serà aquest el nostre—, de l'Estat, que no tinguin un origen, no majoritari sinó total, de persones sorgides i elegides pel Parlament. Una institució que s'introdueix en el procés legislatiu i que tingués una part dels seus membres designats per una altra institució de l'Estat, seria un tort a l'actuació de plena potestat legislativa que correspon al Parlament no solament en la decisió sinó també en tota la seva tramitació.

Nosaltres creiem que la majoria de tres cinquenes parts que el text aprovat per la Comissió proposa, és una majoria prou àmplia per expressar aquest assentiment general a tots i cadascun dels membres del Consell Consultiu i una

garantia enfront d'un possible partidisme en la mesura del possible, garantia reforçada més que per altres procediments per la via de l'article 6è del Projecte, perdó, de la Proposició de Llei que estem debatent, que és l'article relatiu a les incompatibilitats. Evidentment, una designació de membres del Consell Consultiu per una altra institució que no tingués aquest caràcter de generalitat representativa de tot el poble que té el Parlament, accentuaria i posaria d'una forma directa i no a l'inrevés com és natural, i poden entendre fàcilment els senyors Diputats, accentuaria el caràcter partidista o almenys el caràcter partidista d'una forma directa per una majoria no tan àmpliament qualificada i per tant, per una acceptació tan àmplia. No es tracta de pensar en la bona fe del Govern, de bones intencions l'infern n'està ple. No es tracta de marcar ni de demanar el bon criteri del Govern, nosaltres pensem que aquest i l'altre i el que vindrà després —evidentment en vindrà un altre—, tots poden tenir aquest bon criteri, sinó que del que es tracta és de garantir jurídicament que els membres del Consell Consultiu tinguin la màxima acceptació possible i de garantir jurídicament que aquest bon criteri o aquesta bona fe tingui una necessitat d'aplicar-se més àmplia que no la simple confiança i la simple fe o la simple esperança en el comportament d'un Govern.

Amb independència de qui hagués pogut proposar els membres, que aquest tema avui no es debat, l'important és que el Parlament designi els titulars del Consell Consultiu i que ho faci per una majoria tan qualificada que assegurí l'assentiment general d'ells. Però del que es tracta és que els Consellers tinguin una homogeneïtat i que tinguin una homogeneïtat en el caràcter no partidista, no pas apolític o indefinit o difús, sinó no partidista, i no hi hagi la possibilitat legal de crear dues classes de Consellers, els qui tenen un assentiment ampli i qualificat i els qui tenen una autoritat derivada d'un origen distint i menys àmplia, perquè d'això, aquí, el que en patiria seria el Consell Consultiu.

Per aquestes raons el Grup Socialista s'oposa a la primera de les esmenes en l'ordre de publicació, i ara entraré en les raons que ens porten a l'oposició de la segona de les esmenes que proposa la reducció de set anys en el període que es demana per dedicació a la funció o activitat professional respectiva dels membres del Consell Consultiu. A què respon aquest període de temps de dotze anys fixat a la Proposició de Llei? A la voluntat —precisament— d'establir un criteri objectiu suplementari al de la reconeguda competència que la mesura és o l'opinió pública o simplement una votació, o en el cas que anés lligat a l'altra esmena que ha estat defensada pel Grup d'Esquerra Republicana, simplement el bon criteri del Govern. És la voluntat d'establir que a més a més de la reconeguda competència pel procediment amb què es pugui regular, hi hagi una trajectòria professional al darrera, no dilatada però sí àmplia, i diferenciar el que pot ésser un Lletrat, un bon Lletrat, o un Jurista en el seu començament, de la seva activitat professional, i el que ha d'ésser un Conseller d'una institució de la Generalitat, que si bé no té un poder de decisió política fonamental, sí en canvi a ningú escapa la transcendència política dels dictàmens que pugui emetre en la conformació de l'opinió de l'òrgan que després hagi de realitzar la decisió.

Certament el Consell Consultiu no és un òrgan que tin-

gui la mateixa funció que un Tribunal Constitucional, però com que abans, en una defensa d'una altra esmena, s'hi ha alludit com un argument a favor de la composició mixta, sigui, doncs, permès adduir també que els Tribunals Constitucionals en aquest aspecte tenen una extrema prudència a garantir a més a més de la competència reconeguda, o d'unes característiques professionals, uns anys de trajectòria professional en la qual es pot comprovar la reconeguda competència, suficientment elevats. Abans s'ha esmentat el Tribunal Constitucional italià, i jo ara hauria d'esmentar que el Tribunal Constitucional italià marca vint anys d'exercici professional.

S'ha esmentat també, si no m'erro, el Tribunal Constitucional espanyol; en tot cas hauria de dir que el Tribunal Constitucional espanyol marca quinze anys per les mateixes característiques. I he d'esmentar també que el Projecte del Govern, i suposo que el Govern devia pensar en aquest punt profundament i que el partit del Govern, la minoria més ampla d'aquesta Cambra, també estaria d'acord amb aquest criteri, ho havia meditat també profundament, havia proposat dotze anys creient que aquest era un temps prudencial. Ara diem que es proposa set anys, que és un número bíblic, però dotze anys també és un número bíblic, del Nou Testament, però és un número també bíblic. No és un tema de números bíblics, jo crec que no és aquesta la qüestió; el tema de la qüestió és trobar un temps suficient, un temps suficient perquè una activitat professional pugui ésser valorada com una activitat que expressa una reconeguda competència pel titular.

Creiem que és important aquesta garantia i nosaltres coincidim amb el criteri dels dotze anys o almenys amb el que no coincidim és amb un criteri que baixi la xifra a un sol número. Més encara, si se'ns proposa que una part, encara que sigui petita, més encara si es proposa que una part del Consell Consultiu no necessita ni tan sols assentiment ampli de les tres cinquenes parts d'aquesta Cambra com s'ha defensat, no voldríem obligar el Govern ni el Parlament a ampliar el camp de l'exercici de la prudència i en canvi voldríem que el Consell Consultiu tingués el màxim d'autoritat possible i hi hagués el màxim d'assentiment possible per part de tots els sectors del poble de Catalunya en la seva composició i en el seu funcionament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a l'esmena número 3 del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, el nostre Grup entén que les possibles argumentacions que havien de donar-se en la defensa d'aquesta esmena ja estan fetes i per tant, no la sotmet a debat si bé en el seu cas, si és necessari, la sotmetria a votació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. No havent-hi torn a favor tampoc procedeix donar un torn en contra i podem passar doncs a la darrera de les esmenes presentades, la del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat que porta el número 5. Per defensar-la té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres coincidim plenament amb els arguments donats pel Diputat senyor Isidre Molas pel que fa al nombre d'anys, ens situem potser en un terme mitjà quan demanem deu anys, que també és

un número bíblic, i en aquest sentit nosaltres —sembla que és un requisit sinequanon per a aquesta Llei—, en aquest sentit nosaltres renunciem a la defensa d'aquesta esmena malgrat que en el seu moment la posarem a votació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Queda doncs acabat el debat i podem procedir a les votacions. Tal com havia... *(el senyor Camps i Rovira demana per parlar)* el senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, el nostre Grup desitja no sotmetre a votació el seu vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores queda retirat el vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i hem de votar doncs les esmenes 2, 3, 4 i 5. Encara que jo havia fet una confusió referint-me als apartats 1r i 2n de l'article, no obstant sí que les esmenes 2 i 3 fan referència a la primera part de l'apartat primer, i les esmenes 4 i 5 a la segona part d'aquest mateix apartat. Per tant, em sembla adequat votar separatament les dues parts d'aquest apartat. Comencem doncs per votar l'esmena més allunyada del text del dictamen que és l'esmena número 2 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 2 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ha estat aprovada per 71 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Aprovada aquesta esmena queda decaiguda l'esmena número 3 del Grup parlamentari Socialista.

Passem ara, doncs, a la votació de l'esmena número 4, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que fa referència a la segona part de l'article. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 4 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ha quedat aprovada per 70 vots a favor, 33 en contra i 23 abstencions. Aquestes dues esmenes aprovades... —queda entès, naturalment, que l'esmena número 5 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, queda decaiguda. Aquestes esmenes aprovades ja configuren la totalitat de l'apartat primer de l'article 3, però, de totes maneres, com que hi ha alguns termes que no havien estat subjectes a esmena, doncs, és necessari passar a la votació final de tal com queda el text després d'aquestes dues esmenes, perquè hi hauria la part referent a la designació de juristes de reconeguda competència que gaudeixin de la condició política de català, que en realitat no ha estat votada, però... hauríem de votar-la si no és que la Cambra interpreta —com jo interpreto— que les esmenes no eren simplement d'un text, sinó que comprenien la totalitat del text nostre, que no estava votat. En aquest cas, doncs, l'apartat primer queda aprovat. I passem ara a l'apartat segon sobre el qual... Sí, explicació de vot, però l'explicació de vot podríem fer-la potser després de tota la discussió del projecte, de la Proposició de Llei, si no és que... *(Remor de veus.)* Sobre aquest tema concret. Bé, almenys esperem haver acabat la votació de l'article. Passem ara a votació l'apartat 2 de l'article 3r, sobre el qual

no hi havia presentat cap vot particular ni cap esmena. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

L'apartat 2 queda aprovat per unanimitat dels presents i, per tant, queda aprovada la totalitat de l'article 3.

El senyor Alavedra té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè a més a més del Grup Socialista, en no defensar la seva esmena no s'ha pogut fer torn en contra, i utilitzo aquest procediment per fer l'explicació de vot i per donar la nostra opinió sobre un dels arguments que s'han dit aquí, en les defenses de les esmenes. Amb aquesta llei creem una institució i regulant les relacions d'aquesta institució amb d'altres institucions com són el Parlament i el Consell Executiu, dues institucions que en l'article 41, tant pel procés legislatiu, projectes o proposicions, com per la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, tenen alguna cosa a veure amb el Consell Consultiu. I aquest és el motiu pel qual nosaltres creiem que, en el Consell Consultiu, les dues institucions que contempla l'article 41 han de poder designar membres. Estem, per tant, regulant relacions entre institucions, i creiem que no és bo, en aquest tema, barrejar-hi Grups o partits polítics com aquí s'ha fet. No es pot ni s'ha de confondre —al nostre entendre— el Consell Executiu, que és una institució de la Generalitat, no es pot confondre amb el Grup parlamentari que li dona suport en aquest Parlament, i si alguna vegada, verbalment, des d'aquesta tribuna, en intervenció, hem confós el Grup parlamentari amb el Consell Executiu, se'ns ha criticat i amb raó; per tant, no seria bo que en aquest moment, en argumentar sobre la creació d'una institució com el Consell Consultiu, es confongués. No es pot dir, per tant, que el Consell Executiu, en el Consell Consultiu, serà doblement representat, perquè hi serà representat també el Grup que li dona suport. Són dues institucions que hi són representades: el Parlament, en primer lloc, amb cinc membres, i el Consell Executiu, en segon lloc, amb dos membres. Perquè la visió, la defensa que aquí s'ha fet del tema, ha estat precisament una defensa purament partidista, no una defensa amb visió institucional. S'ha de dir i s'ha de repetir que el Consell Executiu és una institució i que les institucions, en democràcia, neixen, evidentment, del joc dels partits, neixen d'una manera legítima i democràtica, surten d'aquesta Cambra, però després tenen vida pròpia, com a institució, i han d'actuar com a institució, independentment del partit o del Grup parlamentari que els dona suport. De la mateixa manera que el Parlament en el Consell Consultiu hi és com a institució, i precisament per aquest motiu, perquè actua en el Consell Consultiu com a institució, en la llei hem creat una majoria qualificada de tres cinquenes parts que ens obliga a tots, en la designació dels membres del Parlament que aniran al Consell Consultiu, ens obliga a superar partidismes.

No crec que es pugui dir —com s'ha dit aquí— que l'entrada del Consell Executiu en el Consell Consultiu signifiqui polititzar el Consell Consultiu, perquè després de les citacions que s'han fet aquí dels tribunals constitucionals això voldria dir que els tribunals constitucionals de tota l'Europa occidental, o de quasi tota l'Europa occidental, estan fortament polititzats. El nostre Consell Consultiu, en tot cas, no n'estarà ni més ni menys que els tribu-

nals constitucionals d'aquests països democràtics que el meu company Jaume Camps ha citat. Tampoc no es pot dir que uns Consellers tindran més autoritat i d'altres menys, perquè uns vénen del Parlament i d'altres del Consell Executiu. Això no es pot dir perquè tots set tenen la mateixa autoritat, perquè queden designats en virtut d'una llei institucional, aprovada per majoria absoluta per aquesta Cambra, i això és el que els dona, a tots set, la mateixa autoritat que tots els hem de reconèixer. El senyor Ribó ha fet un argument, que és el millor argument en defensa de les nostres tesis, quan ha dit que amb un recurs possible d'inconstitucionalitat no són homes de partit que s'enfronten a homes de partit, homes de Convergència amb homes d'UCD, ha dit ell, sinó un Govern amb un Govern; aquesta és la nostra missió i precisament per aquest motiu, perquè el Consell Executiu és una institució de Catalunya, el Consell Executiu actua com a institució, i té el dret legítim de designar dos membres en el Consell Consultiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup parlamentari? El senyor Capdevila té la paraula per a fer l'explicació de vot.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, moltes gràcies. Molt breument. Només explicar el nostre vot a l'article tercer, d'aquesta Proposició de Llei, per tant i per quant, nosaltres a Comissió havíem... el nostre vot respecte als anys que es necessitaven d'especialització, dedicació, etc., dels candidats a ser membres del Consell Consultiu havia estat diferent de com ha estat al Ple. Aleshores, doncs, només per explicar per què nosaltres no hem votat igualment, d'igual manera a la Comissió com hem votat en aquest Ple, és perquè ho faig i he demanat la paraula per explicació de vot. La qüestió està que si són set anys, o són més, deu o dotze anys, com havien proposat uns altres Grups parlamentaris, els que han de portar de dedicació a la funció ja professional respectiva aquests candidats o aquests membres del Consell Consultiu. Entenem nosaltres que aquí són dos requisits, fonamentalment, dintre d'aquest àmbit, que són el fet que siguin juristes en el sentit ampli com s'ha dit, amb motiu també d'un cert debat en el si de la Comissió, juristes de reconeguda competència, per una banda, i per l'altra banda que portin uns anys mínims de dedicació a la funció ja professional respectiva. Diem nosaltres que som en presència, quant al primer requisit, d'un concepte jurídic indeterminat per tal com, doncs, es demana que siguin juristes de reconeguda competència, no establint qui és el que ha de jutjar-ho, i entenem que, lògicament, com es dedueix de l'article, el simple fet de ser votat pel quòrum reforçat, que veurem després per aquest Parlament o designat pel Consell Executiu, s'entén que aquest nomenament o aquesta elecció comporta el reconeixement que fa, a través de la seva votació, aquesta Cambra i el Consell Executiu que es tracta de juristes de reconeguda competència, però, evidentment, no hi ha altre punt de referència objectiu de Tribunal, o d'organisme aliè a aquesta Cambra, o de publicació determinada, etc., que pugui donar contingut al que es pot entendre per juristes de reconeguda competència. Entenem, per altra banda, que establir uns anys és un límit que d'alguna manera es posa a aquest concepte jurídic, a aquesta competència reconeguda que han de tenir aquests juristes i, aleshores, dir

que això no obstant, això no obstant, han de portar uns anys mínims de dedicació. Aleshores, els anys podrien ser —entenem nosaltres— determinants per ser membres del Consell Executiu, perdó, del Consell Consultiu, si els anys obrissin la porta —per exemple— d'una oposició, d'un concurs públic, i que obrissin la porta a la universalitat d'aspirants que reunissin els requisits o condicions que digués la norma, és a dir, tots els llicenciats —per exemple— en Dret, que portin set anys d'exercici professional, poden presentar-se al concurs d'oposició convocat per ser membre del Consell Consultiu. Donat que hi ha aquesta interrelació entre aquest concepte de capacitat o de competència professional, i per altra banda aquests anys de dedicació, nosaltres entenem que no és un punt transcendental, un punt definitiu, que es portin més o menys anys; per altra banda —i apellem a l'experiència i no prejudgem gens ni mica el tema— estem convençuts, senyor President, senyores i senyors Diputats, que els membres del Consell Consultiu designats per un o altre organisme, per aquest Parlament o pel Consell Executiu, portaran més de set, deu i potser quinze anys.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Cap altra explicació de vot? Continuem... Sí? El senyor Ribó, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem votat en contra de l'esmena perquè insistim que el Consell Consultiu hauria de néixer amb el suport de la màxima objectivitat, i es poden fer molts jocs de mans per demostrar que el Govern és més objectiu que el Parlament, però s'oblida, fins i tot, que el Govern neix del Parlament, que el Govern l'ha nomenat el Parlament; i, sobretot s'oblida que cal situar el problema on incideix el Consell Consultiu, que és, en tot el procés legislatiu, s'iniciï amb un Projecte, s'iniciï amb una proposició de llei, vingui d'on vingui, i en el procés del possible recurs d'inconstitucionalitat, com a Catalunya; en aquest sentit, sovint el Grup del Govern en aquesta Cambra, ha parlat en nom del Consell Executiu, de vegades per lapsus, de vegades per un afany voluntariós de sortir en defensa del Consell Executiu que sembla que sigui feble davant aquest Parlament. Nosaltres creiem que, en aquest cas, com ha dit molt bé el Diputat que m'ha precedit aquí, es tracta de situar les coses pel damunt dels enfrontaments de partit —jo m'imagino que Convergència i Unió no s'enfrontarà a la Unió de Centro Democrático, al seu Govern, ni ara ni demà, seguint la seva tradició, i que ja s'espallongarà per trobar fórmules d'arreglar els possibles conflictes sense arribar a aquests enfrontaments—, però precisament per això estem creant un òrgan que per damunt d'aquests possibles enfrontaments serveixi per als conflictes entre l'autonomia de Catalunya i una concepció autonòmica global de l'Estat. Per tant, l'hem de situar al màxim nivell d'indpendència i d'objectivitat. Per tant, nosaltres creiem que el Consell Consultiu —com ha dit també aquí molt bé el Diputat senyor Isidre Molas— no és òrgan que vagi a representar tal o tal partit, primant tal o tal partit; va a representar —com diu l'Estatut— l'autonomia de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, per a explicació de vot.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres —el nostre Grup— entenia que el tema estava prou debatut, però el que passa és que les explicacions de vots de vegades s'utilitzen per a continuar el debat, no per a explicar el vot, que surt explicat, segurament perquè el guió que tenia fet inicialment era per fer un torn en contra d'alguna esmena.

Nosaltres volem explicar el nostre vot. I volem explicar que el nostre vot es basa justament —i ho ha estat la intervenció del Diputat socialista que ha defensat les nostres posicions en el debat— en una actitud i una posició clarament institucional i no partidista, i intentaré explicar el sentit d'aquest vot en aquesta línia.

Per què? Perquè aquí el que s'oblida fonamentalment —i segurament es parla més que no pas de cara als senyors Diputats, de cara a l'opinió pública, que normalment no entra en el contingut d'aquesta Llei en tota la seva profunditat— és que el Consell Consultiu no és un Tribunal Constitucional, que el Tribunal Constitucional sí que és un òrgan polític, a més de jurídic, mentre que el Consell Consultiu fa dictàmens sobre la jurisdicció o no estricta, estricta, de les lleis i de les accions de recurs que es puguin fer des de Catalunya, en relació amb normes de la Constitució o amb normes emanades, en definitiva, de les Corts Generals o del Govern de l'Estat.

I dic —i no s'espantin els senyors Diputats— que el Tribunal Constitucional sí que és, sí que té una component política en la seva decisió, perquè entre altres coses pot tractar temes en profunditat no només d'adequació jurídica sinó d'interpretació jurídica de la Constitució i de la línia política que comporta la seva aplicació o la seva no aplicació, i clarament també en conflictes constitucionals, on s'entra en matèria moltes vegades, que passen clarament la frontera del terreny jurídic per entrar en el polític. Mentre que el Consell Consultiu és un òrgan típicament jurídic, i per això convenia i era molt important que el Consell Consultiu estigués al marge del que, evidentment, comporta una configuració política, que és la distribució de diferents majories de suport als seus membres. No es pot afirmar que el fet que tots els membres del Consell Consultiu, en definitiva, surtin d'una llei aprovada per majoria absoluta, és el que li dona l'autoritat; no, uns sortiran amb una majoria de tres cinquenes parts d'aquest Parlament, uns sortiran amb una majoria de tres cinquenes parts d'aquest Parlament; d'altres sortiran no sé si només amb criteris del Grup que governi —sigui el que sigui— o, com a màxim, amb criteris de les forces polítiques que han votat aquesta composició i que no és majoria de tres cinquenes parts, que és la majoria que popularment s'ha dit de «corró» o de «rodillo». Llavors convé deixar ben clar el tema en aquesta línia. Qui està polititzant aquesta composició del Consell Consultiu? I nosaltres creiem que la millor manera de no polititzar-lo justament, i de col·locar la institució per sobre d'aquestes baralles era baixar la seva composició en la majoria més àmplia possible del Parlament, no naturalment en la unanimitat, que seria un entrebanc o un límit per al fet que efectivament hi hagués membres d'aquest Consell Consultiu, però sí una majoria tan àmplia —tres cinquenes parts— que, de fet, representa tenir el consens, la conformitat, pràcticament, de tota la Cambra en la composició d'aquest Consell Consultiu.

Aquesta és la raó fonamental, perquè, en definitiva, amb el nostre vot, el que estàvem era defensant —com defensarem al llarg de tots els debats del que després serà l'Estatut interior de Catalunya, del que després serà la llei fonamental de Catalunya; aquesta llei no és sinó un capítol o un títol d'aquesta llei—, el que estem defensant els socialistes —no els càpiga cap mena de dubte— és, fonamentalment, una institució de Catalunya, i cap mena de partidisme. I això era important que es digués després de les paraules del Portaveu de Convergència i Unió, acusant de partidisme els qui defensaven altres posicions diferents de les seves.

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabades les explicacions de vot, continuem amb el debat de l'articulat de la Proposició de Llei.

Als articles 4, 5 i 6 no hi ha presentada cap esmena, ni sostingut cap vot particular. Proposo, doncs, que siguin votats conjuntament.

Els Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen quant als articles 4, 5 i 6, que es posin dempeus.

Els Diputats que hi estiguin en contra i els Diputats que vulguin abstenir-se?

Els articles 4, 5 i 6 del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 7. A l'article 7 hi ha reservades, per a defensar-les en el Ple, tres esmenes, les números 6, 7 i 8, que són respectivament del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat —la primera i la segona—, i del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana —la tercera.

En l'esmena número 8 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, s'ha de fer una correcció lingüística proposada pel servei del Parlament, que substitueix un simple error mecanogràfic, que deia, en el text publicat en el *Butlletí*: «qui obtingué més nombre de vots» per «qui obtindrà un nombre més elevat de vots». Suposo que, com que no altera gens ni mica el sentit de l'esmena, tothom està d'acord que el que es discuteixi sigui aquest text corregit lingüísticament.

Procedint per l'ordre establert en el *Butlletí*, passem primerament a l'esmena número 6 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres defensarem molt breument l'esmena número 6 i l'esmena número 7, de forma conjunta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIBÓ: Senyores Diputades, senyors Diputats, a l'esmena número 6, nosaltres volíem donar un sentit de col·legialitat i de major repartiment de les decisions en aquest òrgan, amb la figura d'un Vice-president i d'un Secretari, la qual, la primera d'elles, permetria fins i tot d'obviar el problema en els casos de substitució del President amb l'encàrrec directe del Vice-president. En aquest sentit, nosaltres creiem que es pot contemplar, així i tot, l'esmena; si més no, reservem per després que sigui sotmesa de nou a votació.

Però sí que en l'esmena número 7 hi ha un factor important sobre el qual volem cridar l'atenció de les senyores Diputades i dels senyors Diputats, i és que si es continua mantenint el sistema de quatre anys de mandat per al President del Consell Consultiu, estem impedit —pel fet

d'haver-hi el mecanisme de renovació cada dos anys—, impedit que una bona part dels seus membres siguin elegibles per al càrrec de President. Que ho siguin en les primeres eleccions —això, de forma absoluta—, o bé en les segones i terceres eleccions, que ho siguin només per a un període de dos anys, que és «de facto» el que nosaltres estem plantejant. Ens semblaria més just igualar els drets de tots els membres d'aquest Consell Consultiu, i renovar-ne el seu President cada dos anys.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra?

No hi ha torn en contra d'aquestes esmenes.

Passem, doncs, a l'esmena número 8 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, suposo que tots vostès tenen davant en aquest moment l'esmena que nosaltres hem presentat, i suposo que la simple lectura, després de la correcció que ha fet la Presidència, ens dóna l'abast que té aquesta addició que nosaltres tractem de fer.

O sigui, l'addicional que proposa el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, no té cap més interès que simplificar, explicitar una mica més el procediment a seguir. Aquest tipus d'esmenes, que no són pas fonamentals, es donen quan es fa, per exemple, un avantprojecte, sigui d'unes societats, sigui d'una associació, sigui d'un organisme col·legiat, com ara el present. En conseqüència, doncs, a nosaltres ens sembla que aquesta es pot mantenir plenament i pot ser aprovada per aquesta Cambra, perquè, com veuen vostès mateixos, diu: «en el cas de no obtenir majoria absoluta, es repetirà l'elecció entre els membres del Consell que s'hauran apropiat més a la majoria, i sortirà elegit qui obtindrà més nombre de vots». O sigui, és passar a la possibilitat que no s'hagin d'anar eternitzant les votacions de forma successiva i que mitjançant dues votacions com a màxim es pugui elegir. Em fa l'efecte que no cal insistir gaire més en aquests aspectes, i, per tant, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, els prego que tinguin en consideració el que he dit.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

(El Diputat senyor Joan Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Vol utilitzar el micròfon, senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ: Perdó. Senyor President, senyors Diputats, deia una qüestió d'ordre en relació amb la defensa que ha fet el meu company de Grup parlamentari en relació amb aquesta esmena, i és el fet que hi ha una rectificació tècnica, la qual (*Remor de veus*)... Bé, la rectificació tècnica s'ha d'especificar, i és que l'elecció es repetirà entre els dos membres, d'acord amb el que especificava l'article, tal com es va agafar l'article 32.1 del Reglament del Parlament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: S'entén, doncs, que el text no és el publicat, no és exactament el publicat en el *Butlletí Oficial*, perquè hi ha primerament una correcció lin-

güística —de la qual ja havíem parlat— i després aquesta correcció tècnica que, efectivament, és evident.

Algun torn en contra d'aquesta esmena?

No hi ha torn en contra.

Bé, aleshores podem passar a la votació de l'article. Totes aquestes esmenes es refereixen a l'apartat 1 de l'article 7 i l'esmena d'Esquerra Republicana és una esmena d'addició.

Votarem, doncs, primerament, una addició que s'afegeix al final de l'article sense modificar el text del Dictamen. Votarem, doncs, primerament, l'esmena número 6 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que afegeix les figures de Vice-president i Secretari.

(El Diputat senyor Rafael Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aleshores, retirada aquesta esmena queda també l'esmena de modificació al text del Dictamen del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que substitueix el període de quatre anys per un període de dos anys.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 7 del Partit Socialista Unificat ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 56 en contra i 42 abstencions.

Passem ara a votar l'esmena número 8 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, d'addició al final de l'apartat primer de l'article 7. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 7 del Partit Socialista Unificat ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 56 en contra i 42 abstencions.

Passem ara a votar l'esmena número 8 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, d'addició al final de l'apartat primer de l'article 7. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra? *(Remor de veus.)* Ah, els senyors Diputats que s'abstinguin? Perdó. *(Pausa.)* No hi ha abstencions. L'esmena número 8 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ha estat aprovada per 69 vots a favor, 53 vots en contra i cap abstenció.

El text, tal com ha estat votat, demanarà, possiblement, una reestructuració per a evitar repeticions. Abans de la votació final de la Proposició de Llei, la Mesa proposarà un text que seria el definitiu, que no altera per res res del que ha estat votat, que es limitaria, simplement, a reestructurar els diversos paràgrafs que han estat aprovats per la Cambra. Passem ara a l'apartat segon d'aquest mateix article 7, en el qual no hi ha cap esmena ni vot particular.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Tinc la impressió que el text de l'apartat primer original del Dictamen no ha estat votat, senyor President. S'ha votat només afegir —no sabem on s'afegirà perquè ja ens ho dirà la Mesa, però l'apartat primer...

El Sr. PRESIDENT: Ha estat rebutjada l'esmena d'addició i el votarem, doncs, segurament, amb els apartats següents que no tenen esmena. No hi havia esmena a l'apartat 7.2. Hi havia una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat a l'apartat 7.3 que queda decaïda vist el resultat de la votació anterior. Per tant, podem votar ara els apartats 7.1, 7.2 i 7.3, excepte la part ja aprovada de l'esmena d'Esquerra Republicana al final de l'apartat 7.1.

Passem, doncs, a votar el text del Dictamen tal com estava pel que fa als apartats 7.1, 7.2 i 7.3. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents. Queda, doncs, aprovat l'article 7.

I passem ara a l'article 8. A l'article 8 hi havia un vot particular del Grup parlamentari Socialista. Però ha arribat a la Mesa una proposta, una esmena transaccional que presenta el Grup Socialista i que, naturalment, suposaria la retirada del vot particular que portava el número 10 en la llista de vots particulars i esmenes. Demano al senyor Secretari que vulgui donar lectura a aquesta esmena transaccional i després els Grups parlamentaris podran dir si estan d'acord que aquesta esmena transaccional sigui admesa a tràmit.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional que presenta el Grup Socialista a l'article 8, primer i segon, del Dictamen de la Comissió de la Proposició de Llei del Consell Consultiu de la Generalitat:

«Primer: ...a iniciativa de dos Grups parlamentaris o d'una desena part dels Diputats.

»Segon: ...a iniciativa de dos Grups parlamentaris o d'una desena part dels Diputats.»

El Sr. PRESIDENT: S'entén que el senyor Secretari ha llegit no la totalitat del text tal com quedaria redactat, sinó únicament la part del Dictamen que queda modificada. Algun Grup parlamentari fa alguna objecció que s'admeti a tràmit aquesta esmena transaccional? *(Pausa.)* No hi ha objeccions; per tant, s'admet a tràmit l'esmena transaccional. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Isidre Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Breument, per exposar el sentit de l'esmena transaccional que hem presentat i que tendeix a donar la iniciativa per a acudir al Consell Consultiu a dos Grups parlamentaris i a una desena part de Diputats.

Tal com és fixat a l'article 8 de la Proposició aprovada per la Comissió, un Grup parlamentari o el Consell Executiu podria acudir al Consell Consultiu demanant dictamen sobre l'estatutarietat d'una llei aprovada per una Comissió abans d'arribar al Ple. I el procés legislatiu hauria de quedar aturat durant un mes, si no és que el dictamen vingués abans. Donar aquesta iniciativa a un Grup parlamentari, tenint en compte que el Reglament de la Cambra actual fixa el nombre mínim en dos Diputats, vol dir donar una capacitat d'obstrucció important que creiem que serviria, no tant per a realitzar les funcions positives que té el Consell Consultiu, com per a poder retardar —encara que només fos un mes— l'aprovació o el debat en el Ple d'un projecte o proposició de llei.

Nosaltres creiem que s'hauria d'evitar al màxim que pogués ser utilitzat el recurs, perdó, la petició de dictamen del Consell Consultiu amb una finalitat entrabancadora i garantir que hi hagi una mínima coherència o pes dels sectors que demanen el dictamen de l'estatutarietat o el dictamen previ per a interposar el recurs d'inconstitucionalitat. I, en aquest sentit, nosaltres fixaríem dos Grups parlamentaris com a requisit per a interposar la iniciativa. I, al mateix temps, tenint en compte que existeixen també en aquest Reglament Diputats que no formen part de cap Grup parlamentari, però també que és possible la iniciativa de Diputats sense, o al marge de, el Grup parlamentari, inclouríem que una desena part de Diputats pogués també demanar la petició de dictamen al Consell Consultiu, rebaixant la posició que hi havia hagut en el Dictamen de la Ponència d'una cinquena part de Diputats. Creiem que amb una desena part de Diputats o dos Grups parlamentaris queda assegurada la possibilitat que les opinions amb un cert ressò, quant al fet que una llei pot no ser estatutària o que es vol interposar un recurs d'inconstitucionalitat, queden garantides, i, d'altra banda, s'evita també la possibilitat que sigui utilitzat fàcilment per un nombre molt reduït de Diputats com a un instrument per a entrebancar l'acció legislativa del Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per un torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Podem, doncs, passar a la votació de l'article 8, millor dit, de l'esmena transaccional que ha defensat el senyor Molas, en nom del Grup Socialista, a l'article 8. Amb aquest propòsit, voldria, anteriorment, fer notar als senyors Diputats que hi ha també un error d'impremta en el text publicat i que allí on diu «sobre l'adequació de l'Estatut de Catalunya» ha de dir, òbviament, «sobre l'adequació a l'Estatut de Catalunya», tal com deia el text mecanografiat del Dictamen. És una qüestió menor però valdria la pena que fos aclarida. Passem, doncs, a votació l'esmena transaccional. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat dels presents i s'entén, doncs, que ha quedat aprovat l'article 8, el text del Dictamen, amb la modificació que estableix l'esmena aprovada.

Passem, ara, a l'article 9 sobre el qual no hi havia cap esmena presentada. No obstant, l'aprovació d'aquesta esmena implica —de l'esmena que acabem d'aprovar ara mateix—, implica una modificació del text tal com va ésser imprès en el sentit que allí on es diu «el proponent»... És a dir, l'article 9, apartat 1, comença «en el supòsit previ previst en el cas primer de l'article 8, el proponent»; ara, ja no és un «proponent», sinó que ha d'ésser «diversos proponent» o bé dos Grups o bé la desena part, com a mínim, dels Diputats. Per tant, hem d'utilitzar el plural.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, és que també és el Consell Executiu el possible proponent, de manera que hauríem de dir «el proponent o els proponent» o mantenir-ho tal qual, que em sembla que originalment, malgrat que ja hi constaven dos Grups parlamentaris i

una cinquena part, parlava aquí del proponent, sense res més.

El Sr. PRESIDENT: No, el text del Dictamen havia reduït a un Grup parlamentari o al Consell Executiu...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: No, però em refereixo, senyor President, que el text de Ponència, que parlava en el vuitè de dos Grups i una cinquena part, també deia «el proponent», perquè com que és dos Grups parlamentaris, una desena part o Consell Executiu, dient «el proponent», el que estem dient és un genèric, no un masculí o un femení. Ara, es podria dir amb un singular i un plural. En tot cas, podríem dir «el o els proponent»... El Consell Executiu és singular, evidentment.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que és preferible que no hi pogués haver cap dubte. De manera, doncs, que l'article 9 quedaria amb aquesta lleugera modificació: «el o els proponent», i, no havent-hi cap esmena ni vot particular, proposo que sigui votat amb els tres apartats conjuntament.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat l'article 9, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 10. A l'article 10, apartat primer, hi ha un vot particular del Grup parlamentari Socialista, que porta el número 11 en la llista de vots particulars i esmenes, i que és l'únic vot particular i esmena referent a aquest article.

Per a defensar-lo, té la paraula, en nom del Grup Socialista, el senyor... Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Simplement la següent defensa, senyor President: congruència amb el que s'ha aprovat a l'article vuitè.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* En realitat, em sembla que no procedeix votar-lo, que en efecte, des del moment en què ha quedat aprovat l'article vuit, és necessari introduir aquesta modificació en el text del Dictamen. Tots els senyors Diputats hi estan d'acord? *(Pausa.)* Per tant, podem, doncs, admetre que es fa una modificació del Dictamen, indispensable degut al que ha estat anteriorment aprovat, i ja podem passar directament a la votació del Dictamen, que inclourà ara el vot particular mantingut, i com que no hi ha cap vot particular ni esmena als articles 11, 12, 13 i 14, proposo de votar conjuntament l'article 10 en els seus tres apartats, tal com hem indicat, pel que fa referència a l'apartat primer, l'article 11, l'article 12, l'article 13 i l'article 14. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queden aprovats per unanimitat dels presents els articles 10, 11, 12, 13 i 14, segons el text del Dictamen, amb la modificació que hem indicat per a l'apartat primer de l'article 10.

Passem ara a les disposicions transitòries. A la Disposició Transitòria Primera hi ha un vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que porta el número d'ordre núm. 12, i una esmena del Grup parlamentari Socialista. Per a defensar el vot particular del Grup parla-

mentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, des de l'escó, la defensa del vot particular es contrau únicament a la coherència amb el que ja ha estat aprovat en l'article tercer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que no hi ha cap torn en contra, perquè com ha indicat el senyor Camps, evidentment la modificació introduïda al Dictamen a l'article tercer fa indispensable, em sembla, aquesta modificació a la Disposició Transitòria Primera. De manera que proposo als senyors Diputats que, a menys que hi hagi una altra esmena, l'altra esmena aprovada, s'entengui que el text del Dictamen ha quedat, per coherència, modificat en la forma indicada. I ara, passem a la defensa de l'esmena número 13 del Grup parlamentari Socialista. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, la defensa no la faré, perquè entenc que està decaiguda, tota vegada que és contrari justament al text ja aprovat de l'article tercer. Donant-la per decaiguda, no cal sotmetre-la a debat. Ara bé, senyor President, nosaltres entenem que així com en el cas de l'article 10 la congruència ha fet que es pugui votar el text afegint-hi ja el text del vot particular, perquè era d'unanimitat l'addició o la modificació de l'article 8 amb la nostra esmena transaccional, en aquest cas la modificació és d'aquelles —diguem— no compartides per alguns Grups. Aleshores nosaltres demanaríem que, si es procedeix a la votació de la Disposició Transitòria Primera, no es faci amb el text incorporat, sinó que abans es votí això, aquesta esmena, aquest vot particular, o simplement que la Mesa declari que, per congruència, s'ha d'incorporar això. Però nosaltres no podríem votar aquest text, senyor President, amb la incorporació, i en tot cas hauríem de votar-lo en contra.

El Sr. PRESIDENT: Primerament, és cert que des del moment que s'ha aprovat l'article, els articles anteriors, és innecessari especificar pel Parlament, és a dir que l'esmena 13 queda decaiguda, però en fi, aquesta esmena no cal ni passar-la a votació. Ara, em sembla que el que exposa el senyor Martín no significa que realment la coherència no exigeixi la modificació, sinó que simplement, el senyor Martín vol dir que el Grup Socialista en aquest cas no voldria votar el text que tanmateix, coherentment amb l'anterior, ha d'esdevenir el text del Dictamen. Bé, jo crec que en aquest cas n'hi ha prou que el Grup Socialista voti en contra del text del Dictamen, modificat per coherència d'acord amb el vot particular. D'acord? Molt bé; doncs, aleshores, passem a votació la Disposició Transitòria Primera, amb el text del vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió que, evidentment, és el que exigiria la coherència que esdevingués el text del Dictamen. Els senyors Diputats...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: L'apartat primer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'apartat primer, sí, sí, l'apartat primer separatament del segon, sí. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El vot particular ha estat aprovat per 69 vots a favor, 23 en contra i 31 abstencions. Queda doncs, aprovat l'apartat primer de la Disposició Transitòria Primera.

Passem ara a votar l'apartat segon d'aquesta mateixa Disposició Transitòria, sobre el qual no hi havia cap esmena.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat, per unanimitat dels presents, l'apartat segon de la Disposició Transitòria Primera, segons el text del Dictamen.

Passem ara a la Disposició Transitòria Segona, a la qual hi ha dues esmenes, un vot particular del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i una esmena del Grup Socialista. Per defensar el vot particular, té la paraula el Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, des de l'escó, perquè aquesta esmena, o aquest vot particular també afecta el tema de coherència, és a dir, el que ja ha estat aprovat en l'article tercer, afegint-hi que en aquest cas caldria fer-hi una esmena de tipus tècnic. És a dir, no són vuit membres elegits pel Parlament, i tres pel Consell Executiu, sinó que el que ha estat aprovat són cinc membres pel Parlament i dos pel Consell Executiu; això implica que la primera renovació del Consell afectarà a tres dels Consellers designats pel Parlament i un dels designats pel Consell Executiu, escollits per sorteig.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Tal com ha exposat el senyor Camps, evidentment les modificacions introduïdes en aquest debat exigeixen modificar el vot particular, de manera que quedaria redactat dient que la renovació afectaria tres Consellers designats pel Parlament, i un dels designats pel Consell Executiu. El senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President; perdoni el senyor President que el nostre Grup intenti sempre acurar al màxim el compliment del Reglament. Al nostre entendre, això no és una esmena tècnica; pot ser objecte d'una esmena transaccional, a la qual el nostre Grup no s'oposaria, però no una esmena tècnica, tota vegada que aquí hi ha un criteri pel mig, que és quants s'han de renovar cada vegada, i aquest nombre que aquí hi ha, quatre i dos, hi cap dintre de la forma cinc i dos; és una forma. Renovem primer quatre i dos, i després,... és un criteri que no és tècnic simplement, sinó que correspon a un criteri polític, de meitats, aprovat inicialment per la Ponència, però no necessàriament pel Ple. Per tant, és objecte d'una esmena transaccional, i nosaltres —torno a dir— no ens oposarem a la seva tramitació.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que, literalment, el senyor Martín té raó. No, segurament, en un aspecte de sentit del vot particular, però literalment, el senyor Martín té raó. I per facilitar, doncs, i per a evitar pèrdues de temps i per a facilitar el debat, jo suggeriria que encara que sigui sotmetent al més ràpidament possible, després, un text escrit a la Mesa, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, transformés la seva proposta de modificació tècnica en esmena transaccional a la qual el senyor Martín ja ha dit que el Grup Socialista no s'oposarà, i que suposo que cap altre Grup no s'hi oposarà, perquè es tracta d'una coherència, d'una coherència amb el que ja hem vingut aprovant.

Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ: Nosaltres entenem que no cal ni aquesta correcció, perquè l'article 3.2 ja diu «i la meitat es renoven cada dos anys». Per tant, estem d'acord amb el Diputat senyor Camps que era congruent aquesta rectificació.

El Sr. PRESIDENT: Sí; l'única cosa que passa és que hauríem entrat que la meitat —que no poden ser dos Diputats i mig— (*rialles*), si han de ser tres o han de ser dos. De manera que tant se val que ho fem per aquesta fórmula, ja que en l'esperit tots hi estem d'acord. Bé; jo crec que mentre acaben d'escriure-ho, podem ja passar a la... Ho tenim? Molt bé. El senyor Secretari, que doni lectura... a l'esmena transaccional. Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA: Vull dir que el nostre Grup parlamentari també té la mateixa cura i respecte al Reglament, com el pot tenir el Grup Socialista i ens sumem, doncs, a les paraules del senyor Martín i Toval, però nosaltres voldríem fer esment d'una possible situació rara amb què ens podríem trobar, si quan es tracta d'esmenes que entenem que són congruents, o per fer congruent el text, les sotmetem, o la Presidència les sotmet a votació, què passaria en el supòsit que es perdés aquesta votació? Que aleshores, per via de concordança, la Mesa hauria d'esmenar necessàriament el text. Per tant, nosaltres demanaríem a la Presidència que quan es tracti d'una esmena de congruència no es sotmeti a votació per no incórrer en la incongruència de perdre la votació; gràcies, senyor President. (*Rialles*).

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila, aquestes incongruències ja estan previstes en el Reglament; és a dir, si el Reglament aprova un text incongruent, la Mesa, després, pot proposar la modificació, perquè pot ser molt bé que, malgrat l'atenció extrema que veig que tots els senyors Diputats posen en el debat, alguna vegada alguna cosa s'escapi als senyors Diputats, a la Mesa, al President, i que ens trobem tanmateix davant d'una incongruència aprovada, i molt oportunament, el Reglament ja ho preveu. De totes maneres, recollirem el suggeriment del senyor Capdevila per evitar pèrdues de temps que sempre en podrien resultar, si no féssim atenció a aquests punts.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Disposició Transitòria Segona: «La primera renovació del Consell afectarà tres dels Consellers designats pel Parlament, i un dels designats pel Consell, escollit per sorteig.»

El Sr. PRESIDENT: «Escollits per sorteig...» Bé. Hi ha el... «El Consell Executiu», sí. S'entén «el Consell Executiu», potser val més precisar-ho. Algun torn en contra, d'aquesta esmena? No hi ha torn en contra. Aleshores, per defensa de l'esmena del Grup Socialista...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Queda decaiguda, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, no seria decaiguda perquè, tanmateix, es podrien renovar cinc consellers. Bé, hi ha la meitat, se n'ha de renovar la meitat, sí. Aleshores, seria més que la meitat i, per tant, això queda decaigut.

Bé, aleshores passem a votació l'esmena transaccional, per dir-ho així, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aquesta esmena transaccional relativa a la Disposició Transitòria Segona ha quedat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Amb això ens falta només votar la Disposició Final Tercera, que fa referència a l'entrada en vigor. No hi ha cap esmena presentada? (*Pausa.*) Ah, perdó! Jo ara confonia, aquí. Ens queden per votar totes les disposicions finals, la Primera, la Segona i la Tercera, a les quals no hi ha cap esmena presentada. Passem a votar-les conjuntament.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord.

(*El Sr. Molas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MOLAS: Es podria votar també el títol conjuntament?

El Sr. PRESIDENT: El títol de la llei?

El Sr. MOLAS: I per a economia de temps. És que havia estat objecte d'esmena a la Ponència i a la Ponència se'n va modificar el títol, a la Comissió, perdó.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Doncs votem el títol de la Llei. Jo havia interpretat que el títol havia quedat aprovat amb l'article primer, però, en fi, val més precisar-ho. Votem el títol de la Llei i les tres disposicions finals.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El títol de la Llei i les Disposicions Finals Primera, Segona i Tercera queden aprovats per unanimitat dels presents.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Demano parlar per a explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que seria preferible fer-la després de la votació final, no? (*Pausa.*) Bé, aleshores procedirem a la votació final, però abans llegirem la redacció definitiva de l'article 7, apartat primer, simplement per tenir en compte que en l'esmena aprovada era convenient evitar repeticions. Repeteixo que no altera en res el sentit del que ha estat aprovat emano, de totes maneres, al senyor Secretari que vulgui donar-hi lectura perquè en quedi constància.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article 7, apartat 1: «Els membres del Consell Consultiu en ple elegeixen d'entre ells, en votació secreta i per majoria absoluta, el President del Consell Consultiu. En cas de no obtenir majoria absoluta, es repetirà l'elecció entre els dos membres del Consell que s'hauran apropiat més a la majoria i sortirà elegit qui obtindrà un nombre més elevat de vots. El President del Consell Consultiu és nomenat pel President de la Generalitat, per un període de quatre anys.»

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. No hi ha cap objecció, eh? (*Pausa.*) Això reflecteix exactament el que ha estat aprovat.

Podem passar, doncs, a la votació final de la Llei, per a la qual, d'acord amb l'article 109, recordo novament que es requereix majoria absoluta.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la totalitat de la Llei que es posin dempeus.

La totalitat de la Llei ha quedat aprovada per 120 vots. És a dir, per la unanimitat dels cent vint Diputats presents. Havent-se obtingut la majoria absoluta, la Llei queda aprovada.

Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Isidre Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a explicació de vot, en nom del Grup Socialista. Els socialistes hem votat afirmativament aquesta Llei del Consell Consultiu de la Generalitat, i ho hem fet amb plena coherència, malgrat que en algun detall, malgrat que en algun aspecte parcial, per prou important que sigui, no integri tots els elements que hi hauríem pogut veure incorporats. Ho hem fet amb coherència perquè, ja des de l'etapa de redacció, d'elaboració de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, hem defensat i hem proposat l'existència d'una institució que realitzés un control preventiu, de caràcter no jurisdiccional, sobre l'estatutarietat de les lleis. I ho hem fet, també, perquè aquesta primera llei del cos legislatiu de la Generalitat, realitzada a partir del procediment marcat a l'article 108 del Reglament, és el resultat de les aportacions de tots els Grups parlamentaris i, naturalment, també dels socialistes. Aquesta Llei és obra de tots i tots podem dir que és nostra. I els socialistes diem que és nostra. Ho diem pel que hi hem aportat i ho diem perquè és una llei que integra, o que integrerà, l'Estatut Interior de Catalunya.

Aquesta Llei crea una nova institució catalana. Crea una nova institució catalana en el nostre ordenament positiu i una nova institució en la reconstrucció política. Però, a més a més d'això, per si no fos prou, és una institució particular en el dret públic actual. L'adequació de les lleis a les normes fonamentals ha estat sempre una preocupació en els Estats de dret. Alguns països van elegir la via del control difús a través de la jurisdicció ordinària, com en el cas nord-americà; d'altres van elegir la via de l'autocontrol polític, a l'estil francès. No fou fins que a partir de la Constitució austríaca de la primera postguerra es va crear el mecanisme de la jurisdicció concentrada i l'establiment de tribunals constitucionals, quan es van poder obviar alhora a les dues dificultats, d'evitar la submissió als tribunals ordinaris de l'activitat legislativa i al mateix temps d'evitar també la relativa eficàcia de l'autocontrol polític. Existint a Espanya en aquest moment un tribunal constitucional i, per tant, un sistema de jurisdicció concentrada, es feia necessària a Catalunya, en la nostra autonomia política, possiblement més que en qualsevol altra situació, l'existència d'un control previ. Existència d'un control previ que intentés reduir al màxim els judicis del Tribunal Constitucional sobre la nostra activitat legislativa i assegurés al màxim el funcionament correcte i jurídicament ordenat de les nostres institucions en el nostre àmbit, sense haver d'anar fora d'ell.

Calia un control previ, sense limitar la potestat legislativa del Parlament, i això existeix avui a la llei aprovada. Calia un control sense barrar la decisió política, que havia de ser presa i ha de ser presa per les institucions polítiques corresponents; no para al procés legislatiu, sinó que només l'interromp en un màxim d'un mes. Calia un control jurisdiccional de caràcter preceptiu però no vinculant, i que aquest es realitzés abans que el Parlament fes l'última paraula i decidís coneixent el projecte de llei. Calia, sobretot, un control intern de la Generalitat que reduís el control exterior. I, finalment, calia un control jurídic que no fos partidista.

D'altra banda, la institució havia de respondre, per mandat de l'Estatut, a l'emissió d'un dictamen previ a la presentació del recurs d'inconstitucionalitat; per tal de reforçar la raonabilitat del propòsit i evitar les actuacions imprudents, per evitar la interposició del recurs d'inconstitucionalitat com una arma política com un «big steak», com una arma de regateig, cosa que només fa que debilitar les institucions democràtiques. I aquest és un procediment que des d'instàncies polítiques, d'institucions polítiques de fora de Catalunya, s'està utilitzant de forma abusiva. Calia centrar el recurs d'inconstitucionalitat simplement en un procés jurídic, en un procés d'adequació jurídica. I per a això el Consell Consultiu podia ser una peça important. Una institució, doncs, de suport a un treball ben ordenat i que necessita, per a la seva eficàcia, la més alta autoritat moral i tècnica, lluny de partidismes.

L'article sisè estableix encertadament les incompatibilitats per tal d'evitar la politització del Consell. La majoria de les tres cinquenes parts dels Diputats per a la designació dels Consellers que ara li pertoquen, que no són tots, n'estableix una garantia suplementària. Possiblement, nosaltres creiem que hauria estat millor estesa a tots, però la Cambra ha considerat que aquest requisit no era necessari. I ara li resta, al Govern, la responsabilitat d'actuar amb la prudència necessària perquè aquells que proposi tinguin igual o més autoritat potencial —potencial, no d'exercici— que els elegits pel Parlament. I, al Parlament, li pertoca no topar amb la mentalitat de repartiment proporcional, la mentalitat del repartiment de quotes, en designar aquells que li corresponen. La política del repartiment per talls de fuet no seria la millor en aquest cas per a dotar aquesta institució de l'autoritat suficient per exercir l'alta funció que se li ha encomanat, perquè la seva funció és eminentment jurídica i els Consellers, sigui el que sigui el procediment de nominació, no són representants del Govern ni del Parlament ni d'opcions polítiques sinó vetlladors de l'observança i el compliment de la Constitució i l'Estatut tal com diu el text de la Llei votada. La seva eficàcia depèn de la seva autoritat i aquesta de l'objectivitat i independència que desplegui, i això depèn en part de tots. El nostre vot afirmatiu a la Llei del Consell Consultiu és l'expressió que creiem que, en el substancial, totes aquestes qüestions estan compreses en el text de la Llei i és expressió també que els Socialistes defensarem, defensem i vetllarem, vetllem, per la màxima autoritat del Consell Consultiu i amb ell de totes les institucions de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la primera Llei institucional de Catalunya aprovada per aquesta Cambra, ha estat aprovada per unanimitat. És la nostra intenció, moltes vegades expressada, de fer el possible perquè tot l'Estatut Interior, tot ell —aquesta Llei és un cos dins d'aquest Estatut Interior—, pugui ésser aprovat també per unanimitat i perquè tothom pugui dir, com acaba de dir el Diputat senyor Molas, que aquesta Llei és també la seva Llei i que tothom pugui dir per tant que les lleis institucionals de Catalunya són les seves lleis.

Voldríem estendre aquest criteri d'unanimitat de la Cambra no solament a l'Estatut Interior sinó també a altres lleis bàsiques de Catalunya. El Consell Consultiu, aquesta Llei del Consell Consultiu s'ha limitat a desenvolupar l'article 41. El nostre Grup havia tingut la temptació en un moment determinat, d'ampliar les atribucions d'aquest Consell i fer-lo coincidir amb atribucions més pròpies d'un Consell d'Estat. Els debats en ponència ens van convèncer de l'adequació de desenvolupar únicament l'article 41 de l'Estatut, és a dir, que el Consell Consultiu tracti de l'adequació dels projectes i proposicions de llei a l'Estatut i del dictamen previ a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat.

La Constitució i l'Estatut, entre altres coses, estableixen un repartiment de competències entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat. Són dos textos legals que nosaltres hem votat, que nosaltres defensarem sempre, però que són uns textos legals evidentment susceptibles de reforma i de modificació, però són uns textos legals que tenen una gran ambigüitat, tenen una gran ambigüitat perquè precisament van ésser fets perquè tothom s'hi pogués moure, i per tant aquesta frontera de repartiment de competències entre el Govern Central i el Govern de la Generalitat és una frontera difícil, és una frontera ambigua. Per això nosaltres des d'aquí afirmem la gran utilitat i la gran importància d'aquesta institució que avui acabem de crear, perquè aquesta institució encara que només tingui caràcter consultiu i no vinculant, permetrà d'anar definint d'una manera molt més precisa aquesta frontera. Volem aprofitar aquesta explicació de vot per a dir que el nostre Grup parlamentari no vol cap enfrontament, no vol cap enfrontament entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, volem en tot moment en la nostra legislació respectar la Constitució i l'Estatut, no volem des d'aquí fer absolutament cap provocació però que quedi molt clar que tampoc volem mai claudicar en el que és la nostra interpretació de la Constitució i de l'Estatut. En temes importants, en temes bàsics per a Catalunya, el nostre Grup no claudicarà en la seva interpretació de l'Estatut, i el recurs d'inconstitucionalitat no es pot anar convertint com ens sembla que segueix el camí de fer-ho, en una amenaça constant ni en un sentit ni en l'altre. El recurs d'inconstitucionalitat, com ha dit ja el Diputat senyor Molas, no es pot convertir en un sistema de pressió negociadora, el nostre respecte per la legalitat és massa gran per admetre que les amenaces d'un costat o de l'altre d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat, puguin portar a resultats negociadors que no siguin satisfactoris.

Voldríem destacar també, després d'aquestes paraules, que el Consell Consultiu és exactament això, és a dir, que deixa la decisió política evidentment a qui l'ha de tenir que són les institucions de Catalunya, el Parlament i el Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila per a explicació de vot en nom del Grup Centrista.

El Sr. CAPDEVILA: Gràcies, senyor President. Molt breument també per explicar el vot en nom del nostre Grup parlamentari. Subratllar també com s'ha fet ja la importància d'aquesta Llei, la primera de les que constituiran l'Estatut Interior de Catalunya, subratllar per altra

banda que aquesta Llei està col·locada dintre del nostre Estatut, al Capítol IV, quan diu del control de la Generalitat; jo diria que més que un control, control que per altra banda pot comportar normalment quan té un ens superior en línia jeràrquica el control d'un altre d'inferior, un cert desfer l'acció de l'inferior, no és tant aquí, diríem, una acció de control, com una acció d'assessorament fonamentalment, que es produeix en el camp del jurídic, per tal com en els dos supòsits previstos a l'article 41 de l'Estatut, ha d'haver-hi necessàriament la intervenció facultativa en el primer cas, és a dir, de l'adequació a l'Estatut dels projectes o proposicions de llei i a petició —com ha estat aprovat— de dos Grups parlamentaris o una desena part, acció per tant que entra sempre necessàriament a instància de part; i en el segon supòsit per tal com, necessàriament, abans de la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat, per part d'aquest Parlament o per part del Consell Executiu s'ha d'aixecar consulta i per tant produir dictamen per part del Consell Consultiu de la Generalitat.

És important subratllar no obstant, que nosaltres a la Llei diem que els seus dictàmens no són vinculants, no són vinculants recollint la teoria general en el camp dels òrgans consultius per tal com els seus dictàmens, no són vinculants i per altra banda, com he dit abans, normalment no són preceptius excepte, repeteixo, en el cas que hem dit per recurs d'inconstitucionalitat, a l'altre sempre facultatiu per part dels legítims que són els dels Grups parlamentaris o són una desena part.

Nosaltres ens alegrem de l'existència ja, de la creació mitjançant aquesta Llei, d'aquest Consell Consultiu. Jo crec que no és potser massa adient fer manifestacions de respecte a l'Estatut o respecte a la Constitució, en tot cas un fa manifestació de la seva fidelitat, de la seva interpretació de l'Estatut i de la Constitució, i perquè aquesta interpretació no sigui partidista, perquè aquesta interpretació sigui autènticament ajustada i tinguem com a mínim una interpretació quasi autèntica; no és aquesta tampoc la funció d'aquest Consell Consultiu: en tot cas aquesta interpretació correspon al Tribunal Constitucional; però perquè d'alguna manera ni l'actuació d'aquest Parlament ni l'actuació del Consell Executiu vingui donada per actuacions que no s'ajustin absolutament doncs al que són les nostres normes bàsiques fonamentals, està l'existència del Consell Consultiu.

I en aquest sentit nosaltres ens n'alegrem perquè no es pugui esgrimir, ni aquí ni a fora, que per altres instàncies del poder hi ha amenaces sobre la inconstitucionalitat d'algunes actuacions. En tot cas són manifestacions que poden ésser prèvies, la formal serà si es presenta o no es presenta el recurs d'inconstitucionalitat, i per altra banda, cosa important, posteriors a actuacions: malament es pot amenaçar amb represàlies quan en tot cas les manifestacions són fetes posteriorment. De totes maneres, per reconduir dintre el camp del jurídic on nosaltres creiem que han d'estar les coses, ens alegrem, ens alegrem repeteixo, i nosaltres fem nostra, absolutament nostra també, aquesta Llei creadora del Consell Consultiu de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No havent-hi altres explicacions de vot, hem acabat aquest punt primer de l'ordre del dia.

La sessió podrà continuar aquesta tarda a dos quarts de cinc. Se suspèn la sessió.

(Són les dues i onze minuts del migdia.)

Es reprèn la sessió a dos quarts i nou minuts de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat de la Mesa, llevat del Secretari Quart, Sr. Ramon Espasa, que seu al seu escó. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Cullell, i Laporte.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, tenim l'honor de tenir la visita —és aquí present a la tribuna d'invitats— de l'Excel·lentíssim senyor Cosme Vidal i Joan, President del Consell Insular d'Eivissa i Formentera, i Vice-president del Consell General Interinsular de les Illes. Jo, en nom de la Cambra li adreço la nostra salutació i el nostre desig que les relacions entre el Consell General Interinsular i la Generalitat de Catalunya arribin a ser al més estretes possible, atesos els lligams que de fa segles uneixen els nostres països, i demano a la Cambra un aplaudiment. *(Aplaudiments perllongats.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu referent a allò que ha de ser la funció pública a Catalunya

Continuem amb el punt 2 de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu referent a allò que ha de ser la funció pública a Catalunya, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Aquesta moció va ser publicada al *Butlletí Oficial del Parlament*, número 17, de manera que és coneguda per tots els senyors Diputats. Han estat presentades a aquesta moció dues esmenes, una que no ha pogut ser acceptada, per decisió de la Mesa, perquè no complí les condicions reglamentàries, i una segona esmena, aquesta perfectament vàlida, per part del Grup Socialista. Per defensar la moció, té la paraula en nom del Grup interpellant, el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és bo recordar el que interpellàvem al seu dia —fa exactament em sembla que dos mesos, que va ser vista aquesta interpellació en aquest Ple— sobre funció pública a Catalunya. Nosaltres dèiem aleshores que el tema és complex, el tema és complex perquè s'hi entrecreuen motivacions ideològiques diverses, des de la d'aquells funcionaris que evidentment expressen una reacció antiautonomista, fins a la d'aquells qui amb un exacerbat nacionalisme, excloent al nostre entendre, voldrien anar a la duplicació d'administracions. Però dins d'aquesta complexitat no podem deixar de tractar la validesa de les limitacions legals, professionals, sindicals i polítiques d'una gran majoria dels treballadors de l'Administració pública de Catalunya, avui. El tema, a més, és important perquè ens trobem en un moment oportú per a fer una nova Administració pública a Catalunya, i com dèiem aleshores —i malau-

radament hem de reiterar— ens temem que la política del Consell Executiu encara és la d'un desgavell o desorientació respecte a aquesta qüestió. Hi ha propostes legislatives en marxa —se'ns dirà—, falten —diem nosaltres— propostes polítiques per part del Consell Executiu, i així com ho argumentàrem el desembre de l'any passat, no ens serveix que el Consell Executiu s'amagui darrera l'article 108 del Reglament, per no encetar una política pròpia, per enviar només al Parlament —considerem que és una proposta molt minsa—, un projecte sobre contractats, el qual projecte considerat com a material de treball, té defectes substancials i és avui en procés d'estudi per part de la Ponència sobre la Funció Pública.

Ens deia el Conseller de Governació que ells —el Govern de Convergència i Unió— no volien fer la «república bananera», perquè entrar per la via del decret seria fer «república bananera» a Catalunya. Bé, nosaltres demanem —si més no— que faci una «república bananera» però dins d'un ordre, que fins ara és en la via del decret, d'un decret que va campi-qui-pugui, d'aquí allà en ziga-zagues, però que no segueix una coherència envers els problemes més importants, immediats, urgents, que té avui la funció pública a Catalunya. Tornem a citar l'exemple que ja citàrem aleshores, que per decret del juny, de desembre, i ara de febrer, tractem el problema per exemple, dels Caps de Servei, dels Directors tècnics o dels Subdirectors generals, i que com es diu en el mateix *Diari Oficial de la Generalitat*, depenen, per exemple, depenen del volum, de les circumstàncies particulars, de les necessitats de les Conselleries; criteris ben aleatoris quan es tracta de definir un organigrama, una estructura de l'Administració que no pot posar-se a mercè de si avui em fa falta més gent, o menys gent, sinó d'una planificació, ja que estem construint les institucions i l'Administració de Catalunya.

Nosaltres aleshores dèiem que el tema era molt més ampli que els contractats —i ho continuem dient. Vam presentar una moció, que per decisió de la Mesa és la que continua sent present, demanant decrets per a aquestes qüestions urgents —repeteix—, utilitzar la via decretal que ja ha utilitzat el Govern de Convergència i Unió, que no és estranya al Govern de Convergència i Unió, malgrat que l'ha utilitzat —com dèiem abans— amb uns grans desequilibris.

En segon lloc, que aturés la contractació, aquesta inflació no solament pressupostària sinó de personal, que és anar contractant segons calgui amb una porta obertíssima al clientelisme, i per últim, que encetés un diàleg amb les centrals sindicals de cara a la convocatòria d'eleccions sindicals i de cara a la constitució d'un consell de la funció pública.

Fins aquí la interpellació i la moció. On som ara? Jo em permeto recordar ràpidament, en el temps que tinc, un conjunt de problemes urgents que demostren la validesa dels plantejaments que fèiem aleshores. Problema primer —no pas el més important—, el cito en ordre conològic indistintament: problema dels serveis centrals. En els serveis centrals de l'Administració pública de Catalunya s'està operant fonamentalment via contracte, o sigui, el Govern a dit, a dit —repeteix— per lliure designació ha estat triant els funcionaris o a aquells que han d'ocupar, el personal que ha d'ocupar llocs de responsabilitat. Ens temem que

es continua amb una voluntat d'anar a copar, a ocupar, clientelament, una sèrie de llocs, que són els neuràlgics, de l'Administració. Encara avui Convergència i Unió no ens ha dit, el Consell Executiu, què considera com a càrrec polític i què considera com a càrrec administratiu. El Cap de Servei, el Cap de Negociat, el Cap de Secció, el Subdirector General, són càrrecs polítics? han d'escapar a tot control, de tota objectivitat, de tota convocatòria? han de continuar sent proveïts per contractació i nomenament a dit? Això no passa a cap administració: és més, fins i tot en contra de la legislació vigent —que segons l'Estatut és a la qual ens hem de referir, mentre no en fem una aquí—, s'està utilitzant com a via ordinària el que és la via excepcional per proveir aquests llocs; la via ordinària hauria de ser el concurs, la via ordinària hauria de ser, fins i tot, mirar si entre la quantitat de personal qualificat que ens han traspasat hi ha qui podria ocupar aquests càrrecs, i no fer com fins ara, uns ulls clucs, girar-se d'esquena, excepte per a alguns serveis perifèrics, a aquest personal qualificat traspasat, i anar al nomenament a dit.

Com s'ha dit des de molts partits polítics i diverses centrals sindicals —la darrera, la Unió General de Treballadors—, en declaracions de no fa ni una setmana, sembla que el Govern de Convergència i Unió té un recel a utilitzar aquest potencial —repeteix, qualificat, i racionalment—, que podria representar un estalvi a la despesa pública del personal traspasat.

No hi ha organigrama, doncs; només hi ha una perspectiva d'organigrama perquè ho requeria el pressupost que estem discutint; no hi ha una planificació racional en els serveis neuràlgics com són els centrals.

Un altre problema: la inestabilitat del funcionari. En tenim un exemple fora de les portes d'aquest Parlament, malgrat que algun polític del Grup del Govern pugui pensar-se que altres Grups utilitzen la mobilització social —una forma de treball polític absolutament reconegut per la Constitució— per fer plantejaments dins d'aquesta Cambra. Però no cal anar només que a entrevistar-se amb els interins de l'ensenyament que estan reivindicant justament una sèrie de conquestes laborals; cal parlar amb els contractats de la Generalitat, cal parlar amb els recaptadors de la Diputació, cal parlar amb un conjunt de treballadors que avui estan en la més pura inestabilitat, que se'ls van renovant contractes, per exemple, fins i tot infringint les lleis, perquè s'han fet més de dues renovacions d'un any, se'ls va renovant només que a mercè i a remolc d'una política que encara no sabem quines són les seves línies mestres perquè el Consell Executiu —fora de les bones voluntats que expressà Jordi Pujol en el seu discurs d'investidura en aquesta tribuna— no ha explicitat.

El problema de les vacants. Ens reconeixia un Conseller del Govern actual, i suposo que encara és el seu problema, que se'ns traspassen serveis amb places dotades per a vacants, i encara no sabem de quina manera seran cobertes.

El problema del règim interior. Problemes tan senzills com el de com estructurar les vacances en els diversos serveis, com fer comissió de serveis, com anar a donar permisos. Problemes quotidians que no esperen grans lleis, i als quals el Govern —fins ara— dona solució fraccionada, esmicolada, segons les Conselleries. Fins i tot —repetim— en contra de la legislació vigent, en contra del que diu aquesta

legislació vigent sobre la classificació de llocs, provisió de vacants, creació de llocs de treball, etc., en contra d'una racionalitat —per exemple, la llei actual demana que si anem a reestructurar serveis, els reestructurem segons un informe previ a tot el que existeix i mai incrementant el pressupost—; doncs bé, llegim, per exemple, botó de mostra, «17 de desembre del 80. *Diari Oficial de la Generalitat*. Decret. Cada dia» —diu, textualment— «són més nombroses les visites i consultes al Conseller de Governació per part de les autoritats locals. Es fa necessari la creació d'un òrgan que realitzi aquestes tasques. Es crea el servei de recepció d'autoritats locals.» O sigui, si tenim gent a la sala d'espera, crearem un servei per a rebre a la gent que tenim a la sala d'espera, i com aquest —repassin les senyores Diputades i els senyors Diputats el *Diari Oficial de la Generalitat*— anem plens de mostres, que continuem sense un nord en la política de l'administració.

No sabem si hem d'esperar que Madrid faci les bases, o no. No sabem si hem d'anar a cobrir els forats de la mala negociació dels traspassos, o no. No sabem encara on és i de què es tracta aquest projecte de llei de la funció pública que el senyor Conseller de Governació va anunciar des d'aquesta mateixa tribuna quan ens contestà la interpellació el desembre.

Nosaltres hauríem volgut modificar el text de la moció perquè han passat dos mesos, i perquè es pot precisar molt més encara en la petició al Consell Executiu —fins i tot renunciant a parts substancials—: quan en l'escrit que la Mesa no ens ha qualificat per ser presentat avui —i que ja anunciem que demanarem a la Mesa que per escrit ens motivi la seva no qualificació: tenim tot el dret de fer-ho segons l'article 26 del Reglament—, demanàvem, per exemple, que aquí es declarés la voluntat política de donar garanties legals d'estabilitat als contractats i als interins, que si tots estem d'acord que això ho farem en ponència —lleï de funció pública i de mesures urgents—, si el Conseller d'Ensenyament els ho ha dit de paraula, quina por fa que el Ple del Parlament voti com a voluntat política —i si pot ser unànime— que els donarem aquesta estabilitat? O és que diem una cosa als corredors, o a les comissions que rebem i no ens atrevim a dir el mateix des d'aquesta tribuna?

Demanàvem en aquesta mateixa moció o esmena que no s'ha acceptat, que no es fessin més nomenaments de personal contractat per a càrrecs d'alta administració o serveis centrals per evitar, precisament, aquesta excepcionalitat ordinària en la via de designació a dit de càrrecs importants.

I, per últim demanàvem —i aquest punt el continuem demanant perquè no l'hem esmenat i continua essent vàlid al nostre entendre— que se celebrin eleccions sindicals a l'administració pública de Catalunya. Que si es volen com s'ha dit moltes vegades per part del Govern, interlocutors, que sigui el Govern qui convoqui els treballadors perquè elegeixin els seus interlocutors. O, doncs, ¿que fa por parlar amb les centrals sindicals? O doncs ¿que fa por convocar els treballadors perquè designin entre ells qui són els seus interlocutors vàlids per solucionar els seus problemes? En definitiva, aquest, el tercer punt de la nostra moció, és el que nosaltres mantenim per ser votat per aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja intervenir en aquest moment del debat? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria dir, només de començar, al Portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que el Consell Executiu no s'amaga darrera de l'article 108 del Reglament, sinó que el Consell Executiu se sotmet a la voluntat sobinara d'aquest Parlament amb molt d'orgull, i, per tant, respecta —no s'amaga— respecta el Reglament i, per tant, el seu article 108. Actitud que voldriem veure compartida per tots els Grups de la Cambra, perquè el que no es pot fer és reclamar l'aplicació de l'article 108 només quan convingui als personals interessos polítics. I jo vaig demanar —en ocasió de la interpellació que em va ser formulada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya— que aquest tema fos considerat pel Parlament, que nosaltres consideràvem que la funció pública no havia de ser un tema que resolgués el Consell Executiu per decret, i entenc que el Parlament m'ha donat la raó quan, justament, ha acordat de constituir una ponència que estudiï un projecte de llei de mesures urgents per a la funció pública de la Generalitat. I aquesta ponència funciona, existeix, treballa, i jo crec que és en el marc i en l'àmbit d'aquesta ponència que tots els problemes que avui el senyor Ribó ens ha volgut presentar haurien de ser tractats —i han de ser tractats—, advertint que aquesta és la voluntat del Consell, i que el Consell —com no podria ser d'altra manera— acatarà disciplinadament les decisions que a partir d'aquesta ponència, a través de la Comissió corresponent aprovi el Ple de la Cambra.

Bé, dient això, gairebé ho hauria dit tot. Jo no vull contestar les al·lusions personals que ha fet el senyor Ribó, en tot cas, li voldria esmenar algun error. Per exemple, ha dit que caldria trobar fórmules per buscar l'estabilitat, i jo li puc dir en nom del Consell Executiu que el Consell Executiu té la voluntat d'ajudar a trobar fórmules que permetin la incorporació estable de tots els funcionaris que no ho són encara, que no tenen encara aquesta condició de funcionaris estables de carrera de la Generalitat, que treballarà conjuntament —si és requerit per a això— amb la ponència corresponent per trobar aquestes solucions, però, en tot cas, un detall —de vegades s'escapen—: els recaptadors de la Diputació són personal laboral que vol ser funcionari —i que de la mateixa manera que ha visitat tots els Grups parlamentaris, també ha visitat aquest Conseller de Governació—, i no pas un personal que no tingui estabilitat.

Bé, jo em repeteixo, doncs, en els arguments que he utilitzat al començament, desitjo més que ningú que se solucionin tots els problemes que té la funció pública, entre altres coses perquè sóc l'encarregat d'aplicar la legislació en aquest sentit, perquè tinc la responsabilitat de fer que l'Administració pública de la Generalitat funcioni, i funcioni bé; me'n corresponsabilitzo, si més no, amb tots els altres companys del Consell Executiu; espero i desitjo que la ponència creada a l'empara de l'article 108 del Parlament, darrera de la qual repeteixo, senyor Ribó, el Consell Executiu no s'amaga, sinó que se sotmet a la voluntat sobirana del Parlament com sempre —i també en aquest

cas— elabori com més aviat millor les normes que ens han de permetre solucionar tots els problemes que té plantejats en aquest moment la Generalitat en matèria de funcionaris.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El Sr. Ribó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó? En tot cas potser seria preferible que el senyor Ribó intervingués al final del debat, per si hi ha alguna altra qüestió. Presidència està d'acord a concedir-li la paraula al final del debat.

Bé, ara, d'acord amb l'article 130 del Reglament, pot parlar un representant del Grup esmenant. Com he dit abans, hi ha una esmena presentada pel Grup parlamentari Socialista. En nom del Grup Socialista parlarà el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la defensa de la nostra esmena es produeix en un context de preocupació que ha transcendit l'àmbit estricte de les institucions i això és positiu, des del nostre punt de vista, i consqüentment, cal situar la defensa de l'esmena, també en un context d'aclariment del que és la nostra posició global en matèria de tractament de la funció pública de la Generalitat, avui. I per a nosaltres —el Grup Socialista— aquesta no és una qüestió nova. Era un capítol determinant del nostre programa de govern, va ser objecte d'una proposta de resolució arran del debat de 2 d'octubre de 1980, proposta de resolució sobre funció pública que va ser acollida unànimement per aquest Parlament i que demanava al Consell Executiu que presentés a aquest Parlament un informe sobre la situació i la problemàtica de la funció pública actual i unes mesures normatives a fi i efecte que mentre es feia la llei de la funció pública de Catalunya es pogués donar solució —normativa dèiem, perquè érem conscients que unes coses es podien fer per decrets i d'altres no, dèiem solució normativa—, als problemes urgents, puntuals, immediats, de la funció pública de Catalunya. I aquesta voluntat permanent en nosaltres ha quedat també reflectida en el conjunt, que personalment o particularment considerem important, d'esmenes presentades al text articulat de la Llei dels Pressupostos de la Generalitat per al 1981 en matèria de funció pública.

El que passa és que, quan es vol fer història per centrar les coses, s'ha d'explicar tota la història perquè si no entrem en confusions. Aquí s'ha produït una interferència de dues accions parlamentàries; per una banda hi ha el compliment, certament amb retard, per part del Consell Executiu, de la resolució de 2 d'octubre del 1980, enviant tant un informe, lliurant tant un informe com una normativa al Parlament de Catalunya, i el Parlament de Catalunya el que ha fet és entendre que aquesta normativa, encara que sigui per qüestions puntuals i solucions d'urgència, afecta una matèria com la funció pública, que és matèria institucional i ha d'anar pel canal de l'article 108 i ha constituït, coherentment, la ponència a l'efecte, i la ponència s'ha posat a treballar des de divendres passat.

Doncs bé, paral·lelament i arran del debat de Pressupostos en què també penso que els Socialistes i d'altres Grups varem manifestar inquietuds i solucions amb iniciatives concretes als problemes de la funció pública, el Grup del partit Socialista Unificat de Catalunya va plantejar una interpellació que en ser contestada de manera que el

Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya va considerar insatisfactòria, va donar pas a una moció, la moció que avui es debat. El que passa és que hem arribat al debat d'aquesta moció quan ja han començat els treballs de la ponència i en un context conflictiu que no sols és el plasmat al carrer, tot i essent important i respectable, sinó que és el conflicte permanent que viuen les institucions públiques de Catalunya per tenir una funció pública molt difícil d'ordenar i que podem ordenar amb moltes limitacions perquè de moment, això ho han de saber els senyors i senyores Diputats, només podem fer unes mesures puntuals i d'urgència, i després podem fer una llei de funció pública limitada pel respecte als criteris, principis i directrius de la legislació estatal vigent. I no ens podem enlluernar amb més perspectives, almenys de moment, mentre no es facin les bases de l'Estatut de la funció pública per part de les Corts generals d'Espanya.

Així les coses, nosaltres, amb aquesta actitud de donar sortida legal —que és l'única sortida amb garanties—, als problemes més urgents que té la funció pública de totes les institucions administratives de la Generalitat, i no sols d'un sector particular, hem defensat el criteri, l'hem defensat sempre i avui l'hem de recordar, que donar una sortida d'obrir la porta falsa per la via d'unes oposicions restringides que després s'haurien d'anar repetint incessantment no és una bona sortida, que la millor sortida era: garantir l'estabilitat de tot el personal actual contractat, tant contractat per la Generalitat com transferit amb condició de contractat i interí també transferit, donar garanties d'estabilitat —i això només es pot fer amb credibilitat, si es fa per llei—, i que aquesta estabilitat es produiria fins que aquest Parlament faci la Llei de la Funció Pública, que l'ha de fer amb cura però al més aviat possible, i aquesta Llei de la Funció Pública seria la que decidiria com ha de ser la carrera administrativa de la Generalitat i com s'accedeix, com a funcionari de carrera, a la carrera administrativa, general o docent, sempre respectant evidentment el fet que —és innegable, és inqüestionable— el temps de serveis prestats és mèrit absolutament preferent per a l'accés a la condició de funcionaris de carrera.

Aquesta posició no té res d'ambigua. És una posició concreta, clara i rodona, però no és pas la posició que toqui defensar aquí en aquest moment, és la posició que està essent objecte de debat i que no sols és la posició nostra: ha estat la posició de molts altres més Grups parlamentaris i tenim la voluntat i la confiança que serà una posició unitària que és essent posició unitària com pot de debò tenir garantia i ser ben rebuda i produir esperança, i produir seguretat, en tots els funcionaris, en tots els treballadors de l'administració pública catalana d'aquest moment. I com que això s'està treballant en ponència des de divendres passat, i es tracta d'una ponència que no pot eternitzar-se —és una ponència que té un termini fixat, en pocs dies més hem d'entregar preceptivament l'informe— i les perspectives del treball en ponència són francament molt positives perquè es treballa en un ambient d'entesa, d'esforç de coincidència, d'esforç per trobar l'unitat, i no sembla que hi hagi problemes sobre aquest tema, i això convé que s'acclareixi davant d'aquest Parlament, aleshores pensem que les coses s'han de resoldre allà on la resolució ofereix garantia i pot oferir —quan es vol atendre i quan es vol en-

tendre—... pot oferir credibilitat. I això és la llei de mesures urgents i puntuals que és la que tractem d'elaborar per fer una llei institucional amb un esforç de coincidència unitària.

Aleshores, entenem, des d'aquestes posicions, que perquè està produït el treball de la ponència, el contingut dels punts primer i segon de la moció presentada és un contingut decaïgut, és un contingut en aquest moment extempore, perquè és un contingut que s'ha de defensar i que s'ha de guanyar en la ponència i plasmar en la llei.

Ara bé, el que nosaltres creiem és que la moció ens dona pas i ens dona peu a la introducció d'una esmena coincident amb el que és la voluntat política del punt 3 de la moció del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és que el Parlament, d'alguna manera, encomani, d'alguna manera urgeixi, demani mitjançant l'aprovació d'aquesta moció, que es produeixin les eleccions sindicals a l'Administració Pública, perquè la democràcia es construeix a través, evidentment, de moviments socials i moviments ciutadans; però hi ha dues instàncies d'aquests moviments fonamentals per a la construcció i aprofundiment de la democràcia: són els partits polítics i són les centrals sindicals, i tot el que es pugui fer per al foment de les centrals sindicals, superant encara vells vestigis entrebancadors —també en l'àmbit de les administracions públiques—, és afavorir el desenvolupament de la democràcia. I si amb això els catalans d'una manera unitària podem donar un exemple a la resta de l'Estat dient: aquest Parlament... i no tenim cap dubte que també el Grup parlamentari que suporta, els Grups parlamentaris que donen suport a l'actual Consell Executiu (*remor de veus*) acceptaran que és molt positiu per a la imatge nostra, per a la imatge de tots, que es digui que el Consell Executiu acorda, amb les centrals sindicals, i que consti que la nostra voluntat no és que la convocatòria d'eleccions es faci negociadament. No, no, és un acord, un acte de la voluntat i de l'autoritat del Consell Executiu, el que passa és que és previ l'acord o, si volen vostès, prèvia una consulta en profunditat amb les centrals sindicals. Volem deixar molt clar que salvem en tot moment l'autoritat del Consell Executiu com a institució fonamental. Per això mateix nosaltres creiem que un cop expressat el nostre sentit sobre el conjunt de la moció hem d'expressar també la nostra creença que és oportú que el Parlament voti la nostra esmena demanant al Consell Executiu que, prèvia consulta o acord amb les centrals sindicals més representatives i sense que això, en el nostre parer i intenció, signifiqui cap limitació a les centrals sindicals que pugui consultar el Consell Executiu, el Consell Executiu decideixi la celebració d'eleccions sindicals per a la millora democràtica de les institucions administratives catalanes, i és per aquesta esmena perquè el Grup Socialista demana el vot de tots vostès.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup que no ha presentat esmenes desitja intervenir en el debat? (*Pausa.*) El senyor Conseller de Governació vol parlar novament? (*Pausa.*) El senyor Vidal i Gayolà té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Sí, simplement, senyor President, per dir que en l'última part de la

intervenció del senyor Prats referida a les eleccions sindicals entre els funcionaris de la Generalitat i en l'esperit amb el qual el senyor Prats ha manifestat aquesta petició per part del seu Grup, el Consell Executiu hi està d'acord, no hi podria estar en contra, però en tot cas voldria fer avinent a la Cambra que les manifestacions que acaba de fer el senyor Prats no es corresponen estrictament amb el redactat de l'esmena que ha presentat, redactat que el Consell Executiu no creu que sigui el més oportú i que per tant en principi, doncs, no hauria d'admetre, no admetrà, però en tot cas el Consell Executiu es compromet a convocar les eleccions sindicals, a dictar les normes reglamentàries que permetin la convocatòria de les eleccions sindicals entre els funcionaris de la Generalitat.

Simplement perquè la Cambra conegui quina és la intenció del Consell Executiu, però que aquesta intenció, que coincideix amb la manifestada ara pel senyor Prats, no es correspon estrictament amb el redactat de la seva esmena.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Repeteixo el que deia anteriorment, algun Grup no esmenant desitja intervenir? (*Pausa.*) El Diputat senyor Ramon Pla té la paraula.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El Grup parlamentari de Convergència i Unió, davant la moció presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, vol entrar en el text del seu contingut. Abans, però, vol fer també una breu història, un itinerari del que ha produït aquesta moció.

Aquesta moció es presenta durant el mes de desembre després de la interpellació del Portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya al Conseller de Governació, per matisar, per demanar que per la via decretal es reguli uns aspectes de la funció pública atenent a l'estabilitat del personal contractat i atenent —en aquest moment aquesta qüestió ha pres més cos a causa dels traspassos, durant aquesta vacació parlamentària que hem passat—, demanant, també, que la situació dels interins es pugui regular.

Avui el Partit Socialista Unificat de Catalunya havia presentat unes autoesmenes al text de la seva moció, que nosaltres, molt sentidament, i amb això coincidim a bastament amb les tesis defensades pel Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, no haguérem acceptat malgrat que sí que compartim aquesta voluntat de donar estabilitat i accés a la carrera funcional al personal contractat per l'Administració catalana. Nosaltres, senyores i senyors Diputats, creiem, per un costat, que la via del 108 ha portat a la ponència constituïda des del mes de desembre, abans que es presentés la moció del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la ponència sobre la funció pública que malgrat tot ha entrat en vigor el dimarts de la setmana passada i que s'està ocupant del tema, i com també ha exposat a bastament el Diputat socialista senyor Joan Prats, aquesta Ponència avança amb la voluntat unitària que consagra l'article 108 del Reglament, i és precisament amb aquesta voluntat que el nostre Grup manifesta poder, en el termini fixat per la Comissió, poder tractar el tema, adequar el nostre informe en el termini que s'assenyalarà i poder tractar el tema en la Comissió i després en aquest Ple. L'article 108, en el qual com ha dit el Conseller de Governació no s'amaga el Govern ni es vol amagar ningú, té

les seves connotacions. Perquè el Govern sí que és cert que durant el mes de desembre presentà l'informe de la resolució que li demanava el Ple del 2 d'octubre, i també presentà un annex que és un Projecte de llei que regulava la situació del personal contractat i del personal interí traspasat. Però, —i reiterarem aquesta definició, perquè és la posició del nostre Grup— nosaltres volem manifestar la nostra voluntat d'avançar amb aquesta llei, que pertany al que hem anomenat els textos bàsics, les lleis institucionals de Catalunya. Això per a nosaltres és important, perquè el nostre Grup, senyores i senyors Diputats, avala aquella definició que diu que un bon cos de funcionaris és el millor instrument de Govern, de la mateixa manera que un mal personal poc qualificat és una rêmora per a l'exercici del poder.

Nosaltres, per tant, creiem que el primer i el segon punt de la moció queden decaiguts, i nosaltres, per això mateix, havíem demanat al Partit Socialista Unificat de Catalunya que ho reconsiderés, que el temps transcorregut i el fet que avui s'estigués treballant en la Ponència feien que demanéssim retirar per a poder treballar amb aquest sentit unitari; unitarisme, per altra banda que ells tan sovint han avalat.

Quant al que aquí s'ha esmentat, en parlar de clientelisme del Govern, que d'una manera ens sentim nostre —som nosaltres els Grups que donem el suport principal al Govern de la Generalitat—: clientelisme, de què? S'ha seguit, això sí, i no avalem nosaltres que aquest sigui el procediment idoni; nosaltres creiem, i així ho hem manifestat en Ponència i ho manifestarem en Comissió i en aquest Ple quan calgui, que ha d'haver-hi un concurs que reguli l'accés del personal contractat i de totes aquelles persones que vulguin cercar, vocacionalment dins del marc de l'Administració, l'accés a ser funcionaris de carrera. Però la situació en aquests moments és tan alambinada, que nosaltres creiem que solament amb un aprofundit treball en ponència, amb aquesta voluntat unitària que s'ha manifestat aquí, es pot avançar en aquest tema, perquè la complexitat en el personal transferit..., i ara faré esment d'un tema que és latent en aquesta Sala: els interins, de què també ha parlat el Portaveu del PSUC. En la qüestió dels interins no podem admetre que en aquest intent d'autoesmena que apuntava el Partit Socialista Unificat de Catalunya es fes taula rasa, es contemplés l'aspecte genèric. Perquè dins d'aquest grup de funcionaris interins hi ha diverses especificitats, hi ha grups que tenen uns drets adquirits que es contemplen en els Decrets-lei de 7 de juliol de l'any 1979, en Llei de novembre de 1980 i després també en la Llei 67/1980 del 25 de novembre. Nosaltres voldríem, i així ho hem manifestat en Ponència, que aquest tema fos tractat amb cura per part dels membres de Ponència i després de Comissió a l'hora de ser abordat, perquè és una herència difícil, és una herència que hem de canalitzar i a què hem de donar una justa sortida. I amb aquest criteri de justícia, a allò a què avui ens podem comprometre és a tractar aquest tema en profunditat, amb el màxim rigor, perquè creiem que en el moment per què passa la Generalitat de Catalunya ens juguem molt, ja que són aquests els funcionaris que han de donar el seu suport, en un futur, a la Generalitat en tot el treball de la màquina administrativa. I —recupero la definició que he dit abans— sense aquest

aparell administratiu, la funció pública en el marc de la Generalitat de Catalunya seria àrdua i difícil.

Quant al personal contractat, en el treball de Ponència, nosaltres creiem que s'ha d'adequar un procés que, com ha dit el senyor Joan Prats abans, subscrivim. No s'ha d'anar a fer que tot aquest personal que ara ha estat contractat per la Generalitat per la porta de darrera pugui entrar i ser funcionari de carrera. No estem per aquesta via. Pel que si que estem és per la via del concurs i del concurs-oposició. La garantia d'estabilitat que hi ha en l'ànim de tot vostès, senyores i senyors Diputats, la garantia d'estabilitat que volen donar en els seus llocs de treball al personal de l'Administració catalana, la compartim. I no solament la compartim, sinó que ens comprometem a fer-hi un esforç, però per la via que és reglamentada per aquesta Cambra i no per la via del decret ni per la via de mocions.

Quant al segon punt de la moció, el Grup del PSUC proposa el que nosaltres interpretem com la paralització de l'acció administrativa, perquè, si durant uns mesos —encara que es digui que la voluntat és fins que no surti aquesta llei de mesures urgents que tantes vegades hem dit que s'està treballant en Ponència... Vostès analitzin els terminis d'aquesta llei. Fa uns nou dies que la Ponència va lliurar l'informe a la Comissió. Hi haurà el treball de Comissió, la portada al Ple del Projecte de llei i el seu debat, la seva aprovació i els terminis de convocatòria que hauran de regir posteriorment. Nosaltres creiem que és aquesta una acció d'entorpiment i d'obstrucció a l'Administració que en aquest moment no podem acceptar. I no la podem acceptar perquè, igual que el primer punt de la moció, és explicitat tot en termes genèrics, és a dir, s'hi parla que no es podrà contractar en un termini temporal. Escaridament i llisament i planament. Això, senyores i senyors Diputats, vol dir, no solament que no es puguin fer noves contractacions per a cobrir vacants, sinó que, en cas de produir-se una vacant en un servei de la Conselleria de Política Territorial, un senyor que hi ha estat fa un mes treballant ara torna, en una altra institució, a fer el seu treball en l'empresa privada; automàticament queda un buit, i ni tan sols aquest buit que anava funcionant nosaltres podem cobrir. Si això no és una voluntat paralitzadora de la nostra Administració, si això no és una voluntat obstruccionista, vostès, senyores i senyors Diputats, em diran quina és la voluntat que s'amaga al darrera d'aquest segon punt de la moció del PSUC.

Quant al tercer punt i a l'esmena que ha presentat el Grup del Partit Socialista, assumim les paraules que acaba de pronunciar aquí l'Honorable Conseller de Governació. Sí s'admetés aquesta formalitat que ha esmentat el Conseller, nosaltres podríem assumir-la, i, en canvi, en els termes amb què s'ha plantejat nosaltres ens veuríem obligats a votar-hi en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista té la paraula el Diputat senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, producte o conseqüència de la interpellació formulada al seu dia i que pren peu també del debat gene-

ral del 2 d'octubre de l'any passat. És sobre la funció pública. Té tres punts concrets. Se n'ha fet ja esment. Nosaltres creiem que per donar l'enquadrament adequat de la nostra posició, i que voldríem que fos la posició d'aquesta Cambra, hauríem de començar potser una mica al revés del que fan normalment les resolucions de les sentències judicials, és a dir, pels fonaments de dret, per a després oferir les consideracions dels fets que concorden amb aquesta moció.

I els fonaments de dret són els següents. En primer terme, tenim l'article desè del nostre Estatut, quan diu que «en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: 1. Règim jurídic i sistema de responsabilitats a l'Administració de la Generalitat i dels ens públics que en depenguin, així com —aquest és el punt— el règim estatutari de llurs funcionaris». Per tant, és una de les competències que l'article desè de l'Estatut assenyala a la Generalitat de Catalunya.

Aquest punt s'ha de lligar necessàriament, com ha fet també en aquesta ocasió el Portaveu del Grup Socialista, amb l'article 149.1.18 de la Constitució, on s'assenyala que l'Estat té competència exclusiva sobre —concretament el 18.1— el règim estatutari dels seus funcionaris. Aleshores, necessàriament, per a fer ús d'aquesta competència del nostre Estatut, s'ha d'esperar que l'Estat, fent ús al mateix temps de la seva competència exclusiva, dicti el règim estatutari dels seus funcionaris, tal com perfectament ha dit també el Portaveu socialista, sense oblidar, evidentment, a altres efectes, que el punt anterior, o la ratlla anterior d'aquest mateix punt, parla de les bases del règim jurídic de les Administracions públiques. Però aquest no és el cas en aquesta ocasió. Aleshores ens trobaríem en una situació —de què en altres ocasions ja hem fet esment també en aquesta Cambra—, una situació transitòria que respon a la pregunta i a la qüestió que sorgeixen quan, tenint competència una comunitat autònoma —en aquest cas Catalunya, la Generalitat de Catalunya— sobre una matèria determinada, aquest exercici està condicionat al que estableix la Constitució quant a competència exclusiva de l'Estat per a dictar les bases de la matèria en qüestió. I aleshores, una vegada més, el tema queda perfectament resolt, a través del mateix Estatut amb la Disposició Transitòria Segona, que, atenent transitòriament aquesta situació, fa front a aquest règim i estableix que, «mentre les Corts Generals no elaboraran les lleis a les quals es refereix aquest Estatut, i el Parlament de Catalunya no legislarà sobre les matèries de la seva competència, continuaran en vigor les actuals lleis i disposicions de l'Estat que es refereixen a les esmentades matèries, sens perjudici que llur desenvolupament legislatiu, si s'escau, i llur execució, siguin efectuats per la Generalitat en els supòsits així previstos en aquest Estatut». Aleshores, dintre d'aquest emmarcament legislatiu, competència que assenyala l'article desè de l'Estatut, marc dintre del qual ha d'exercitar —Constitució, article 149.1.18—, possibilitat d'actuar —Disposició Transitòria Segona—, és com s'ha de contemplar l'objecte a què fa referència la moció del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Ja hi ha actuacions d'aquest Parlament, també s'ha dit.

En aquests està reunida la Ponència sobre la Funció Pública, la qual dintre d'aquest marc haurà de regular en matèries que es pretenen portar en aquest Ple per a la seva aprovació a través de la moció, i hi ha també en marxa —i fa dies ja, més dies que la mateixa de la Funció Pública— la Ponència relativa a la Llei de Pressupostos de la Generalitat per al 1981, a la qual hi ha esmenes incorporades, hi ha esmenes presentades, perdó, per part de diversos Grups parlamentaris i concretament pel nostre relatives a aquesta matèria.

Nosaltres creiem que aquesta és una matèria evidentment important. Creiem que aquesta matèria no pot ser —i entrem ja una mica en l'estudi de la moció en qüestió— objecte de decret que reguli mesures o normes urgents i provisionals. Creiem que en els punts en els quals té competència, la Generalitat de Catalunya ha d'anar necessàriament als que són més importants, fonamentals en aquesta matèria, a través del procediment legislatiu, de norma aprovada per aquest Parlament. I aleshores entenem també, quant a la nova contractació, que alguna cosa intentem dir nosaltres, no simplement a través de la Ponència de la Funció Pública, sinó que creiem que on més explicitada ha quedat fins ara la nostra posició, atès que en la Ponència de la Funció Pública la norma s'està elaborant conjuntament a través de l'article 108, si amb l'esmena número 15, proposant una Disposició Addicional Cinquena a la Llei de Pressupostos de la Generalitat del 1981. Nosaltres intentem sortir al pas, a través d'aquesta esmena, de la situació actual en què es troba tot el tema de la funció pública a Catalunya. Evidentment no s'esgota, evidentment no es pot, a través d'una esmena a la Llei de Pressupostos, doncs, contemplar en la seva universalitat el problema, i per això hi ha la Ponència singular ja sobre la Funció Pública. Però sí que intentem sortir al pas d'uns punts importants.

El primer de tots, la necessitat d'aprovar les plantilles per part de la Generalitat respecte a aquelles places dotades econòmicament amb el pressupost de 1981. En segon terme, contemplar, amb una triple divisió, la situació en què es troben en primer terme els contractats eventuais, interins, etc. de la Generalitat en aquests moments, contractats directament per ella. Segon apartat d'aquest segon punt: la situació en què es troben els funcionaris transferits, o que juntament amb els serveis transferits de l'Estat a la Generalitat es troben en aquests moments prestant servei a la Generalitat de Catalunya. I en tercer terme tenim, també, uns altres tipus de funcionaris, adscrits també a la Generalitat, procedents de les corporacions locals, i que en virtut de decisió pròpia, s'han acollit també a un decret de setembre del 79, en el sentit de deixar de prestar serveis a les seves corporacions locals d'origen, i prestar serveis a la Generalitat, supernumeraris amb reserva de plaça a la professió d'origen durant el primer any, i amb la possibilitat d'optar, finalitzat el primer any —també lògicament la Generalitat—, entre tornar a la seva corporació d'origen, local d'origen, o quedar-se com a supernumeraris en la corporació local, però sense reserva de plaça ja, quedar-se ja fixos en la plantilla de la Generalitat.

Bé, aquestes són les situacions que entenem que s'han de resoldre, i no faré ara ni l'explicaré, doncs, la nostra esmena; ja té el seu lloc adient dintre de la Ponència de la

Comissió de Pressupostos. Són tres situacions claus que nosaltres entenem que s'han de resoldre urgentment. No pot ser, per exemple, en últim cas, que els senyors que hagin esgotat l'any no puguin, d'una manera clara, optar per quedar-se al servei de la Generalitat, quan aquesta encara no té aprovades les plantilles i per tant poden quedar en una situació interina, però interina no simplement jurídicament sinó àdhuc de fet, per tal com poden ser rebutjats després els seus serveis, i trobar-se que la seva plaça a la corporació d'origen he quedat ja coberta. D'altra banda, hi ha també el tema de la contractació. Nosaltres diem en la nostra esmena, intentem que es compleixi rigorosament la llei actual aplicable a Catalunya i a tot l'Estat, segons la qual ningú no pot ser contractat per més d'un any. Que el contracte és per un any i no pot ser prorrogable per un altre terme. No poden ser, com ens trobem en aquests moments, contractes que han estat prorrogats i que la interinitat —o la inseguretat, millor dit, en aquest cas— continua a favor d'aquesta gent. Que nosaltres no estiguem d'acord —i ho avanço ja—, amb la moció presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, fonamentalment en aquests punts primer i segon —atès que el tercer queda substancialment modificat per l'esmena presentada pel Partit Socialista, i després m'hi referiré— no vol dir, i això sí que volem deixar-ho ben clarament dit, que estiguem d'acord en absolut amb la situació actual de la funció pública a Catalunya ni amb el tractament que li està donant el Consell Executiu. La nostra posició ha quedat prou clara en moltíssimes ocasions i amb la multitud d'esmenes presentades a la Llei de Pressupostos de la Generalitat per a 1981. No simplement amb aquesta esmena número 15, creant aquesta nova Disposició Addicional, sinó a través de tot l'articulat, on jo diria que el vuitanta i escaig per cent de les nostres esmenes tenen per objecte fonamental tot el desgavell —cal dir-ho clarament— que existeix quant a la funció a Catalunya en aquests moments. Per tant, que quedi clar això i ningú no es porti a engany. La posició clara del Grup parlamentari de Centristes està en racionalitzar, en posar rigor i serietat en la funció pública a Catalunya. I les nostres conductes i comportaments, a través de la Llei de Pressupostos, i a través de la nostra actuació en la Ponència de la Funció Pública, aniran clarament i decididament encaminats a buscar-li claredat i racionalitat al tema. No pot continuar la situació dels contractats. No pot continuar la situació actual. No pot continuar la renovació eterna d'aquests contractats. No podem continuar sense plantilles clares aprovades pel Consell Executiu de la Generalitat. Nosaltres estariem, estàvem en principi, en desacord amb l'esmena del Grup parlamentari socialista; més aviat estariem a favor d'una transaccional que vingués a recollir per escrit, a recollir formalment, les paraules dites pel Portaveu socialista respecte a la seva pròpia esmena.

Nosaltres estem a favor d'eleccions sindicals dintre de l'Administració Pública de Catalunya i, certament, creiem que aquesta és una facultat —encara que vingui impulsada, encara que vingui obligada, doncs, per aquest Parlament—, és una competència clara i exclusiva del Consell Executiu o Govern de la Generalitat, previs els assessoraments i consultes que cregui oportuns i, concretament, als representants dels propis afectats, lògicament. Per tant, de

les centrals sindicals. Però que quedin clars, perfectament delimitats, un camp i un altre. Qui convoca, acorda, i qui en definitiva, determina mitjançant decret, la celebració de les eleccions sindicals és el Consell Executiu, i en aquest sentit, amb aquest matis, repeteixo, d'escollat o previ escollat o donat lloc a formulació de propostes quant al procediment de les eleccions per part de les centrals sindicals, nosaltres hi estariem d'acord.

Repeteixo, senyor President, el nostre vot serà negatiu quant a la proposta, a la moció —perdó— del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i en tot cas, eventualment si fos recollida aquesta observació, seria positiu per a l'esmena presentada pel Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Cap més Grup no desitja intervenir? Bé, aleshores té la paraula el senyor Ribó i jo li pregaria que ja manifestés, amb la seva intervenció, si és que accepta l'esmena presentada pel Partit Socialista, ja que només, recordo als senyors Diputats, poden ser passades a votació les esmenes acceptades pel Grup interpellant.

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres en primer lloc volem deixar molt clar al senyor Conseller de Governació que no pugem en aquesta tribuna per fer al·lusions personals, sinó al càrrec que s'escau en la seva persona i que comporta la direcció d'una Conselleria que, a més, implica en aquest cas, la Direcció General d'Organització Administrativa i Funció Pública, o sigui, el tema que ens ocupa i que afecta la resta de Conselleries del Govern de Catalunya.

Nosaltres creiem que hi ha qüestions que no caldria que esperessin l'article 108 del Reglament i el seu tractament. Algunes ja les ha recordades molt bé el senyor Capdevila quan demanava, com venim fent nosaltres, que s'apliqui la legislació vigent, sigui per a cobrir vacants, sigui per a reestructurar departaments, sigui per a tot el tema de concursos, primant-los sobre la contractació, cosa que no fa l'actual Govern, etc. Però creiem, a més, i aquest és encara un tema més important, que cal desenvolupar una política per part del Consell Executiu que ja la desenvolupa via decret, com hem dit abans, i ho repetim fins a la sacietat, però no amb una planificació i amb una orientació, perquè, si més no, ens digui, ens expliciti —i lamentem venir-ho demanant de mesos enrera—, quins criteris té respecte a la funció pública, que encara no els sabem. Per exemple, quins criteris utilitza el Consell Executiu per a la contractació? Quins són avui, avui que el *Diari Oficial de la Generalitat* va ple, però ple, va farcit de contractacions a alt nivell, quins són els criteris que regulen aquesta contractació? En l'actual pressupost que estem debatent hi ha més de mil nous contractats en els llocs claus de l'Administració. És molt demanar quins criteris està seguint el Govern de Convergència i Unió per a contractar? Els sabem quan són personal subaltern, mecanògrafes, etc. Els sabem en el cas d'algun tècnic de la Conselleria de Política Territorial; en la majoria dels casos ho desconeixem. I jo li diria al senyor Pla que, quan diu que ells volen un bon cos de funcionaris i ben preparats, nosaltres també. Però és que avui hi ha serveis a la Generalitat on hi ha més de cinc titulats superiors traspasats i veuen, amb els braços creuats, que es convoca una plaça que la podria cobrir qualsevol d'ells, i el Govern de Convergència i Unió s'estima més con-

tractar-ne a dit un de fora i que no té aquella titulació ni aquella experiència per a ocupar el càrrec. Això, al nostre entendre, només té un mot: o desgavell, o potser —si som malpensats, com diuen les caricatures—, que busquem personal contractat que porti el carnet de Convergència i Unió a la boca. No crec que aquesta sigui la voluntat del Govern. Però evidentment hi ha bases objectives per poder fer aquest tipus de selecció de personal.

Nosaltres demanem una altra pregunta molt senzilla: què és un càrrec administratiu i què és un càrrec polític? Mireu si ho posem, de senzill. És que el sub-director general, el cap de servei, el cap de negociat, el cap de secció, considera Convergència i Unió o el Consell de Govern que és un càrrec polític? Que ho digui, que ho expliciti. Està actuant com si fos un càrrec polític. Nosaltres considerem que no és un càrrec polític. No estem primant la carrera funcional. No estem primant l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, tot allò que ens va dir l'Honorable President de la Generalitat que el Govern de Convergència i Unió estava disposat a primar. Nosaltres creiem que hi ha qüestions a separar en el Parlament. Qüestions que tenen solució legal quan hi hagi la Llei de Funció Pública. Totalment d'acord amb l'argumentació del Diputat senyor Prats. Quan fem la carrera administrativa a Catalunya. Qüestions que avui podem explicitar voluntat política de solucionar-les. I que fins avui no les hem explicitades o ho hem fet amb escorredors, però no ho hem fet en aquesta tribuna. I qüestions que es poden solucionar mitjançant l'aplicació dels mecanismes legals vigents. Nosaltres, a la Ponència, com els que més, treballem amb una voluntat concreta, com els que més —repetim—, per tal d'incloure aquest màxim nombre de temes en les mesures urgents. Però el que ens estranya és que avui es vegin inconvenients i fins i tot el formal per part de la Mesa, a explicitar, amb una voluntat del Ple, una cosa tan senzilla —llegeixo l'esmena no acceptada: «que en el marc dels treballs d'elaboració per aquest Parlament de la Llei de Mesures urgents en matèria de funció pública de la Generalitat, es contempli i reguli l'estabilitat al seu lloc de treball del personal contractat i interí fins, com a mínim, l'aprovació de la futura Llei de Funció Pública de Catalunya i sense perjudici que aquesta determini formes específiques d'accés dels mateixos, a la corresponent carrera administrativa». Nosaltres ja hem anunciat que retiràvem el punt 1 i 2 de la nostra moció i que sobre aquest punt 1 de l'esmena no acceptada presentarem d'immediat una proposició no de llei perquè, malgrat que continuem lluitant en la Ponència perquè s'hi avenci, ens assegurem en aquest cas, portarem els peus ben calçats perquè pugui arribar també al Ple.

Nosaltres, per últim, volem deixar molt clar que, pel que fa a la votació, estariem d'acord que es pogués anar a la votació d'una esmena transaccional, si el senyor President de la Mesa ho accepta, entre l'esmena presentada pel Grup Socialista i la nostra moció. Esmena transaccional que sembla que no hem sentit res en contra, que tots els Grups que han pujat a aquesta tribuna hi serien d'acord. Que diria, si més no, el següent:

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, desitjaria que aquesta esmena fos donada per escrit a la Mesa.

El Sr. RIBÓ: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: No es pot passar a votació res que no sigui un text escrit.

El Sr. RIBÓ: Bé. Si el senyor President m'ho permet, ho llegiria, i després ho passaria a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIBÓ: «El Parlament insta el Consell perquè, escoltades les centrals sindicals més representatives, convoqui eleccions sindicals a l'Administració Pública de Catalunya.» Quedaria, per últim, qüestió que nosaltres, la segona part del tercer punt, no retirem, i sobre la constitució d'un consell de la funció pública. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El senyor Vidal i Gayolà, si vol pujar a la tribuna.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Demano només si ho podria tornar a llegir.

El Sr. PRESIDENT: Ah! Si pogués tornar-ho a llegir? De tota manera jo preferiria tenir el text escrit i el senyor Secretari en donaria lectura. *(Pausa.)* Senyors Diputats, tenim ja el text escrit de la proposta de moció del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat recollint l'esmena presentada pel Partit Socialista. Aquest text pot ésser dividit en dues parts i, probablement, suposo que procedirà votar-ne separatament les dues parts. Demano el senyor Secretari que vulgui donar-li lectura, fent la «censura» corresponent respecte a les dues parts que comprèn el text. *(Pausa.)*

Repeteix: el text final comprèn una primera part que és una transacció entre el text primitiu i l'esmena socialista, i una segona part que es una part del text primitiu de la moció. No obstant, del punt de vista gramatical, forma un tot, però a l'hora de llegir-lo indicarem —perquè els senyors Diputats puguin adonar-se exactament del que es tracta— fins a quin punt és el text nou, i fins a quin punt és la continuació; la continuació és el text de la moció primitiva. Senyor Secretari...

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat perquè, escoltades les centrals sindicals més representatives, convoqui eleccions sindicals a l'Administració Pública de Catalunya.» A partir d'aquí es votaria separat: «I negociï amb les centrals sindicals la constitució d'un consell de la funció pública.»

El Sr. PRESIDENT: Passem doncs a votació aquest text i separatament la primera part i la segona part. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la primera part del text, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La primera part del text llegit pel senyor Secretari ha estat aprovada per la unanimitat dels presents. Passem ara a votació la segona part. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aquesta segona part del text ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 97 vots en contra i cap abstenció. Bé. Per a explicació de vot té la paraula, en nom del Grup Socialista, el Diputat senyor Eduardo Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Un altre cop, en el Parlament de Cata-

lunya es tracta el tema de la funció pública. Encara tindrem, evidentment, moltes més ocasions de tractar aquest tema. L'hem tractat sempre, a cada debat dels que s'han fet en aquest Parlament. Ja s'ha esmentat que, propostes concretes de resolucions proposades pels Socialistes, en algunes ocasions han estat abonades per la resta de Grups, en altres no, però és un tema d'atenció preferent d'aquest Parlament: la interpellació del Grup del PSU és una altra fita en aquest tractament pel Parlament de la funció pública, aquesta moció. Demà ho seran els pressupostos, i demà passat la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, ja treballada per la Ponència, i això per una raó molt senzilla, i és que, efectivament, no es pot fer autogovern a Catalunya si no fem administració pública autònoma a Catalunya, si no fem funció pública a Catalunya. No valen els decrets, no valen, fins i tot, els múltiples decrets de nomenaments que fa el Consell Executiu, sinó una funció pública que actuï, que treballi i que serveixi els ciutadans. Necessitem una funció pública unificada, eficaç, neutra. Això ho necessita l'autogovern. Aquesta és la raó fonamental que tractem tantes vegades aquest tema. Hi ha, sens dubte també, una altra raó, moltes vegades també dita des d'aquesta tribuna: el Consell Executiu no fa bé, no ha fet bé, fins ara, no ha tractat bé, fins ara, aquest tema. I cal reiterar-ho. Perquè estem convençuts que el Consell Executiu és conscient d'això, i que està disposat —esperem-ho, perquè aquest és el sentit en què treballa efectivament el seu Grup ara, a la Ponència de Mesures Urgents de la Funció Pública— a corregir aquesta acció que fins ara ha desenvolupat en el tema. I hi ha el tema de l'accés a la funció pública, tema clau i fonamental. Perquè cal objectivar-lo, perquè no podem fer una funció pública del segle XVIII; hem de fer una funció pública del segle XX. No podem fer una funció pública clientelar de cada partit, que canviï amb el Govern, sinó una funció pública estable, una carrera administrativa al servei dels ciutadans, no del Grup que estigui al Govern. I en això sembla que ja tothom, tota aquesta Cambra, hi està d'acord. I hem d'estabilitzar la funció pública, la qual cosa no vol dir tampoc estabilitzar tots els que volen accedir a la funció pública sense més, sinó que hem d'establir normes objectives perquè aquest accés sigui objectivable i al servei de la funció pública, de l'autogovern de Catalunya, i per tant dels ciutadans de Catalunya i del bon servei dels ciutadans de Catalunya, i hem de distingir —tot això ja està dit, i sembla que assumit, i esperem que ho sigui a la Ponència que sortirà segurament la setmana entrant— en la Llei, en el Projecte de Llei o Proposició de Llei que surti d'aquesta Ponència, distingir càrrec polític i càrrec administratiu, i l'accés als diferents nivells de l'Administració pública, que s'entri a l'Administració pública pel nivell inferior; l'accés posterior és també l'objecte d'un sistema objectiu, concurs de mèrits o el que sigui, i en aquest sentit, nosaltres ens congratulem que avui el Grup del PSUC hagi anunciat que presentarà una Proposició no de Llei en la línia de les seves esmenes no acceptades per la Mesa en aquesta moció seva, que és la línia, en definitiva, que porta la Ponència, i és la línia, en definitiva, de la Proposició no de Llei presentada amb data d'ahir pel Grup Socialista, la línia en definitiva que la Generalitat —no el Consell Executiu, la Generalitat, el Parlament i el Consell, perquè el Par-

lament és qui ho ha de garantir fonamentalment, perquè són temes legislatius i no poden ser sols per la via del decret del Consell Executiu—, la Generalitat de Catalunya ha de garantir l'estabilitat del personal actual contractat o interí, inclòs el personal transferit, fins l'entrada en vigor de la llei que reguli la carrera administrativa a Catalunya. Ens congratulem d'això, i a més anunciem que retirarem aquesta Proposició no de Llei, cautelar perquè ho és, si efectivament, la Llei que surti de la Ponència ja recull aquests principis com, per consens de la majoria dels Grups, si no de tots, ja sembla que és el camí que s'està portant. I hem votat negativament la possible creació del Consell de la Funció Pública, en primer lloc perquè no sabem què es vol dir amb això de Consell de la Funció Pública. No es pot posar l'etiqueta sense explicar què es vol, amb això. Quines funcions tindria aquest Consell de la Funció Pública? Les deixem al que digui al Consell Executiu en negociació amb les centrals sindicals? I el Parlament de Catalunya, òrgan sobirà de Catalunya, no té res a dir en això? Quines funcions tindria aquest Consell de la Funció Pública? Quina composició? Es negociaria entre les centrals sindicals i el Consell Executiu? És que el Parlament no és l'òrgan amb competència per organitzar l'autogovern de Catalunya, i també, per tant, l'Administració de Catalunya, i també, per tant, la funció pública de Catalunya? És un tema de llei, ho tornem a dir, no és un tema de decrets, i no només de negociacions; és un tema de llei del Parlament, i és un tema que ens neguem a tractar de manera poc sedimentada, poc argumentada, i volem tractar, això sí, i ens pronunciem perquè existeixi un òrgan de consulta en aquest nivell, però en el seu moment i en el seu nivell. L'òrgan és el Consell de la Funció Pública, però ho direm a la llei del Parlament de Catalunya que reguli definitivament la funció pública a l'Administració pública de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Proposició no de Llei sobre Campanyes de Promoció i Prevenció de la salut

El Sr. PRESIDENT: Cap altra explicació de vot? Passem, doncs, al tercer punt de l'ordre del dia, Proposició no de Llei sobre Campanyes de Promoció i Prevenció de la Salut, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ramon Espasa. (*Remor de veus.*) (*El Sr. Subirà i Rocamora demana per parlar.*) Sí, digui? De què es tracta?

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Voldria sol·licitar una correcció de conceptes.

El Sr. PRESIDENT: Una correcció?

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: De conceptes. Quan el PSUC va fer la Proposició, el 12 de desembre, la va titular referent a «Campanyes de Promoció de Salut» i quan Esquerra Republicana, en el *Butlletí Oficial* núm. 18, amb entrada de 4 de febrer, en fa referència, presenta unes esmenes, consta en el titular, «Campanyes de Prevenció i Promoció de la Salut». Evidentment la prevenció de la salut és un concepte molt equívoc, però és que avui, a l'ordre

del dia, veig que en Sessió Plenària núm. 17 diu «Promoció i Prevenció de la Salut», aleshores...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà, això és un error, certament, a l'elaboració de l'ordre del dia, de manera que hem d'utilitzar el títol de la Proposició no de Llei presentada.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ens excusem davant de la Cambra que en l'elaboració de l'ordre del dia hagi pogut introduir-s'hi aquest error. Té la paraula el senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Es presenta aquesta Proposició no de Llei referent a les Campanyes de Promoció de la Salut en atenció al que el nostre Grup ha observat que ha estat el treball i el desenvolupament d'aquesta tasca per la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social. Voldria fer, ràpidament, esment que aquesta Proposició no de Llei entra al Parlament el 3 de desembre de 1980, és a dir, quan ja fa sis mesos que el Departament de Sanitat i Seguretat Social està actuant, és a dir, el mateix temps que va tenir el Departament de Sanitat i Assistència Social per a desenvolupar i posar en pràctica les competències que li havien estat transferides des del primer d'octubre de 1979. Vull precisar aquesta data d'entrada de la Proposició no de Llei, perquè no és casual, sinó que és volguda, és a dir: deixar passar el mateix temps que va tenir l'anterior Departament per a poder desenvolupar i endegar campanyes de promoció de la salut.

És tradicional la desatenció que l'Administració sanitària, i fins fa poc l'Administració sanitària volia dir l'Administració central, havia tingut de la promoció de la salut i pràcticament la reduïa al que en podríem dir la salubritat i les vacunacions, i encara això, insuficientment vigilat i conduït. Amb les competències traspassades en el marc del període provisional de la Generalitat es van traspasar aquestes competències de promoció de la salut, competències que, com ja hem dit altres vegades des d'aquesta mateixa tribuna, tenien un alt contingut autònom, un alt contingut de capacitat autònoma de decisió. Tan alt era aquest contingut autònom, que va permetre al Consell Executiu del període provisional de la Generalitat i a mi mateix en tant que Conseller i a l'equip que em va ajudar a portar-ho a terme, de poder promocionar la primera campanya institucional, al nostre país, a Catalunya i Espanya, sobre informació de mètodes contraceptius per primera vegada en els darrers quaranta anys, evidentment, fet de què jo i tots els meus col·laboradors ens sentim legítimament orgullosos. Davant del Parlament hem presentat aquesta Proposició no de Llei perquè volem parlar de realitats, volem examinar com estan, com han continuat desenvolupant-se aquelles campanyes, aquells programes de promoció de la salut que va engegar el Departament així que va tenir competències traspassades, quins han estat els nous programes de salut que s'han posat en marxa i, a la vista dels que creiem que no han estat posats en marxa, nous programes de salut per l'any 1981, recomanar i aprofitar aquesta avinentesa per, des del Parlament, fer un seguit de recomanacions de com s'haurien de produir aquests programes de prevenció de la salut amb una sèrie de propostes i de recomanacions. I, en això sí que voldriem insistir: la Proposició no de Llei es refereix en el

seu punt primer a demanar, a urgir el Consell Executiu que informi de l'estat dels programes de salut endegats en el període provisional de la Generalitat i que informi, així mateix, dels nous projectes, dels nous programes de promoció de la salut engegats per la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social en l'any 1980, i evidentment, i tractant-se d'una Proposició no de Llei que es veu davant del Ple del Parlament, jo voldria aprofitar ara per agrair públicament i per posar de relleu com el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana van veure la importància d'aquesta Proposició no de Llei, i amb el seu vot favorable a la Junta de Portaveus van permetre que aquesta fos substanciada davant el Ple. Doncs, com deia, ja que som davant el Ple no podem parlar de projectes, no podem parlar d'intencions, hem de parlar de realitats, hem de parlar d'ordres, de decrets, que marquin quina ha estat la tasca que s'ha fet en l'any 1980. Primer punt, doncs, de la nostra Proposició no de Llei: urgir el Consell Executiu que, a través del Departament de Sanitat i Seguretat Social, informi de l'estat en què es troben les campanyes de promoció de la salut engegades en el període provisional de la Generalitat i en aquests termes exactes emplacem l'Honorable senyor Conseller de Sanitat perquè ens n'informi. Quin és l'estat d'aquestes campanyes? Van ser tres, els programes de salut engegats: el Programa d'Higiene maternal i infantil i d'informació sobre mètodes contraceptius, un Programa de Salut escolar, i una aprovació i distribució del carnet de salut infantil com a part del Programa o com a subprograma d'Higiene materna i infantil. Sobre el primer Programa, el d'Higiene materna i infantil i planificació familiar, més conegut com el «Programa de Planning familiar», jo voldria demanar com està aquest programa: si és que s'ha continuat desenvolupant, si és que no s'ha desenvolupat o s'ha parat, és que hi ha una ordre de revocació, hi ha una ordre que assenyala el seu llançament i es preveia tot un desplegament amb una sèrie de fases d'aquest programa? Jo no he sabut veure fins avui al *Diari Oficial de la Generalitat* cap ordre de revocació d'aquest programa. També suposo que el 16 per cent corresponent als cent milions que hi ha a la Secció 7, Capítol 26, dels Pressupostos de l'Estat de 1981 destinats a planning familiar, hauran de ser convenientment reclamats i incorporats en el pressupost de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social per aplicar-los en la continuïtat d'aquest programa de salut que, repeteixo, no hem vist revocat per cap ordre ni per cap decret; també —com potser molts dels senyors Diputats saben—, perquè ho deuen haver vist en l'índex dels *Quaderns de Salut*, col·lecció que va engegar el Departament de Sanitat i Assistència Social, es marcava com a número 4, i en premsa, un *Quadern de Salut* que portaria per títol «Planificació familiar i promoció de la salut», es diu: en premsa. Ens agradaria saber quan sortirà aquest quart número si és que sortirà.

També ens agradaria saber si és que les subsegüents fases d'aquest programa, és a dir, la informació als professionals, per exemple, la informació o el foment dels embarassos desitjats, la informació o el foment de l'acció preventiva sobre els embarassos de risc elevat, com a subprogrames de la campanya general de prevenció materna i infantil i d'informació sobre contraceptius, si és que això d'alguna manera està endegant-se o està en vies d'execu-

ció. En el programa de salut escolar, també s'ha produït —aquí sí que hem vist algun decret que modifica en alguns aspectes, al nostre entendre regressivament, el que era el projecte inicial de programa de salut. En aquest sentit, el projecte inicial preveia unes dotacions per a les escoles públiques i les escoles subvencionades al cent per cent, i l'únic que hem sabut trobar al *Diari Oficial de la Generalitat* ha estat un decret modificant el decret inicial, modificant-lo en el sentit que aquesta subvenció s'aplicarà també a totes les escoles, estiguin subvencionades o no al cent per cent. D'alguna manera, ens trobem aquí amb una versió casolana del polèmic xec escolar, que havia de garantir una pretesa llibertat d'elecció de centre educatiu, tema en què ara no entraré, però en tot cas sí que voldria remarcar que l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, amb la seva compareixença del 23-12-80 a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, va repetir solemnement per dues vegades que, mentre ell fos Conseller, mai no toleraria que subvencions del sector públic poguessin anar a entitats amb ànim de lucre, i evidentment, aquest decret que estic comentant contradiu les seves afirmacions davant la Comissió de Política Social d'aquest Parlament.

Carnet de Salut infantil: per primera vegada s'aconseguia posar en un document totes les vacunacions recomanades per l'OMS, i a més —això potser és el més important en el nostre país— se n'aconseguia la distribució universal, a tots els nounats, a partir dels Registres Civils. Voldríem preguntar al Conseller de Sanitat i Seguretat Social com està aquest repartiment a través dels Registres Civils, si és que s'està fent, si és que totes les audiències territorials, com en el seu dia es van comprometre davant de qui els parla, fan aquesta distribució a tots els nounats de Catalunya, del Carnet de Salut infantil. I parlant del Carnet de Salut infantil també voldríem preguntar al Conseller per què apareixen dos carnets diferents: un amb el calendari de vacunacions i un altre sense el calendari de vacunacions, aquest corresponent a l'editat per l'Ajuntament de Barcelona, i com aquest segon carnet que no és el que es va aprovar per decret del Consell Executiu i d'aquest Diputat que ara els parla, continua portant al darrere: «elaborat per la Societat Catalana de Pediatria i promogut pel Departament de Sanitat i Assistència Social». Almenys, que no hi figuri el calendari de vacunacions, jo diria... o m'atreviria a dir, que ha estat o potser es pot tractar d'una usurpació de propietat intel·lectual, perquè aquest Carnet de Salut no el va fer el Departament, sinó que el Departament el va promocionar sobre la base del que havia recomanat la Societat Catalana de Pediatria. Jo no sé si la Societat Catalana de Pediatria té quelcom a dir en veure com el seu anagrama és utilitzat i, en canvi, els continguts del que ella va dir són canviats o tergiversats. En resum, i per acabar, doncs, això és el que ens porta a fer aquelles tres recomanacions que jo m'estalviaré de llegir, perquè són a la Proposició no de Llei i tots els senyors Diputats les deuen haver pogut llegir. Nosaltres demanem, proposem un seguit de recomanacions de tipus tècnic perquè les campanyes, els programes de promoció de la salut, siguin autènticament això: programes de formació de la salut amb el contingut tècnic i científic més alt possible, dirigits a col·lectius homogenis de la població, i realment amb ca-

pacitat de transformar els nivells de salut de la població.

Han estat presentades dues esmenes, d'Esquerra Republicana, a l'apartat b) d'aquestes cinc consideracions o recomanacions que nosaltres volíem fer al Consell Executiu, i que nosaltres estariem disposats a acceptar si Esquerra Republicana també estigués disposada a acceptar de canviar... o suprimir, perdó, la paraula «d'acord» a la seva esmena número 1. Suposo que després el representant d'Esquerra Republicana farà ús de la paraula, i recollirà aquesta invitació que fem nosaltres en aquest moment. En aquest cas, nosaltres estariem disposats a acceptar d'incorporar les dues esmenes presentades per Esquerra Republicana. En resum, doncs, senyores i senyors Diputats, com els deia, i per acabar, els programes de salut han de tenir bases científiques perquè siguin eficaços per a la població. Els tres programes de salut que en els sis mesos que el Departament de Sanitat i Assistència Social va tenir competències, va poder engegar, a través de la creació prèvia de comitès d'experts i després del seu disseny i la seva posada en pràctica, enteníem que si algun d'aquests programes s'ha parat, s'ha abandonat o s'ha capgirat, ha estat per raons polítiques i ideològiques, no pas per raons científiques, i en aquest sentit és evident que si això ha estat així —i encara ho pregunto perquè no he vist cap ordre revocant el Programa de Salut materna i infantil i d'informació sobre mitjans contraceptius—, si això ha estat així, repeteixo, ho ha estat, en el cas que ho ha estat, més per aquestes raons polítiques i ideològiques; així hauria estat en aquest darrer Programa: el conegut popularment per programa de planificació familiar. I sobre això m'agradaria citar, utilitzar una cita de l'historiador Antoni Jutglar, que en el seu llibre *Ideologia i classes en l'Espanya contemporània*, referint-se a una circular que adreçava l'autoritat de Barcelona a les autoritats civils i religioses, el 23 de març de 1816, els deia el següent: «S'ha d'utilitzar tot el seu zel i vigilància, perquè no es propaguin l'ús i el coneixement d'aquests artificis, perquè siguin destruïts i inutilitzats tots els condoms trobats.» (*Rialles*.) Això es deia el 23 de març de 1816, i jo m'atreiria a dir que avui, al febrer de 1981 el zel i la vigilància d'un govern, cal aplicar-los des del govern, perquè els homes i dones que viuen, treballen i s'estimen a Catalunya, ho facin des d'una perspectiva de major llibertat, de major autonomia i de major autocontrol de les seves decisions. La campanya de planning, respectuosa amb les conviccions personals de cadascú, de tothom, anava en aquesta direcció de llibertat i d'autonomia, i ara sí, per acabar, jo el que no puc entendre, o el que no podria entendre és que... podria entendre que el Conseller de Sanitat i Seguretat Social d'un Govern de Convergència i Unió hagi parat activa o passivament un programa de salut d'aquest estil, però el que no podré entendre mai és que el senyor Josep Laporte, científic i catedràtic insigne de farmacologia, metge progressista i catalanista, hagi pogut parar, per passiva o per activa, un Programa de Salut com era el de Protecció materna i infantil i d'informació dels mitjans contraceptius. En tot cas, si això ha estat així, jo penso que haurà estat més com a membre d'un Consell Executiu escorat cada cop més a la dreta i m'atreiria a dir —potser, com es diu de forma castissa— una mica carca. Aquesta Proposició no de Llei vol ajudar el científic i el metge Josep Laporte.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Abans de donar la paraula a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat, el doctor Josep Laporte, voldria aclarir la qüestió suscitada per la qüestió d'ordre que ha plantejat el Diputat senyor Subirà. Una proposició no de llei és en substància una moció i, per tant, no té títol, i del contingut de la resolució, de la proposta de resolució de la moció del Partit Socialista Unificat, i també en el Preàmbul, es desprèn que es podria utilitzar tant el títol utilitzat en el *Butlletí* número 16, com el que s'utilitza en la convocatòria, i que potser, fins i tot, és més correcte el que s'ha utilitzat avui en la convocatòria. En tot cas, aquest títol ha estat posat simplement pels Serveis del Parlament, perquè el que s'haurà de votar serà la resolució sense títol.

Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en primer lloc m'és plaent d'agrair al Diputat senyor Espasa els elogis, immerescuts, evidentment, que ha fet a la meva persona a l'última part de la seva presentació de la Proposició no de Llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre les Campanyes de Prevenció i Promoció de la Salut del Departament de Sanitat.

Haig de ser-li sincer i li haig de dir que m'ha sorprès la manera com ell ha enfocat la presentació d'aquest tema. Jo esperava no intervenir fins al final, un cop el doctor Subirà, representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, hagués introduït, hagués presentat les esmenes que pensava introduir en aquesta Proposició no de Llei, i un cop que els representants dels diferents Grups polítics que conformen aquest Parlament haguessin expressat la seva opinió sobre la presentació que ha fet el Diputat senyor Espasa. De tota manera, evidentment ha estat tan directa l'allusió a la meva actuació durant el temps que m'honoro de ser Conseller de Sanitat i Seguretat Social del Consell Executiu de la Generalitat, que em sembla obvi que, abans que segueixi el debat, jo haig de fer algunes puntualitzacions en allò que ha dit el senyor Espasa.

Anticipo per endavant que hem parlat d'aquest tema amb el nostre Grup parlamentari—no sé què pensen fer els altres Grups parlamentaris— i que tant el representant del Grup parlamentari com jo mateix estàvem i estem d'acord a votar a favor de les dues peticions que fa el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Primera d'elles és —com ha dit molt bé el Diputat senyor Espasa— que jo mateix, davant d'aquest Ple o davant de la Comissió, tal com es decidís, en el moment que sigui oportú, presenti tota la informació que se'm requereixi, cosa que faré amb molt de gust, sobre les campanyes i les coses que hem fet durant l'any 1980, i, d'altra banda, votar també a favor d'uns principis tan generals com són els que exposa el senyor Espasa o el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en la segona part de la seva Proposició no de Llei. Però, hi insiteixo, ateses les al·lusions directes que ha fet a la meva actitud, al mateix temps que agrair-li el bon concepte en què em té, i que pel diari vaig saber que ho havia dit l'altre dia per ràdio, vull ara contestar algunes de les coses que ha dit ell.

Primerament, ell parla de les campanyes sobre higiene i el planning familiar. Em sembla que és absolutament —ja

ho ha dit ell— inútil que jo reiteri quin és el meu punt de vista sobre el tema de la planificació familiar. El doctor Espasa, com a bon professional que és, té una cultura mèdica més que suficient per a conèixer el tema de fons i per a saber —modèstia a part— que jo he contribuït amb alguns treballs —i no fa pas massa temps— en l'exposició de quins són els mètodes —sobretot farmacològics, ja que això sí que li reconec que és el meu tema— que poden ser utilitzats amb els seus pros i els seus contres —tot s'ha de dir— en qualsevol campanya de planificació familiar. Això, ja sé que ho sabia el Diputat senyor Espasa. Però em sembla que està molt mal informat, o que les sospites que té haig de dir que són absolutament infundades quan diu que jo adopto una actitud de parar el planning perquè pertanyo a un Govern «carca». Aquesta —si no m'equivo— és més o menys l'expressió.

Jo, senyor Espasa, a part de ser Conseller de Sanitat i Seguretat Social d'aquest Consell Executiu, vaig ser també candidat i elegit parlamentari com a independent inserit en una candidatura de Convergència i Unió. I aquí tinc una fotocòpia del programa que aquesta candidatura de Convergència i Unió va fer circular i va explicar —jo mateix vaig explicar— durant la campanya electoral. I en el capítol de sanitat —a part que la immensa majoria de coses que diu aquest programa, estic segur que el Diputat senyor Espasa les acceptaria— diu concretament: «Convergència i Unió promourà un programa d'actuacions en medicina preventiva que es realitzarà en diferents sectors: a) planificació familiar i higiene materna i infantil, que es realitzarà als centres sanitaris; b) prevenció de les malalties, etc.» No segueixo, però vull que consti al Diputat senyor Espasa que en el programa de la coalició electoral que em va fer l'honor d'invitar-me a participar en les seves llistes, com a punt primer del programa d'actuacions de medicina preventiva, hi figurava la planificació familiar. Li puc assegurar, d'altra banda, senyor Espasa, que, evidentment, jo no he estat sotmès a cap ordre de pressions, a cap ordre de pressions, de cap mena, ni per part del meus companys del Consell Executiu ni per part del President de la Generalitat, ni per part de cap organisme extern o intern, perquè jo parés una campanya de planificació familiar.

La segona cosa que haig de dir és que tinc també aquí una fotocòpia de l'ordre signada pel senyor Ramon Espasa i Oliver, aleshores Honorable Conseller de Sanitat i Assistència Social, el dia 21 de març de 1980, i que va aparèixer al *Diari Oficial de la Generalitat* publicat el dia 9 d'abril de 1980. I aquesta ordre d'aprovació del programa d'higiene maternal i infantil, d'informació sobre planificació familiar, diu en la seva part resolutiva: «He resolt: article primer: aprovar el programa d'higiene maternal i infantil d'informació sobre planificació familiar» —ho repeteixo: «d'informació sobre la planificació familiar»— elaborat per la Direcció General de la Promoció de la Salut i encarregar-li que, mitjançant la Secció d'Inspecció i Programació de serveis, se'n porti a terme la difusió, així com la distribució del material corresponent a l'esmentada campanya. Article segon: la difusió de la campanya, així com la distribució del material, es farà per mitjà dels ajuntaments, centres sanitaris públics i altres entitats o organitzacions que amb caràcter voluntari vulguin col·laborar en l'esmentada difusió i distribució.»

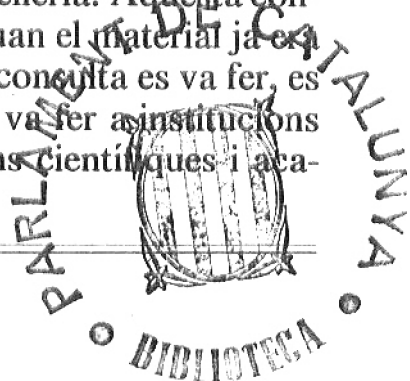
Vull assenyalar, doncs, que aquesta ordre parla exclusivament d'un fet, de la distribució d'un material gràfic, d'informació, sobre planificació familiar. I això no ho ha aturat ningú. En el moment que jo em vaig fer càrrec del Departament de Sanitat i Seguretat Social, rebatejat, abans era, ja ho he dit, de Sanitat i Assistència Social, el material que havia estat imprès havia estat pràcticament tot repartit, i ningú no va posar cap mena de fre al repartiment de l'escàs material que quedava. És ben cert —i això el senyor Espasa ho sap tan bé com jo— que la distribució va ser feta, però que després potser la difusió —a causa d'unes manques de col·laboracions per part de determinades entitats— no va ser la que s'havia de fer. És possible. Jo l'únic que vull dir és que, aquesta campanya, no l'he parada, i que les mateixes persones que hi havia a la Conselleria que havien dut a terme aquesta campanya amb el Conseller senyor Espasa, de l'única cosa de què a mi m'han parlat és d'un llibre, un llibre al qual s'ha referit el senyor Espasa en la seva disertació anterior, llibre que —li ho haig de dir— jo, en tant que especialista —perdoni la presumpció—, en tant que especialista de la matèria, he trobat motius suficients per remodelar, cosa que s'està fent en aquests moments. El llibre sortirà al seu dia, però sortirà amb modificacions sensibles en el text primer que jo havia trobat fet quan estava fet.

Jo ara no voldria entrar aquí en una discussió sobre el tema de la Campanya de Planificació Familiar. Se'n podria parlar molt, sobre la forma i sobre el fons. Estic absolutament d'acord amb les manifestacions que ha fet el senyor Espasa, que, en tot cas, una campanya de planificació familiar amb un objectiu estrictament sanitari ha de ser duta a terme amb el millor respecte per la ideologia, pel sentiment més íntim de tots i cada un dels ciutadans de Catalunya. En això suposo que estarem tots d'acord.

No diré ara al senyor Espasa si a mi m'agradava o no m'agradava la manera com va ser feta la campanya. Només li puc dir que jo, particularment, ho hauria fet d'una altra manera. En la forma; en el fons és un altre tema. En el fons és un altre tema.

L'ex-Conseller, el que aleshores era Conseller senyor Espasa va dur a terme una sèrie de campanyes de prevenció i promoció de la salut veritablement remarcables. I totes aquestes campanyes, tret d'aquesta, les va començar de la manera que jo entenc que s'havien de començar, i nosaltres hem seguit començant-les així, és a dir, nomenant un comitè d'experts, que, naturalment, no és el que ha de prendre la decisió sobre les accions a emprendre, però sí que és el que ha de dir en tot cas quines són des del punt de vista científic les directrius que creu que s'han d'emprendre en una campanya o en un programa determinat que s'iniciï.

Bé, en els altres programes, evidentment, hi ha un comitè d'experts nomenat abans de la campanya. En la campanya de planificació, en la campanya de planning, tal com ell mateix ha dit, aquest comitè d'experts no existeix. Es va fer —m'atreviria a dir que de pressa i corrents— sense una consulta externa fora de la Conselleria. Aquesta consulta, en tot cas, es va fer després, quan el material ja era imprès i a punt de repartir. Aquesta consulta es va fer, es va fer a determinats especialistes, es va fer a institucions professionals mèdiques, a institucions científiques i aca-

dèmiques del país, i, en tot cas, jo prego al senyor Espasa, al Diputat senyor Espasa, que expliqui quines van ser les reaccions, que no van ser, certament, unànimes, no van ser —segons em consta— certament unànimes, perquè, en tot cas, alguns dels consultats —em consta— van dir que, en tot cas, se'ls havia d'haver preguntat abans de la impressió del material i no després.

Finalment, sobre aquest tema diré una última cosa: la discussió sobre l'oportunitat d'una campanya d'aquest tipus. Jo entenc que una campanya ha de ser una part d'un programa. Aleshores, en aquesta campanya jo faria un retret, molt sincerament, al Diputat senyor Espasa. El retret és que va ser una campanya que —em perdonarà que li ho digui— al meu entendre va ser una mica foc d'encenalls. I va ser una mica foc d'encenalls perquè no hi havia una infraestructura adequada per a atendre les peticions que aquella campanya podia generar. És a dir, jo entenc que una planificació d'aquest tipus i un programa de planificació familiar del tipus que sigui —contra la qual, torno a dir al Diputat senyor Espasa, evidentment, no estic, tal com ell molt bé suposa, però contra el qual, a més a més, no vull fer estar ningú, ni tinc cap pressió per estar-hi en contra— és evident que es poden fer quan es té una xarxa de centres assistencials als quals poden acudir totes aquelles dones o homes o parelles que vulguin saber amb més detalls, amb aquells detalls que no es poden dir en un cartell per ben fet que sigui, què és el que han de fer i què és el que els convé en el seu cas particular. Perquè tant el Diputat senyor Espasa com jo mateix som metges i sabem que no tots els procediments, a part de la consciència moral de cadascú —que això és una altra cosa de la qual ja he fet esment abans i no m'hi vull posar—, però tant el Diputat senyor Espasa com jo mateix, com molts dels altres companys professionals que hi ha en aquest Parlament sabem que no tots els mètodes anticonceptius són inocus i que no tots els mètodes anticonceptius convenen en tots i cada un dels casos, en tots i cada un dels moments. No hi ha, doncs, al costat d'aquesta campanya —ni he trobat material adequat per a pensar que n'hi havia— una segona etapa de creació de centres. Haig de dir, en canvi, que l'ajuntament de Barcelona ha creat quatre o cinc centres de planificació a Barcelona, i alguns ajuntaments en altres pobles de la perifèria de Barcelona i en altres comarques de Catalunya. Però el Diputat senyor Espasa sap tan bé com jo que en aquells moments no tenia ell, ni tinc jo encara —espero tenir-la molt aviat—, una xarxa de centres assistencials suficients per a inserir aquesta campanya dintre d'una programació adequada que comptés amb aquella infraestructura que em sembla absolutament imprescindible per a fer, no un foc d'encenalls, sinó una campanya de consell, i d'aplicació d'aquest consell quan calgui, d'una manera seriosa i profunda.

Insisteixo, però, que jo només volia dir aquestes coses. Diré dues paraules sobre la salut escolar i sobre el carnet de salut infantil, però això no vol dir que jo en doni totes les explicacions ara, en aquest moment. Vindré amb tot el material quan la Presidència del Parlament o de la Comissió o del Ple requereixin que, un cop aprovada aquesta Proposició no de Llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, donem més detalls sobre l'actuació durant l'any 1980 i el 81, i quan sigui.

Pel que fa a la salut escolar —campanya excel·lent des de tots els punts de vista—, el Diputat senyor Espasa diu que hi ha trobat una regressió. Ell només pensava subvencionar —amb una subvenció ben modesta, certament, de 100 pessetes, dit sigui entre parèntesis, 100 pessetes per alumne— aquelles escoles que fossin subvencionades al cent per cent o que fossin estatals o municipals. Bé, al moment en què anàvem a posar en pràctica això, vam tenir unes converses amb la Conselleria d'Ensenyament, amb el Departament d'Ensenyament, i se'ns va fer veure que no hi havia diferències substancials, no per la quantia de la subvenció, sinó pel fet que eren subvencionades, entre les escoles que rebien un cent per cent de subvenció i les escoles que en rebien un vint-i-cinc o un cinquanta o un tant per cent inferior al cent per cent. Era una mica així, a la sort, el fet que a una escola li toqués el cent per cent de subvenció o el cinquanta per cent. No tenia res a veure la capacitat econòmica de la gent de l'escola amb la quantia de la subvenció, i per això vam atendre aquest suggeriment del Departament d'Ensenyament i vam fer extensiu, sense que jo entengui que això sigui regressiu —són també escoles subvencionades, no amb un cent per cent, però són també escoles subvencionades les que van rebre aquesta subvenció, d'altra banda, cal dir que ben migrada.

I finalment, el carnet de salut infantil s'està repartint, hi ha hagut dificultats malgrat les promeses, en donaré més detalls el dia que parlem més extensament d'això, no vull entretenir-m'hi massa ara, i suposo que el Diputat senyor Espasa i tots els Diputats presents se'n faran càrrec, només li vull dir que pel que fa referència a Barcelona, hi ha hagut un acord amb l'Ajuntament de Barcelona en el sentit que es repartiria el nostre carnet juntament amb uns altres elements que ja repartia l'Ajuntament, i un cop arribats a aquest acord, és per això simplement que hi ha unes diferències. Però això no és cap mutilació, ni és cap reducció de cap propietat intel·lectual de ningú, i aleshores a la ciutat de Barcelona es començarà ara, tot just, a repartir el carnet de salut, amb l'additament que l'Ajuntament de Barcelona hi volia fer i que a mi em sembla que tenia tot el seu dret de fer-ho.

Bé, aquesta és una primera informació que jo volia donar en resposta —anava a dir les acusacions, no sé si arriben a ésser acusacions—, a les presumpcions que ha fet el Diputat senyor Espasa, i em sembla que ja he parlat prou temps ara.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, eventualment al final del debat jo podria tornar a prendre la paraula.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pot ara fer ús de la paraula el Grup parlamentari esmenant, en aquest cas el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula en nom d'aquest Grup el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans, en ser admesa la meua reclamació sobre els tres títols, volia dir —no he tingut temps, ara sí perquè parlaré d'aquest tema—, que el que no es pot acceptar mai és «prevenció de salut»; crec que un programa de prevenció de salut és un aspecte negatiu, en tot cas hem de preveure els danys o els causants dels danys, quan la salut és un concepte positiu. Llavors no ens

hem de prevenir de la salut, és per això que jo deia que aquest concepte fos eliminat. En tot cas no seria exclusivament un error mecanografiat o dels esmenants quan van fer un títulat a la seva esmena, sinó que en la Proposició feta pel PSUC, en el Preàmbul i en el paràgraf segon parla que havia fet tres programes d'informació i prevenció sanitària, aleshores aquí hi ha el primer error el qual segurament després s'ha ampliat a aquest concepte; en tot cas prevenció de salut és un concepte fatal, prevenció sanitària seria un concepte menys dolent, però evidentment que és el que ha creat aquesta confusió terminològica, conceptual, mèdica. Jo demanaria que fos tinguda en compte de cara a fer el resum o bé en passar per escrit els debats que ara es presenten.

El text de les nostres esmenes, és evident, és entenedor, ja que en l'aplicació i en l'execució dels programes de promoció de la salut proposats aquí pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, no es podien ignorar unes estructures ja existents i que tenen competències i responsabilitats en l'àrea sanitària, com són les conselleries de sanitat dels nostres grans municipis, i en aquest cas considerem que podrien acceptar-se, com a mínim, vàlides per ésser tingudes en compte, les conselleries dels nostres ajuntaments, de les nostres corporacions de més de cinquanta mil habitants. Diem com a mínim; no és cap marca però podria ésser un principi d'acord. Altrament, a més a més de la Generalitat, també la Seguretat Social, per exemple, o altres organismes com podrien ésser organismes de dintre el país o de fora, com l'OMS, com la Creu Roja, etc., podrien fer programes de salut, programes de promoció de la salut, i en aquest cas s'hauria d'estar d'acord que aquests criteris que hem dit de col·laboració entre la Generalitat i les organitzacions municipals poguessin ésser aplicats. Evidentment això té tres finalitats, tres punts bàsics de filosofia, com és la reducció de les despeses, la simplificació dels esforços i evitar a l'ensem que hi pogués haver un augment de la burocràcia. Aquests criteris ens han portat doncs a fer l'esmena número 1, i penso que millora el text original.

Evidentment hi ha ara l'esmena número 2, i sobre la sol·licitud que el Partit Socialista Unificat ens ha fet de suprimir la paraula «d'acord», ja que «acord», a més a més d'una col·laboració significaria una prèvia valoració, una voluntarietat, evidentment estem d'acord en suprimir aquesta paraula. Suprimim la paraula «acord», però jo li demanaria de tota manera que per la bona lectura del text es pogués introduir, substituir la paraula «acord» per la paraula «a través de», és a dir, a través d'aquests departaments que existeixen en les municipis que nosaltres sol·licitem que es tinguin en compte en les planificacions. Conseqüentment amb aquestes motivacions, es preveu també que la Generalitat, corporacions municipals i altres organismes, haurien de repartir esforços i finances; aleshores nosaltres introduïm el concepte de «dotació pressupostària suficient» per cada campanya, és a dir, que no sigui excessiva sinó només la suficient. Això contra el text original que suposava que el Parlament ja s'havia manifestat, que considerava que aquests temes eren d'especial relleu. El Parlament fins ara no s'ha expressat sobre això, i aquest tema mai no ha estat debatut, no hi ha tampoc una llei ni res que prevegi un finançament, aleshores doncs

«només per les tasques precises», pels projectes previstos i acceptats pel Parlament, pensariem que fa falta una dotació pressupostària suficient.

Agraïm al Partit Socialista Unificat haver assumit les esmenes, i esperem que el conjunt d'aquest Projecte de Llei sigui votat afirmativament per aquest Parlament com ho farà Esquerra Republicana de Catalunya. Per què?, perquè la resta de la Proposició de Llei poques coses té a esmenar, en tot cas urgir que s'informi, urgir que el Consell Executiu a través del Conseller informi, i ja no caldria que ho votéssim perquè aquesta urgència el doctor Laporte l'ha assumida plenament i ha informat. En tot cas l'articulat després presenta alguns punts que es podrien qüestionar, crec que la major part de projectes de què parla són sobre uns grups humans amb riscos definits i precisos, jo crec que tot això és puntualitzar, jo crec que genèricament s'hauria de preveure, aquí ni ho demana, aleshores no vincula massa la Conselleria ni el Parlament, ni la Generalitat sobre com han d'ésser les campanyes; jo penso que aquestes campanyes haurien d'ésser més importants, no solament sobre bases científiques, sinó sobre bases socials i polítiques, i sobretot sobre drets humans perquè les campanyes de salut, les campanyes d'higiene i de sanitat s'han de basar essencialment en aquest sentit de política i no han de ser exclusivament científiques.

Hi ha problemes de concepte global com poden ser els de contaminació, els de l'aliment, els problemes de l'aire, de l'aigua, els de diferents grups humans, com ara els nens o els vells, no solament les dones i els treballadors, vull dir que hi ha moltes àrees. Llavors no ens fiquem en puntualitzacions i anem a acords bàsics. Evidentment la Generalitat té competència per legislar, per fer un desenvolupament legislatiu sobre punts en què ja té transferències, en competències, en matèries que ja han estat assumides. A més a més, ha d'executar el que la legislació bàsica de l'Estat li encomana; aleshores, aquest desenvolupament legislatiu l'ha de fer el Parlament a instàncies de qui sigui i no sobre punts concrets, sinó d'una manera genèrica, àmplia. Per exemple, només per explicar que aquest articulat era qüestionable i que és excessivament puntual. L'apartat c) suposa que estem en un país desenvolupat, i en un país desenvolupat els nens, les dones, estan abocats a una tensió i a un risc. Precisament és tot el contrari: en un país subdesenvolupat és on sempre els nens, les dones i tots els d'alguna manera dèbils, en la societat, són els que tenen més pressions, més tensions, més risc de cara a l'higiene i a la salut; en tot cas seria en un país desenvolupat on els forts, els homes, els que tenen el poder, tenen altres tipus de tensions pròpies de l'stress que la societat els porta. Això serien coses per entrar en un debat de filosofia. Nosaltres assumim la ponència, perdó, el Projecte de Llei, amb les esmenes que hem incorporat i que han estat assumides pel Partit Socialista al qual li ho agraïm.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup parlamentari desitja intervenir? En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Jo estic una mica desorientat perquè em penso que estem davant d'una Proposició no de

Llei que conté exclusivament una resolució a votar. I un dels punts a votar és que sorgeixi una informació, i la veritat, entre els dos Consellers, l'antic i el nou, s'ho han dit tot i ara em penso que no sé què votarem. De tota manera, haig d'explicar el contingut d'aquesta Proposició no de Llei perquè la Cambra opini, i sobre el primer punt, que és el de la informació, he de fer dues rectificacions al text perquè em sembla que cal fer-les. L'una és una precisió sobre el Programa de difusió de la planificació familiar. Aquest programa anomenat «Programa d'higiene maternal i infantil i d'informació sobre planificació familiar», que prové d'un ordre del 21 de març de 1980, n'encarrega la difusió a la Direcció General de Promoció de la Salut, i a les seccions d'inspecció i programació de serveis n'encarrega la difusió i la distribució. I aquesta difusió es fa a través dels ajuntaments, dels centres sanitaris públics i d'altres entitats voluntàries. I de la difusió, el meu Grup parlamentari té coneixement que es va fer fins que es va acabar tot un material que hi havia i és el que aquesta ordre demanava de difondre, i res més. En aquest punt doncs ens interessa remarcar, des del meu Grup parlamentari, que això no és una campanya de promoció i prevenció de la salut com fóra, per exemple, el control de la natalitat, sinó que és estrictament la difusió d'un programa informatiu sobre planificació a través d'uns opuscles i d'uns dibuixos realment enginyosos, més aviat picants (*rialles*), jo diria que preconitzar el control de la natalitat només, o gairebé només, amb preservatius, d'una banda em sembla poc, i d'altra banda —i ho dic des de l'angle estrictament personal—, em sembla massa.

He de dir, sobre aquesta primera part, la qüestió que fa referència al pressupost. Passo tota la qüestió de les campanyes que ja han estat en part exposades i que després, en la informació, si és que aquesta Llei s'aprova, si aquesta Proposició no de Llei s'aprova, ja se'n parlarà a la Comissió o allí on sigui. Sobre el pressupost de promoció de la salut pel 1980, que correspon a la partida 631 del pressupost de la Generalitat de 1980 i es diu que és de cent cinquanta-set milions, efectivament, aquest pressupost és de cent cinquanta-set milions però no correspon al pressupost de les campanyes i de les lluites, que és de 132.300.000 pessetes, i és d'aquests cent trenta-dos milions dels que s'ha de donar raó, i això passa perquè hi ha una confusió terminològica —com continuadament hi és en tota aquesta Proposició no de Llei—, aquesta és una de les coses que volem dir, el mateix que ha passat en el títol passa en el contingut d'aquesta Llei, i això és el que a mi em pertoca d'assenyalar, no a l'estat de les campanyes, sinó al contingut i a com està aquesta Proposició no de Llei, perquè se'n facin càrrec.

La promoció de la salut és el conjunt de la prevenció, o sigui de la medicina preventiva, la que cau dintre l'actuació envers l'individu i que és el que correspon a aquestes campanyes que nosaltres diem, i el de la protecció de la salut que actua sobre el medi ambient. Aleshores això és un conjunt i en aquest conjunt sí que hi caben els cent cinquanta-set milions, però en la part exclusiva de la prevenció de la salut només n'hi caben cent trenta-dos. Ho dic perquè en aquest sentit doncs la Proposició no de Llei dóna una xifra errònia. Aleshores ja he de passar directament al que correspon a la segona part.

La segona part que és la que diu els criteris pels quals el Departament de Sanitat ha d'endegar una campanya. Aquests criteris són uns criteris diguem-ne que ja els tenen vostès aquí en aquesta Proposició no de Llei; esquemàticament els assenyalaré: són una mena de consells que dóna el PSUC sobre com s'ha de fer això i ressumidament diu: «Dirigir-se a collectius de població sotmesos a riscos específics», d'acord. «Apropar les poblacions en collectius homogenis exposats a riscos comuns en funció dels llocs de treballs i en funció, per exemple, de les variables socials; en el primer cas les fàbriques i les escoles, en el segon cas segons el sexe, segons la classe social i segons l'edat.» «Tenir —diu— present que els collectius de dones, nadons, nens, escolars, joves i treballadors, estan sotmesos a riscos particulars i a riscos més acusats que els altres.» Després diu que cal desenvolupar totes aquestes activitats d'una manera interdependent per tal d'evitar despeses inútils i duplicitat d'esforços, evidentment, i per fer tot això, dotar-nos dels pressupostos adequats. Nosaltres creiem que aquestes propostes del PSUC són uns axiomes genèrics acceptables a tot arreu del món, evidentment. Són unes normes generals, malgrat les diferències de criteri que hi pugui haver en la seva aplicació. Per exemple, és evident que no s'ha de començar a actuar en grups de població amb menys risc, és evident que no fóra eficaç iniciar accions sobre el conjunt total de la població i encara és molt més evident que això no es pot fer directament en els grups no sotmesos a cap mena de risc. I preguntem, ¿no s'ha d'actuar directament en l'objecte causant del problema, la lluita contra la tuberculosi, per exemple? Per a nosaltres la qüestió més important no són aquests axiomes genèrics que ens semblen molt bé, sinó qüestions més de fons. Per exemple, qüestió del com això es realitza, qüestió dels ordres de prioritats i aquí sí que és on podríem entrar en una discussió. I d'això la Proposició no de Llei no en diu absolutament res i la discussió podria ser aquí, perquè cada criteri —tots podem tenir un criteri i cada criteri pot ser respectable i evidentment per a nosaltres, en aquest aspecte no hi valen dogmes, sinó que hi valen òptiques polítiques. Nosaltres creiem que si s'hagués dit, per exemple, que per a fer una campanya s'han d'aplicar tres criteris: els criteris, per exemple, epidemiològics, els criteris de les possibilitats d'endegar aquestes campanyes i els criteris dels seus recursos, ens hauria semblat una cosa molt pragmàtica i una cosa molt natural i a més a més molt positiva. Objectivament, ens haguera agradat molt que s'hagués dit que el que es tractava era d'incrementar la salut, fer el foment de la salut, o bé de prevenir les malalties en defensa de la salut, però tot això no s'ha dit, i tampoc no s'han valorat les prioritats com ho havien de fer, fent un estudi, per exemple, de l'estat en què, epidemiològicament, ens trobem en aquest moment. Ja no són les malalties transmissibles les que ens preocupen, ja no és fonamentalment la tuberculosi o la diarrea del lactant, o les infeccions de la infància, o les malalties respiratòries. Ara ens preocupen qüestions diferents: malalties cròniques, les cardíco-vasculars, el càncer o la cirrosi o la diabetis, tot això és el que ens preocupa i avui dia aquestes són les prioritats. Amb la llista que ens han donat, com establir tot això? Això no ho podem establir, hi hem d'afegir alguna cosa. Els accidents, ¿on els posem, els accidents?

O bé la persistència que encara hi ha de malalties transmissibles. Saben vostès que aquí encara hi ha cinc-cents malalts de lepra? Bé, quan dic aquí vull dir a Catalunya (*Rialles*.) Vull dir que encara persisteix la tuberculosi, la tifoidea, les malalties venèries, la meningocòcia, moltes i sobretot ara s'ha plantejat un problema nou, un problema molt greu i és el de les drogues. I aquí sí que en aquesta sala hi ha drogaddictes, n'està ple: els drogaddictes del tabac (*Rialles*). Em penso que hi haurem de posar cura d'una manera o altra, o posem calefacció... i la Marta Mata, escolta! (*Rialles*), l'alcohol, l'alcohol, les drogues, pròpiament dites, les toves i les dures i els medicaments. Bé, tot això no ha estat valorat i nosaltres encara podríem dir que hi ha altres qüestions de concepte, hi ha altres qüestions que aquí s'han insinuat, però que nosaltres no podem resoldre. Per exemple, la impossibilitat immediata de dur a terme coses tan necessàries com el cas de la recomanació 112 de l'OIT sobre la medicina laboral. El senyor President m'excusarà si jo, en honor de la brevetat, no explico què vol dir la recomanació 112 de l'OIT, que m'allargaria molt i el senyor Martín Toval m'ho agraeix molt...

El Sr. PRESIDENT: Està excusat, senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Molt bé, doncs, aleshores només vull dir per acabar unes qüestions formals. Senyor President, tota la Proposició no de Llei conté una forta confusió terminològica. Ja hem vist els equívocs que hi ha entre l'aplicació del mot «campanya» i el que eren simplement «programes de difusió», ja hem vist la consegüent confusió entre informació i prevenció, ja hem vist l'errònia aplicació de la xifra global del pressupost de promoció, i el que només n'era una àrea. Hem vist, també, amb gran sorpresa, la diversa denominació que es dona al Departament de Sanitat. A la pàgina 2 ratlla 5 es titula Departament de Sanitat i Assistència Social i a la pàgina 3, només a la pàgina 3, la següent, a la ratlla 21, i a la 4, a la ratlla 6 ja són el Departament de Sanitat i Seguretat Social. Bé, tot això és en el text que hem de votar i això, senyor President, s'ha d'esmenar, s'ha d'esmenar perquè després si ens reclamen si hem fet tot això i ens diuen que som el Departament de Sanitat i Seguretat Social, podem dir que no i no volem dir que no. I això, abans de la votació nosaltres pensem que s'ha d'esmenar perquè aleshores podria produir confusió. Hauríem volgut remarcar tot això perquè a mi em sembla que aquesta Proposició de Llei és una Proposició que no s'hauria d'haver enfocat d'aquesta manera. Malgrat tot, nosaltres la votarem. Malgrat tot nosaltres la votarem, i votarem les esmenes i la rectificació de l'esmena que hi ha hagut també, perquè no ens podem oposar a uns principis generals, a uns principis genèrics encara que siguin només part d'allò que nosaltres creiem que ha de ser. El que ha de ser, nosaltres amb bona voluntat, sense discursos i sense proposicions no de llei, ja els ho posarem.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Centrista, el Diputat senyor Josep Panisello.

El Sr. PANISELLO: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Després del que acabem d'escoltar, el Grup de Centristes entenem que tot el que es faci per a promocionar la salut i la sanitat preventiva —molt d'acord

amb la correcció del títol que ha fet Esquerra Republicana— és positiu i entenem també que és el camí de la sanitat moderna i és l'única manera de fer una lluita eficaç contra la malaltia. Per això, per aquest motiu simplement, estem disposats a donar suport a la Proposta no de Llei del PSUC aquí plantejada, però voldríem —ja que no hem presentat cap esmena— fer unes matisacions que d'alguna manera agrairíem que, ja sigui pels proposants de la Proposta no de Llei, bé sigui per la Conselleria, siguin recollides d'alguna manera, ja que en cap aspecte no les hem vistes incloses en la Proposta que estem comentant.

Nosaltres, que no anirem a una puntualització de les campanyes a què fem referència, entenem que són d'una amplitud i d'una extensió suficientment gran com per a no poder-les tractar aquí adequadament, aleshores, nosaltres només voldríem fer unes matisacions d'ordre general perquè en el moment en què aquestes campanyes o aquestes promocions es puguin portar a un acord del Parlament, portin una conducció determinada i portin a una línia que entenem que és la que ha d'obeir una normativa de tipus general.

Nosaltres entenem que la Conselleria de Sanitat haurà d'establir un programa de campanyes, un programa de campanyes de promoció de la salut o de sanitat preventiva, com li vulguin dir, però obeint i assenyalant un ordre de prioritats que s'hauria d'establir al nostre punt de vista, sota dos aspectes bàsics: en primer lloc, respecte a la importància del col·lectiu a protegir. És a dir, del nombre de ciutadans a qui va destinada la campanya. Per exemple, nosaltres entenem que és molt important i fins i tot diríem urgent, promoure campanyes d'aquest tipus a nivell escolar i a nivell de tots els ambients de treball. En segon lloc, a més d'aquesta prioritat esmentada, caldria tenir en compte molt especialment les prioritats que també han estat esmentades més o menys aquesta tarda, dic que caldria tenir en compte molt especialment les prioritats vers l'especificitat tècnica d'aquestes campanyes que vindran determinades pel major risc de malaltia, de manera que a major risc, major intensitat de campanyes que, a més, determinaran en elles mateixes la seva prioritat. També voldríem dir que aquestes campanyes —algunes de les que s'han fet— han estat no campanyes globals, sinó campanyes en certa manera sectorials, que nosaltres entenem que les campanyes s'han de fer sota un prisma global, sota un prisma que agafi totes les direccions que puguin tenir i no deixin caps per lligar, i voldríem dir també que cal tenir molt en compte que hi hagi una especial sensibilització en aquest aspecte, que aquestes campanyes s'han de portar d'una manera molt objectiva i valorant molt bé l'eficàcia i la finalitat que es persegueix, de manera que no ens trobéssim, com ja ha passat, que la campanya solament condueix a sembrar la intranquil·litat en un sector determinat de la població, sense comptar amb la infraestructura sanitària necessària per fer que una determinada campanya sigui efectiva i que no quedi en una simple exposició d'intencions que deixa el ciutadà desorientat i sense possible continuïtat d'actuació. Perquè una campanya preventiva sigui realment eficaç ha de menester l'adequat substrat sanitari, tant en equipaments com en personal entrenat. Que puguin, realment, portar fins al final les esmentades campanyes i no sols alertar el ciutadà per deixar-lo després de

semparat i absolutament desorientat. perquè això condueix solament a fer que aquest ciutadà busqui la solució pel seu compte, del que realment li ha de venir solucionat pels serveis públics de la salut. Res més.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Algun altre Grup parlamentari desitja intervenir en el debat? (*Pausa.*) Bé, en aquest cas, abans de passar a votació demana per intervenir un altre cop el Diputat senyor Espasa, del Grup proponent.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, molt breument per donar la nostra opinió sobre la proposta d'esmena d'Esquerra Republicana que ja havíem anunciat i també per contestar molt breument i ràpidament a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

Pel que fa a l'esmena, ja ho hem anunciat i estem d'acord amb la proposta que ens ha fet el Diputat senyor Subirà de canviar la paraula «d'acord» per «a través» i, per tant, nosaltres acceptem d'incorporar les dues esmenes d'Esquerra Republicana.

Pel que fa a la resta de la Proposició no de Llei, dir molt de passada i molt ràpidament, senyores i senyors Diputats, i als Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula que aquesta és una Cambra política a la qual no hauríem de turmentar amb les nostres disquisicions sanitaristes en les quals encara no estem d'acord en tota la terminologia a usar. Això ho discutirem més a la Comissió i en tot cas, en això sí —i en tot—, que fem confiança i si no ens és mostrada ja farem les conseqüents crítiques i interpellacions al Departament de Sanitat i Assistència Social que és qui ha de posar en solfa tècnica el que aquí aprovem en el terreny polític. Per tant, jo no vull entrar a turmentar més els senyors i senyores Diputats amb el que en podríem dir un lèxic esotèric de metges i de sanitaristes que no correspon a aquesta Cambra i que jo no he utilitzat i no voldria ara utilitzar. I al senyor, a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social: evidentment, no han estat ni seran mai, per part meua, acusacions personals. Han estat interpellacions a la tasca d'un Conseller, a la tasca de govern i el que no m'ha semblat bé és que això s'hagi volgut girar en contra i s'hagi convertit en una mena d'interpellacions al que hauria pogut fer un Conseller anterior quan ja no era Conseller. Precisament, tot el que s'ha dit, amb raó, volguent-ho adduir a l'anterior titular del Departament, jo crec que reverteix sobre l'actual titular del Departament, és a dir, que el programa de planificació familiar era només una petita fase que s'havia de desenvolupar, que tenia subprogrames, és clar que sí, i això és del que estem demanant, ho faci qui ho faci, no amagaré que m'hauria agradat molt poder-ho continuar fent jo mateix, però ho faci qui ho faci, és del que estem parlant. Estem parlant de consellers, estem parlant de càrrecs i no estem parlant de persones. Per tant, Honorable Conseller, d'acusacions personals, res; d'interpellacions a la tasca de govern, sí, i no m'hi vull reiterar per no fer-me més pesat. Només, per acabar, voldria recordar que amb totes les insuficiències que poguéssim tenir, recordo que, en sis mesos, es van engegar tres programes de salut, en sis mesos, que van d'abril a final d'any. Ja veurem quan ens informi l'Honorable Conseller quants programes nous de salut s'han engegat en aquests altres sis mesos, ja ho veurem. Que

aquests tres programes es van engegar i un d'ells, el que ha estat més debatut, i amb això acabaré, el de planificació familiar, sobre unes dades que no em resisteixo que la Cambra conegui, encara que potser les repeteixo. El 1966, a Espanya es van vendre 750.000 envasos d'anovulatoris hormonals, és a dir, «pastilles». El 1979, se'n van vendre 10.900.000, d'aquests envasos. El 1977, de cada 100.000 dones entre 15 i 44 anys, 142,3, posem-ne 142, això és la desviació estadística, el resultat estadístic, anaven a avortar al Regne Unit, el 1977. I, si apliquem el que a nivell internacional s'accepta, que els avortaments s'estimen entre el 10 i el 18% dels nascuts vius, a Espanya, pel nombre de nascuts vius, el 1965, s'haurien produït entre 65.000 i 117.000 avortaments. És sobre aquestes realitats, que es va plasmar la necessitat i la urgència, que evidentment va portar a insuficiències, de la primera campanya institucional d'informació sobre la contracepció, campanya que nosaltres voldríem que fos continuada i em sembla que no és una explicació de rebut, com es diu vulgarment, dir que els fullets i els programes es van acabar. El que em sembla lògic és que els fullets i els programes que s'han acabat, per a això hi ha les impremtes per a reeditar-los i continuar-los distribuint.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Colomines té la paraula per al·lusions, breument, si és possible.

El Sr. COLOMINES: Breument. Quan han parlat de mots esotèrics m'he sentit alludit (*rialles*) i aleshores, vull dir que, evidentment, jo crec que no s'ha de turmentar la Cambra amb disquisicions sanitaristes, i que per a això hi ha les comissions. Però nosaltres no som els qui hem presentat aquesta Proposició no de Llei.

Només volia dir això.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, podem passar, doncs, a la votació de la resolució. S'entén, voldria especificar, que tot el Preàmbul de la Proposició no de Llei no es vota. Es vota exclusivament la resolució. És a dir, en el text publicat al *Butlletí Oficial* número 16, a partir del punt número 1 fins al final. S'entén també que es vota aquest text tal com ha quedat després de l'acceptació de les esmenes presentades per Esquerra Republicana amb la modificació relativa al terme «d'acord». Establert, doncs, el que anem a votar, prego als senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta de resolució del Partit Socialista Unificat, modificada com hem dit, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra.

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se.

La resolució presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, amb les modificacions indicades, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre grups feixistes

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que fa referència a una interpellació al Consell Executiu formulada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i relativa a l'activitat de grups feixistes.

Per a defensar-la, en nom del Grup parlamentari d'Es-

guerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyores i senyors Diputats, fins ara podem dir que hem tingut una jornada una mica fatigosa i no és pas del meu grat anar a exposar el que vaig a exposar. Suposo que tots els que són Diputats i que es troben en aquesta sala, només donant una lleugera llambregada al contingut, podríem dir de la interpellació i en llegir les paraules «ultradretans» i «bandes feixistes», de seguida han evocat la figura de la violència i, en conseqüència, s'han sentit completament més o menys sabedors del que anàvem a fer aquí. No obstant això, la interpellació que jo vull dirigir a la Generalitat, que no és res més que una sèrie de preguntes, vénen motivades per una sèrie de fets. Ara bé, aquesta interpellació tindrà, en primer lloc, com a marc, una pregunta dirigida a la Generalitat, respecte a què fa o què pensa fer en relació amb una sèrie d'actes que es van produint, no a la ciutat de Barcelona, com es diu, sinó arreu de Catalunya. En segon lloc, tindrà una pregunta també a la Generalitat, en relació amb el fet de poder establir amb tota claredat si aquesta nostra institució s'ha adreçat a les instàncies pertinents, Governador Civil, etc., demanant què és el que poden fer al respecte. I en tercer lloc, i per acabar amb aquest aspecte, si la Junta de Seguretat, de recent creació, ha pres alguna mesura al respecte, i si es pensa utilitzar aquest ens per a fer alguna cosa d'això. La motivació del que jo vaig a dir, ve portada per una cosa de fet. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha rebut, fa un temps, un grup d'estudiants de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, els quals van posar de manifest els següents fets: el dia 11 de desembre de l'any passat, quan s'anava a celebrar una marxa en commemoració de la mort d'uns estudiants madrilenys, es van presentar davant de la Facultat de Dret, un grup de persones que es van posar allà, van arrencar una pancarta que hi havia, en van col·locar una altra al seu gust, i immediatament, es van començar a treure passamuntanyes, bufandes, cascots de motoristes, es van repartir entre ells una sèrie de pals i altres estris i es van posar allà en actitud expectant. Val a dir que a pocs metres d'allà hi havia la policia, els guardians de l'ordre públic, que s'estaven mirant aquestes operacions i que no van fer res. per l'altra voravia, a l'altra banda de l'avinguda, va començar a passar la marxa pacífica, dels estudiants de les diferents facultats. Un total d'unes cent persones. Quan van arribar a l'alçada dels senyors que he dit abans, i dic senyors per dir alguna cosa, es va produir un desplegament de banderes nacionals espanyoles, un parell, crec, i immediatament, al crit de «viva Cristo Rey», crit bastant identificable, van travessar l'avinguda i van començar a repartir llenya a dret i a tort. D'això van resultar uns quants ferits que van haver de ser assistits a l'Hospital Clínic de Barcelona. No en van tenir prou amb això sinó que llavors van retornar a la Facultat, van penetrar dintre de la Facultat, i allà també van practicar algunes de les seves habilitats, fins que es va presentar el Vice-degà i es van presentar altres autoritats acadèmiques i llavors es van fer escàpols per la porta de darrere. Aquest fet em sembla que quasi, quasi, val la pena de tota la interpellació, que jo adreço a la Generalitat. Però és que n'hi ha més. És que aquests fets, senyors, tenen un efecte

multiplicador i s'estan repetint arreu de Catalunya. Avui mateix, m'estaven comentant que en una vila d'aquí, d'aquí a prop, concretament Sant Celoni, també hi ha hagut una sèrie d'activitats d'aquest tipus i quan el Consistori, segons m'han dit —això ja no ho tinc... això ja ho sé per referències—, quan el Consistori ha tractat que la força d'ordre d'allà prengué les mesures oportunes, s'ha trobat amb una certa desídia i una certa passivitat, fins a l'extrem que el Consistori ha amenaçat de dimitir, o quasi ha dimitit. Són fets molt greus. Jo ja sé que som en una democràcia. i com que som demòcrates hem de respectar l'opinió de cadascú. I tothom té dret a fer ús de les seves opinions. Ara, al que no té dret és a agafar una vara, una porra, el que sigui, i obrir el cap d'un altre quan aquest es manifesta en forma pacífica. I això és gravíssim. Ara bé; això que és tan greu és molt més greu l'actitud d'alguns elements de les forces d'ordre públic que deixen a ciència i paciència que aquests fets es realitzin. Perquè m'he descuidat de dir que, després que va haver passat allò de la Facultat de Dret, va comparèixer la policia, va recollir algunes porres que hi havia per allà, va fer un parell o tres de preguntes, i se'n va anar tranquil·lament, per fer l'atestat. Ara, en el moment àlgid no van fer acció de prendre cartes en l'assumpte. Hi ha més, també. Quan un xicot es va adreçar a un dels caps de força i li va preguntar per què no feien ús de la seva autoritat, per què no complien amb la seva funció, li van contestar: «Es mejor que no intervengamos porque sería peor para ustedes». Senyors, som en una democràcia. Ara, la democràcia no pot permetre segons quines coses. Jo ja sé de què venim, de què som fills, que aquesta democràcia és filla d'una reforma i no d'una ruptura. S'han respectat moltes coses i hi estic completament d'acord. Ara bé, tota aquella persona que fa una funció pública, té l'obligació d'oblidar-se del que pensa, del que sent i del que creu, i ha de fer aquella funció pública en aquell moment. I el que hi ha fora d'això no té dret a exercitar-ho. Aquesta passivitat, que de vegades és una activitat o un excés de zel que porta a situacions llastimoses, i no ho dic per fer demagògia, com les que hem vist fa pocs dies a Madrid, amb la mort d'un presumpte etarra, que ha mort en circumstàncies, segons diuen, poc clares, ens ha de fer reflexionar molt a tots. I obliga el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana a plantejar una interpellació seriosa a la Generalitat en aquest sentit.

No podem pas continuar d'aquesta manera. Jo ja sé que se'm dirà que la Generalitat és petita, que la Generalitat no té traspassos, que la Generalitat no té força, però jo diré una cosa, i amb això m'adreço a l'Executiu del nostre Govern: la Generalitat té una gran força moral. I aquesta força moral és la que ens dóna la voluntat del poble. I nosaltres, amb aquesta força moral, podem acudir a totes les instàncies i pressionar-les en la forma deguda. Ens agradi o no ens agradi és el nostre deure. La Generalitat té obligació d'assumir el país, i només així es farà gran. I el país, un dels perills més grossos que té és la multiplicació d'aquests actes de violència. Jo prego els senyors Diputats que reflexionin seriosament respecte a això perquè és una cosa molt important i que, com he dit abans, pot tenir un efecte multiplicador si no s'hi posa el degut remei. En conseqüència, jo m'adreço al Consell Executiu de la Generalitat per preguntar: quines mesures pensa prendre la Generali-

tat davant d'aquests fets? —primera qüestió—. Segona qüestió: ha fet ja alguna cosa de cara, diguem-ne, el nostre Delegat del Govern, Governador General, ha fet alguna pressió de cara als governadors civils, s'ha dirigit a les instàncies supremes de l'Estat, demanant que les coses es produeixin d'una altra manera, o es castigui les persones que cometen aquestes infraccions? I, per últim: si tenim a la mà, com té, una Junta de Seguretat, ¿no ha pensat donar-li, com a primera feina, poder escatir tots aquests problemes? La cosa, com he dit, és greu, i jo voldria que la resposta fos, no diré falaguera, perquè l'adjectiu no és vàlid per a aquest cas, sinó que recollís aquest esperit que sent el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no cal dir que el Consell Executiu comparteix la preocupació manifestada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana sobre els fets que han estat denunciats aquí, sobre l'increment de la violència, sobre l'actuació de grups feixistes, de grups d'ultradreta. No només, evidentment, com ha dit ja el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, a la ciutat de Barcelona, en relació amb els fets que ha denunciat, sinó també a la mateixa ciutat de Barcelona en relació amb altres fets, i també a d'altres indrets de Catalunya. Ell n'ha esmentat un, el de Sant Celoni, que jo també conec, igual com coneixia el que ha estat motiu per a fer aquesta interpellació.

El Grup interpellant ens pregunta quines mesures pensem adoptar. Jo més aviat explicaria, a la Cambra i també al Grup parlamentari que ens ha interpellat, les mesures que ja ha pres i en tot cas les que pot prendre el Consell Executiu en aquests casos. De fet, amb el que diré quedaran contestades les dues preguntes que vénen a continuació. El Consell Executiu va tenir informació dels fets que ara es denuncien, ha tingut informació d'altres fets d'aquest estil. He de dir que, en tot cas, tot i ser importants i significatius —i això no vol ser, evidentment, cap excusa—, tampoc no hem de fer castastrofisme i tampoc no són tan freqüents com podria donar a entendre la intervenció del Diputat que m'ha interpellat en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, però he de dir que en aquest cas, i en els altres i en tots aquells casos dels quals el Consell Executiu ha tingut coneixement, ha presentat la corresponent protesta i denúncia formal al cap de les forces d'ordre públic de la corresponent demarcació, en aquest cas concret al Governador civil de la província de Barcelona. He de dir que em consta, d'altra banda, que el Governador civil, en aquest cas concret i en els altres que li han estat denunciats, ha pres mesures per a evitar-ho, però, per si aquestes mesures no fossin prou efectives, el Consell Executiu continuarà insistint, es continuarà queixant, i en el cas que això no se solucionés de forma adient, acudirà a les instàncies de l'Estat que calgui, per tal de posar-hi fi.

He de dir també que, tal com se'm pregunta, ja en la reunió darrera de la Junta de Seguretat, en la segona de les celebrades, la representació de la Generalitat va portar

aquest tema a la consideració de la Junta, tema que va ser —no era previst que es tractés en l'ordre del dia— comentat i serà tractat en profunditat a proposta de la representació de la Generalitat a la propera sessió.

Ens tenen a la seva disposició tots els senyors Diputats i tots els Grups parlamentaris per ajudar, en la mesura de les nostres possibilitats, a solucionar aquests problemes, a denunciar amb tota l'energia que calgui tota aquesta mena de fets, i per tant els pregarem —ja sé que de vegades en som coneixedors simultàniament a través d'altres fonts— que qualsevol indicatiu que tinguin, qualsevol fet que es produeixi d'aquestes circumstàncies ens el comuniquin com més aviat millor, perquè puguem prendre les mesures més escaients.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup interpellant desitja fer ús del torn de rèplica? (*Pausa*) En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquesta segona intervenció només em cal ratificar el que ha dit el meu company del Grup, el Diputat senyor Casas-Salat. D'altra banda, em cal també agrair les paraules, que vénen a ser un consol, del senyor Conseller de Governació sobre les gestions que han fet, les que pensen realitzar, i també sobre la possibilitat que la Junta de Seguretat posi sobre la taula aquesta qüestió.

Però, de totes maneres, voldria incidir una mica en el fet que la solució a aquestes qüestions, l'hem de buscar en totes les armes que ens pot donar el nostre propi Estatut d'Autonomia. I en aquest cas, com que es tracta d'una qüestió d'ordre públic, exclusivament es pot fer, al meu entendre, a través de la Junta de Seguretat. Els fets que s'han produït no són fets esporàdics. Són fets massa sovintejats, i, a més a més, determinades vegades, massa vegades, l'actitud de la policia ha estat sempre expectant. Això, per a nosaltres, és una agressió a la democràcia per part de les bandes feixistes, però també per part dels qui, amb la seva passivitat, ho fan possible. Nosaltresensem que això és una competència de la Junta de Seguretat si la sabem fer valer, si la reclamem amb prou força, ja que Madrid intentarà sempre d'escatimar el poc que tenim. Ja ho va fer donant al Governador general, per decret, competències que eren clarament de la Junta de Seguretat. L'Estatut diu que la Junta de Seguretat coordinarà l'actuació de la policia de la Generalitat i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Si aquí el mot coordinar no vol dir el que diu, aleshores ja no veuríem quina finalitat podria tenir una Junta paritària de Seguretat. No és possible que un poble tingui el sentiment de sobirania si no disposa plenament de l'ordre públic. En aquest cas, no el podem tenir mai si no es modifica l'Estatut d'Autonomia, perquè les atribucions de la Junta de Seguretat són en règim de cooperació amb l'Estat, però és important que almenys aquesta cooperació assoleixi uns nivells que permetin d'arribar com a mínim a poder tenir el sentiment d'una plena sobirania compartida, ja que també la Generalitat és Estat. I no veiem que en el tema que ens ocupa hi hagi altra manera d'aconseguir-ho que a través d'aquesta Junta paritària de Seguretat, assolint aquesta l'autoritat sobre la gestió policiaca i de les forces d'ordre públic a Catalunya, tant si es tracta de la poli-

cia autònoma —que esperem que sigui aviat realitat— com de les policies locals, que cal coordinar i reglamentar, i molt especialment quan es tracta dels cossos de seguretat de l'Estat.

I això és important, perquè, pel que fa a la policia autònoma, els comandaments hauran de provenir dels caps i oficials dels cossos de seguretat de l'Estat i de les forces armades, mentre que el comandament dels cossos de l'Estat correspondrà a aquest per imperatiu constitucional. És evident que coordinar té, en aquest cas, un significat molt més ampli i ha de fer-se extensiu a dictar les normes d'actuació de totes elles dintre del territori de la nostra comunitat autònoma i a exercir-ne el control. Creiem que això és important i que és una funció que entra de ple dintre de la Junta de Seguretat. Ens preocupa seriosament la nostra autonomia perquè el nostre grau de sobirania disminueix enlloc d'augmentar. El Decret de governadors generals en va ser un primer pas, però un altre, i per posar-ne un exemple, és la Llei Orgànica del Defensor del Pueblo que acaba d'aprovar el Senat. L'article 11 del Capítol primer d'aquesta diu que «el Defensor del Pueblo» podrà supervisar l'activitat de les comunitats autònomes. En aquesta Llei, supervisar i coordinar tenen un sentit molt ampli. Creiem que, com a mínim, el mot «coordinar» del nostre Estatut, quan fa referència a les funcions de la Junta de Seguretat, ha de tenir almenys el mateix abast, i més en una matèria tan important com és la d'ordre públic.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja parlar? (*Pausa.*) Molt bé. Aleshores, podem passar ja al punt següent de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana, formulada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. En nom d'aquest Grup té la paraula el Diputat senyor Marçal Casanovas.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana formulada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, tots sabem que travessem uns moments força greus en el camp del treball i en el camp de l'economia. tots estem convençuts que hem de fer els màxims esforços per sortir del marasme econòmic on ens trobem immersos des de fa anys. Però, ara bé: això no pot ser excusa per a baixar la guàrdia en altres aspectes que, si bé en aquests moments, per segons qui, poden semblar secundaris, per a nosaltres són tan essencials com ho pugui ser l'estabilitat econòmica de la nostra nació. Ens referim a la cultura, i més concretament a la llengua catalana, principal característica que diferencia la nostra nació de la resta dels pobles ibèrics. Aquesta importància que té la llengua per a l'existència de Catalunya, l'han tingut sempre molt en compte els imperialistes que una vegada i altra han provat d'anorrear-nos com a poble. Saben perfectament que aquest és el primer pas que els cal fer si volen arribar a una ulterior assimilació. També els catalans ens tenim ben apresada la lliçó. D'aquí ve que siguem tan tossudament sen-

sibles per tot allò que de prop o de lluny afecta la nostra llengua.

Fa molt poc que acabem de sortir del més perllongat i impecable intent de genocidi que mai no ha hagut de suportar la nostra nació. Hem sortit victoriosos de la prova, però, hem de reconèixer-ho, força malparats. Semblava que amb l'arribada de la democràcia i amb l'atorgament de l'Estatut d'Autonomia el mal seria reparat a poc a poc i que la llengua retornaria a la seva normalitat passada, sobretot després d'haver-ne estat reconeguda l'oficialitat. Però la reacció imperialista, que ara no gosa utilitzar els mateixos mitjans que utilitzava durant la dictadura, se serveix de qualsevol pretext per a intentar, de forma larvada, continuar degradant la situació de la nostra llengua. Són aquests petits fets, aquestes petites reaccions que dia a dia es van produint, i l'actitud, per a nosaltres no sempre prou clara del Govern de la Generalitat, que han mogut el nostre Grup parlamentari a fer aquesta interpellació al Consell Executiu.

Ens inquieta pensar que les institucions del Govern potser no tenen prou clar què vol dir això de la llengua pròpia de Catalunya. Ja sabem que aquest Parlament treballa amb intensitat en un intent de formular, amb l'aquiescència de tots els Grups parlamentaris, una llei de l'ús del català, llei, que si és duta a bon port, regularà tots aquests aspectes de forma clara i comprensible. Però creiem que no podem esperar que aquesta llei sigui aprovada, que ja des d'ara, almenys tots els organismes autonòmics, i també tots els altres que s'hi troben vinculats, haurien de tenir uns criteris clars de què vol dir això que la llengua catalana, ultra ser oficial com ho és la castellana, és, a més, la llengua pròpia de Catalunya. Això, al nostre entendre, li dóna una preeminència absoluta per part dels organismes autònoms. Preeminència que ja des d'ara cal utilitzar, si més no com a vehicle de la normalització tants anys esperada i vivament desitjada pel poble català. Dic que ens inquieta pensar que la línia del Consell Executiu no és prou nítida, i potser ho dic malament. Potser sí que les directrius són clares en uns casos, però els mitjans utilitzats no són eficaços, i en altres moments potser l'actuació de les persones té uns ribets vergonyants, com una mena de sentiment d'inferioritat, que treuen validesa a la rotunditat dels principis. Aquest sentiment d'inquietud que ens envaeix no és una sensació vaga. Són tot un seguit de fets que regularment es produeixen, el que dóna força al nostre temor.

Per exemple, per què davant de campanyes com aquestes que regularment afloren, de dir que volem obligar la gent a aprendre el català, no es fa saber que, si bé nosaltres, els qui sí que hem estat obligats durant segles a aprendre el castellà, no volem particularment obligar ningú a aprendre el català —ja coneixem prou bé aquesta mena de dominació—, tampoc no volem que cap mena de limitació personal sigui un destorb per deixar de catalanitzar les nostres institucions? Per què no diem ben clarament que ens oposem a plantejaments com el d'aquests mestres, que diuen que no volen aprendre el català, en una terra en què el català té caràcter de llengua oficial? Que passaria si aquestes mateixes persones es neguessin a aprendre qualsevol de les altres matèries de què consta el seu pla d'estudis? No comprenem com aquesta actitud no

ha tingut una resposta clara i contundent. No sortim del camp de l'ensenyament. Què s'ha dit, en forma oficial, en contra del recent decret del Ministeri d'Educació que pretén imposar, de forma prioritària, l'ensenyament de la llengua castellana a tots els cicles de l'educació general bàsica? Què s'ha contestat a la resposta que el Ministre d'Administració Pública donà al Senador Ferrer sobre la no obligatorietat dels funcionaris de conèixer el català? És que dins de Catalunya, el català, només el podem utilitzar com una llengua oficial de segona?

Ja dins del camp de les administracions més properes, és llàstima de veure que la convocatòria d'oposicions formulada per la Diputació provincial de Barcelona, publicada amb data de 10 d'octubre del 1980, no s'hi esmenta ni l'obligació d'entendre el català. ¿És així com arribarem a catalanitzar la nostra administració? ¿No demanant als nous funcionaris el coneixement d'una de les llengües oficials del país? La mateixa Generalitat envia uns funcionaris a Vic, per unes qüestions del Departament d'Ensenyament, el dia 28 de gener, i no solament s'adrecen als directors de les escoles en castellà, sinó que la gran majoria dels escrits que els lliuren també ho són. D'altra banda veiem, en un diari, com un lector es queixa que els impresos i també el contingut del certificat de revisió d'automòbils i remolcs, que lliuren els serveis d'indústria de la Generalitat, són en castellà. L'única menció en català és la capçalera dels dits serveis. Recentment, encara, dos mil trescents ciutadans de Barcelona es veuen en l'obligació d'apressar l'alcalde Serra perquè acceleri la recatalanització de la ciutat, des dels rètols viaris fins als impresos de l'ajuntament, etc. Tot això ho podríem carregar a la ineficàcia d'una burocràcia mal acostumada, que no acaba de trobar la manera d'actuar; ¿però què podem dir de la intervenció de tot un senyor Conseller d'Agricultura en la inauguració de la Fira de Sant Miquel de Lleida, on, després d'una intervenció del senyor alcalde, feta amb tota naturalitat en català, es cregué obligat a fer el seu parlament gairebé íntegrament en castellà?

Per acabar aquesta exposició, permetin-me que digui de bell nou, que ens angunia aquesta línia vacillant, que ni el mateix Honorable senyor President de la Generalitat no ens sap aclarir, ja que, si no estem mal informats, en la inauguració del Saló Nàutic d'enguany digué les quatre o cinc paraules que pronuncià, les de ritual en aquests casos, allò de «queda inaugurat aquest saló», en castellà.

Per tot això que acabo d'exposar, en nom del Grup que represento, em permeto formular la següent interpellació: Quines mesures es pensen prendre de manera immediata per a reafirmar les obligacions dels funcionaris pel que respecta a l'ús de la llengua catalana? Quines normes segueix el Consell Executiu de la Generalitat pel que fa referència a l'ús públic del català en les cerimònies oficials? Compta el Consell Executiu d'informar els ajuntaments de Catalunya, sense oblidar el de Barcelona, i les Diputacions provincials, mentre existeixin, del que significa l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia, que diu que el català és la llengua pròpia de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor

President, senyores i senyors Diputats. Conec prou bé el sentiment del Diputat que en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana interpel·la el Consell Executiu, i ell a la vegada coneix prou bé quins són els meus, perquè encara no fa gaires anys lluitàvem junts per evitar que la llengua catalana desaparegués o fos realment víctima del genocidi que les autoritats franquistes havien adreçat contra Catalunya. Per tant, amb l'amistat i amb el coneixement mutus, m'atreveixo a dir-li que no dubti del Consell Executiu —li ho diu el company que ha lluitat amb ell durant alguns anys en aquesta tasca, crec que li ho puc dir amb aquest to—, el Consell Executiu vol seguir la mateixa línia que ell mateix ens acaba d'exposar. Però també li voldria dir que no és gens fàcil. Ell sap perfectament, i també n'ha fet esment, que aquesta tasca no és planera, que té dificultats, dificultats que intentem vèncer, i que crec que podem vèncer amb l'ajut de tots i, no cal dir-ho, amb el suport d'aquest Parlament; dificultats que vénen, doncs, de la inèrcia, que vénen de la burocràcia que rebem, que vénen del fet, d'altra banda comprensible, de funcionaris que rebem transferits, i els quals no entenen el català —l'han d'entendre, l'entendran—, però que, en tot cas, no els podem ordenar per decret que a partir de demà parlin en una llengua que no saben. Intentarem, doncs, farem tot el que estigui a la nostra mà, i lluitarem en aquest sentit.

Sobre la resposta d'un Ministre a dos Senadors gironins, d'altra banda amics meus i d'ell, ja en parlaré més endavant perquè tinc entès que en l'ordre del dia hi ha una pregunta del Diputat senyor Benet sobre aquest mateix tema, i per tant m'excusarà el senyor Marçal Casanovas que no hi faci referència. He de dir que desconec l'acusació que vostè ha fet sobre la utilització per part del Diputat, perdó, del Conseller d'Agricultura, senyor Carol, de la llengua catalana, amb motiu de la Fira de Sant Miquel de Lleida; en tot cas, he de suposar —lamento no poder-li donar resposta, però conec prou bé també quins són els seus sentiments—, he de suposar que hi devia haver alguna raó que l'obligava en aquell moment a adoptar aquesta actitud. Pel que fa referència a la inauguració del Saló Nàutic, jo li he de dir que en aquella ocasió —potser això no és excusa suficient— hi ha un altre argument; en tot cas jo no em sento en aquest moment autoritzat a explicar-lo, perquè no m'afecta personalment a mi, però que en tot cas obligava, ho justificava a bastament, el President de la Generalitat a dir uns mots en castellà.

Bé, contestant ja més directament al tema de la pregunta, perquè aquests eren fets incidentals que ha anat esmentant el Diputat interpellant per donar suport a la interpellació que feia, he de dir que el Consell Executiu està plenament d'acord amb el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana quant a les agressions i discriminacions de què fou objecte la llengua catalana durant el règim franquista, i quant a la necessitat d'esborrar-ne les conseqüències tan ràpidament com sigui possible; i també està d'acord amb la lentitud del procés de recobriment i en la necessitat que totes les institucions catalanes actuïn amb la fermesa i amb la naturalitat necessàries. Deixo de banda l'enumeració dels resultats positius que el representant del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana diu no voler ignorar —ja sabem que no els ignora— i passem, doncs, a contestar ja més concretament als punts de la

seva interpellació. Primer: el primer punt és quines mesures es compten prendre de manera immediata per a reafirmar les obligacions dels funcionaris pel que respecta a l'ús de la llengua catalana, i jo li he de dir que per a l'accés al funcionariat de Catalunya, el Consell Executiu té el ferm propòsit, en tots els casos, i ja no parlo només del moment en què la funció pública estigui regulada, sinó ja immediatament, d'exigir com a condició necessària un coneixement del català suficient per a l'exercici de les funcions que l'aspirant hagi de realitzar. Quant als funcionaris en exercici, el Consell Executiu s'ha d'atendre al que estableix la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut de Catalunya, en el seu punt cinquè, que diu literalment: «Els funcionaris adscrits a serveis de titularitat estatal o altres institucions públiques que resultin afectats pels traspassos a la Generalitat passaran a dependre d'aquesta, i els seran respectats tots els drets de qualsevol ordre i naturalesa que els corresponguin en el moment del traspàs, àdhuc el de prendre part, etc.» però el Consell Executiu creu que el respecte d'aquests drets és perfectament compatible amb l'obligació per part dels funcionaris de sotmetre's a un reciclatge que els permeti d'adequar la seva activitat a les noves necessitats de la funció que desenvolupen. Puc anunciar que l'Escola d'Administració Pública està realitzant uns cursos de català per a funcionaris: en aquest moment, l'assistència a la qual hem arribat fins aquest moment —i continua, evidentment, no n'estem contents— abasta més de mil funcionaris ja, però esperem poder arribar a la totalitat dels funcionaris, que han de conèixer evidentment el català. He de dir també que el Consell Executiu espera, desitja molt que la llei reguladora de l'ús lingüístic a Catalunya sigui promulgada ben aviat —també hi ha fet referència el Diputat interpellant—, per tal que les disposicions que es prenguin en aquest camp i en molts d'altres no siguin només fruit de les idees del Consell Executiu, sinó que tinguin el suport de tots els Grups parlamentaris, i per tant el suport de tot el poble de Catalunya, al qual els Grups aquí presents representen.

Pel que fa referència a la segona pregunta, sobre quines normes segueix el Consell Executiu de la Generalitat pel que fa referència a l'ús públic del català en cerimònies oficials, he de contestar, i de fet és així, que el català és la llengua de les cerimònies oficials que depenen directament del Consell Executiu de la Generalitat; quant a cerimònies organitzades per altres entitats, el Consell ha pres la resolució de no presentar-s'hi, de no ser-hi present, per mitjà de Consellers o d'altres alts càrrecs, de no ser present a cap acte públic on el català no tingui el lloc que li pertoca com a llengua pròpia de Catalunya. I en aquest sentit els puc dir que ja s'ha hagut, en alguns casos, pocs, afortunadament molt pocs, de fer ús d'aquesta decisió. Però el Consell, en tot cas, no assistirà als actes on el català no tingui el lloc que li pertoca.

Pel que fa referència a la tercera pregunta, sobre si compta el Consell Executiu informar els ajuntaments de Catalunya, sense oblidar el de Barcelona, i les Diputacions provincials, mentre existeixin, del que significa l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia que diu que el català és la llengua pròpia de Catalunya, li he de dir que el Consell Executiu, evidentment, ho té present, però que respecta i ha de respectar, no podria ser d'altra manera, l'autonomia

dels ajuntaments de Catalunya, i confia que coneixen el significat de l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia i que estan ben disposats a posar-ho en pràctica. Per això no té el projecte de donar-los informacions, que podrien ser preses com una ingerència en el terreny que els és propi, però sí que vol convocar-los a participar en la campanya de sensibilització sobre la necessitat de la normalització lingüística i de difusió de l'ús efectiu del català, en col·laboració amb els Departaments de Governació i de Cultura de la Generalitat. I, d'altra banda, puc anunciar a la Cambra que el Departament de Governació ha preparat un decret que hauria ja presentat al Consell Executiu, si la sessió ho hagués permès en aquesta darrera convocatòria, però que en tot cas presentaré en la propera sessió, un decret que regula provisionalment l'ús del català per part de les corporacions locals, ajuntaments i diputacions, mentre subsisteixin, a espera que es dictaminí la llei d'ús lingüístic. Aprofitem, doncs, l'avinentesa per a demanar al Parlament la màxima rapidesa en la tramitació d'aquesta llei, car el Consell Executiu, que no vol de cap manera abdicar de les seves responsabilitats en la reglamentació lingüística, vol exercir-les també amb el màxim respecte a les atribucions que té el Parlament com a òrgan suprem legislatiu del poble de Catalunya.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pel torn de rèplica, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Lamento, senyor Conseller de Governació, haver-li de dir que no, que no estimo que la seva resposta sigui suficient, senyor Conseller. D'acord amb les bones intencions del Consell Executiu. Han estat exposades per vostè i les crec; però el Diputat senyor Casanovas no ha parlat d'intencions, no és d'això que acusem el Consell Executiu, sinó d'actes. Estimo que la resposta ha estat insuficient en diversos punts, però ells vull resumir en un: manca d'energia a fer declaracions oficials, allà on no és lícit mantenir silenci en front dels fets que es produeixen.

Sobre el primer punt de la nostra interpellació, el relatiu a l'obligació dels funcionaris, fent una interpretació literal i correcta de l'article 3 de l'Estatut de Catalunya: és sabut que un dels instruments més emprats per a la destrucció de la comunitat nacional ha estat sempre l'assentament de funcionaris forans, i no solament en el nostre país. Sobre això hi ha una llarga experiència històrica. La finalitat que es pretén amb l'assentament de funcionaris forans és la de reduir a una disglòssia un poble dominat. Les senyores i els senyors Diputats saben que el terme disglòssia, utilitzat pels lingüistes, consisteix a rebaixar al nivell subordinat de segona llengua una llengua nacional a la qual es pretén dominar, posar-la a un nivell de tercera categoria. És evident que amb el sistema aquest d'implantació de funcionaris forans, els efectes més bons els aconsegueixen els opressors utilitzant també els mestres, a qui és confiada l'educació dels infants. Ni de bon tros jo vull acusar tots els funcionaris forans, ni de bon tros. Durant els quaranta anys que ha durat el franquisme, amb impossibilitat per a explicar les coses aquestes que avui podem dir des d'aquesta tribuna, és normal que la immensa majoria de funcionaris, actuant

de bona fe, fossin utilitzats, malgrat la seva voluntat, com un instrument d'agressió per a desnacionalitzar Catalunya. Jo crec que aquest és el cas de la immensa majoria de funcionaris forans. Però estem en circumstàncies de democràcia i de llibertat d'expressió i aquestes coses poden ser explicades, i ara no es pot al·legar ignorància, i el Consell Executiu té una seriosa i greu responsabilitat de tipus didàctic per donar consciència als funcionaris de quina ha de ser la seva actitud. És normal, doncs, que la immensa majoria de funcionaris que comprenen ara la situació, estiguin disposats a fer un canvi d'òptica i a fer un esforç per conèixer el català, almenys per entendre'l. Però és evident que hi ha una minoria de funcionaris que pretenen seguir imposant «de facto» la llengua castellana, i a aquests funcionaris cal dir-los que amb aquesta actitud persisteixen en l'agressió per desnacionalitzar Catalunya. Aquestes coses cal dir-les clarament.

És, penso, la intervenció que ha citat el meu company Marçal Casanovas, del Ministre senyor Martín Retortillo responnent a les preguntes dels dos Senadors gironins, els senyors Ferrer i Sobrequès, un intent de suport als funcionaris que persisteixen en aquesta actitud. Es tracta d'una malèvola interpretació de l'article tercer de l'Estatut, que pretén ignorar el que diu clarament, que a Catalunya el català és tan oficial com ho és el castellà a tot Espanya, i més que això, el català és la llengua pròpia de Catalunya, cosa que no pot dir-se del castellà. Si és lamentable que ignori l'article tercer de l'Estatut un Ministre de l'Administració central, potser és encara més lamentable que la Diputació de Barcelona també ignori l'article tres de l'Estatut, tal com ha citat el meu company Casanovas, quan el dia 10 d'octubre proppassat ha convocat unes oposicions a places de funcionari sense que es parlés enlloc del català com a condició per a accedir a una plaça de funcionari d'un organisme de Catalunya.

És per aquesta raó que en el nostre punt tres de la interpellació fèiem referència a l'acció que ha d'exercir el Consell Executiu sobre les corporacions de Catalunya.

Mantenir el silenci quan és necessari fer declaracions oficials enèrgiques, és persistir que es mantingui la ignorància, aquesta ignorància que resulta lesiva per a la reconstrucció nacional de Catalunya. I aquesta ignorància es produeix en tots els terrenys, i cada dia en tenim mostres quan obrim qualsevol diari: articles, notes, declaracions que revelen un desconeixement, dramàtic a hores d'ara, després d'anys de llibertat d'expressió, sobre aquestes qüestions que són fonamentals.

I no vull com a prova més que les declaracions publicades per un diari barceloní del vespre, concretament del vespre d'ahir, declaracions atribuïdes a un Diputat del Parlament de Catalunya, el senyor Josep Montero García, i dic atribuïdes al senyor Montero, perquè em semblen tan enormes aquestes declaracions que jo dubto que siguin certes. Llegeixo alguns paràgrafs, per no cansar la Cambra, de les declaracions que atribueix aquest diari vespertí al senyor Montero. «Las veces que tomo la palabra en el Parlamento, lo hago en castellano, pese que allí todo lo que se habla es en catalán. Yo recibí alguna presión para que allí, al menos, me expresase en catalán, pero no lo haré nunca. Se está catalanizando mucho aquello, i por ir demasiado rápido puede producirse la ruptura que

puede ser la división de Cataluña en dos comunidades: la castellanoparlante y la de origen. El catalán como lengua base en los centros docentes es un error grandísimo. Me da pena que se presten al juego gente que debían de tener el criterio firme de primero: español; luego: catalán. Y digo esto porque hace días me llamó a mi casa en Ripoll el Gobernador Civil de Gerona para hablarme de un asunto político, y cual no sería mi sorpresa cuando oigo que me hablaba en catalán. Por educación no le colgué el teléfono.»

Fins aquest extrem pot arribar la ignorància en aquests matèries, fins aquest extrem d'atribuir a un Diputat del Parlament de Catalunya unes declaracions d'aquest tipus.

És responsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat exercir una funció didàctica, i aquesta funció de la qual és responsable el Consell Executiu exigeix no mantenir silenci, sinó fer declaracions oficials enèrgiques.

Gràcies, senyor President. *(El Diputat senyor Martín i Toval demana la paraula per al·lusions.)*

El Sr. PRESIDENT: El Sr. Montero no hi és?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Exacte, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores pot fer ús de la paraula un Diputat del mateix Grup.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Vicens, vostè podria haver-se estalviat la lectura del document perquè algú —sembla que sense coneixement dels serveis del Parlament— sense saber-ho el senyor President, i, per tant, sense control —de la qual cosa ens queixarem a la Mesa del Parlament i a la Presidència— anònimament, ha distribuït, segurament amb intenció malèvola —no dic que la de vostè ho sigui— aquest document a totes les bústies dels senyors Diputats.

Vostè s'ho podria haver estalviat.

No s'ho ha estalviat? Doncs res: parlarem del tema.

I parlarem del tema, senyor Vicens, perquè no és bo que s'utilitzi aquest Parlament amb preguntes, interpellacions i proposicions no de llei, que després són —amb bones paraules, vostè ha tingut cura del llenguatge, ha tingut cura del que deia—, i ha dit «paraules que s'atribueixen a un Diputat d'aquest Parlament», però s'utilitzen amb el beneplàcit de la Presidència —a la qual jo, naturalment, no acuso que hagués de tallar o no aquestes paraules seves—, s'utilitzen per donar una versió absolutament falsejada —i aquest és el problema que a nosaltres com a Grup ens afecta, i afecta també el senyor Diputat alludit—, falsejada, de quina és la realitat del procés en profunditat per a convertir el català en la llengua pròpia de Catalunya.

Perquè vostès acostumen només a citar l'apartat primer de l'article tercer de l'Estatut, i jo que he redactat, he participat en la redacció d'aquest article, que vaig dir si sense embuts a aquest Estatut, sé que cal fer ús també de l'apartat tercer, que diu que la Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes, que prendrà les mesures necessàries per tal d'assegurar llur coneixement, i que crearà les condicions que permetin d'arribar a llur igualtat plena, quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya. I això és un procés, senyor Vicens. I jo, funcionari de l'Estat, li he de dir que quan jo vaig arribar a Catalunya, encara durant quatre anys, i a l'any '70, '71...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, li prego que no surti del tema. Vostè ha demanat la paraula per al·lusions i,

per tant, ha de contestar sobre el que hagi pogut dir el senyor Vicens respecte al Diputat senyor Montero.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: La utilització que s'ha fet, senyor President, de les dites, atribuïdes, declaracions del senyor Montero, penso que em permeten fer una digressió pacífica sobre el tema, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No crec que es pugui apartar del tema...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Doncs bé, dono gràcies al senyor President i em sotmeto a ell i li demanaria que en altres ocasions tingués la mateixa actitud.

Senyor President, seguim el tema.

Aquestes declaracions fetes, publicades, en un diari asturià, d'Oviedo, «La Nueva España», diuen que de tendència més aviat ultradretana, per un periodista, diuen que de tendència ultradretana, han estat desmentides pel senyor Diputat al qual s'atribueixen. Però no és aquest el tema. És que no cal judicar aquí posicions de Diputats, ni de Diputats ni de polítics, perquè podríem citar aquí des de regidors de Convergència de la Roca del Vallès —diaris a la mà—, fins a actituds que aquí no han estat contestades només que pel que tenien de cortesia o de manca de cortesia parlamentària, de Diputats que han intervingut en aquest Ple, aquí, i que suposaven una vulneració indubtable de l'article tercer de l'Estatut de Catalunya. I ningú, ningú, no ha fet en aquest Parlament la utilització tan baixa que s'ha fet avui, primer amb un paper anònim a les bústies, després amb una intervenció des d'aquesta tribuna.

Moltes gràcies, senyor President. *(El Diputat senyor Besa aplaudeix.)*

El Sr. PRESIDENT: El Consell Executiu desitja intervenir novament?

Hem acabat aquest punt de l'ordre del dia i passem al darrer que són les preguntes.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats tenen en la seva possessió la llista de les preguntes a respondre en aquesta sessió i, per tant, si els sembla, podem estalviar-nos-en la lectura. Recordo que, d'acord amb el Reglament, hi ha una hora per al torn de preguntes i que, per tant, acabarem quan hagin passat exactament seixanta minuts a partir d'ara, sense interrompre, no obstant, la pregunta que estigui en curs de formulació o de resposta.

La primera de les preguntes és la formulada a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la desviació de la carretera N-II al seu pas per Girona. Aquesta pregunta havia estat formulada pel Diputat senyor Josep Fornas, però en escrit adreçat a la Presidència, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ha dit que seria presentada pel Diputat senyor Marçal Casanovas.

El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, per a la ciutat de Girona el fet que al carretera nacional II continuï travessant el casc urbà de punta a punta és un problema greu que demana una urgent solució. Si hi ha algun dubte d'aquesta necessitat de desviar la carretera pels afores de la ciutat, només cal consultar les estadístiques d'ac-

cidents i amb tota claredat es podrà comprovar que aquest és el punt negre més conflictiu de la totalitat d'aquesta artèria viària, des de Madrid a la frontera.

També ens podem adonar de la necessitat d'aquest desviament si observem que Girona és una de les poques ciutats amb una població pels voltants dels seixanta mil habitants, que és travessada per una carretera de la importància de la Nacional II. La necessitat d'aquest desviament —desitjat des de fa temps per diversos consistoris de la ciutat— va ser compresa i admesa, ja fa anys, pel Ministeri d'Obres Públiques. Admissió que es concretà en l'ordre de 18 de maig de 1978, dirigida a la cinquena Jefatura Regional de Carreteres, on se li encarregava l'estudi especial de plantejament E7.GE/013, estudi que havia de ser acabat pel març de 1979, i que ha de servir de base a actuacions ulteriors.

Actualment, aquest estudi previ es troba molt avançat, però, segons m'han informat, amb el traspàs de la Generalitat dels dos enginyers que estaven fent aquest estudi, tot ha quedat parat. D'altra banda, com que la Generalitat no té competència sobre la Nacional II, aquest projecte es troba no sols parat, sinó sembla ser també que marginat, ja que a una pregunta de l'alcalde de Girona, se li contestà dient que els enginyers que estaven dedicats a això feien altres feines que la Generalitat podrà desenvolupar directament.

És amb la finalitat de desbloquejar aquest tema —que els gironins creuen d'urgent solució— que faig aquesta pregunta a l'Honorable senyor Conseller. Pregunta amb resposta oral, ja que crec que la solució que se'm doni és prou important com per servir de precedent per a altres casos anàlegs que es puguin presentar.

La pregunta concreta és: quines mesures pensa adoptar la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, per tal que s'acceleri la desviació de la carretera Nacional II al seu pas per Girona, tant pel que fa a les seves competències com a la coordinació de les que corresponen a l'Estat?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per respondre aquesta pregunta, en nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, molt breument, per contestar la pregunta al Diputat senyor Casanovas respecte a la problemàtica de la carretera Nacional II al seu pas per Girona.

Bé, és cert —com ha dit ell— que el Ministeri d'Obres Públiques, l'any 74 va encomanar a la divisió de projectes de la V Jefatura Regional aquest estudi previ a la xarxa arterial de Girona E-7 GE —jo tinc una discrepància amb vostè: 009, no 013— el qual comportava doncs la prognosi del trànsit o plantejament d'aquella xarxa. Com a conseqüència d'aquest estudi previ es va concloure que no havia de projectar-se independentment la variant de la travessera de la carretera Nacional de Girona si prèviament no quedava totalment definit l'esquema per plantar la xarxa arterial, ja que aquesta definició podia comportar la necessitat d'adoptar una solució per a aquella variant que seria diferent de la que es projectaria amb la perspectiva de resoldre únicament el problema d'aquesta carretera.

Com que aquest criteri és compartit pel servei de carreteres de la Generalitat, creat en el moment del traspàs de serveis o el traspàs de les competències de carreteres al Govern de la Generalitat, es mantingué, i aquí és on hi ha la discrepància, i jo certament no sé d'on ha sortit aquesta informació, però sí que aquí públicament jo li puc dir a vostè que mai, mai els dos enginyers han estat separats de treballar en aquest projecte. I per tant, puc assegurar que es mantingué treballant en aquest projecte de xarxa arterial el mateix equip tècnic, ara traspasat a la Generalitat, que ja abans treballava en l'esmentat projecte. És a dir, repeteixo, no és cert, no resulta ser cert, que els equips tècnics que havien començat el projecte de la variant de la Nacional II al seu pas per Girona hagin interromput o relegat aquesta tasca. En primer lloc, perquè tal com ja he assenyalat no existia la redacció d'aquest projecte en tant que simple variant i, en segon lloc, perquè el projecte de xarxa arterial de Girona, que sí que s'està redactant, s'ha continuat tal com ja he indicat, amb el mateix equip i el mateix ritme de treball mantinguts abans dels traspassos i sense que en aquesta tasca es produís cap classe de retracció en benefici d'altres possibles projectes que poguessin semblar prioritaris per a la Generalitat en correspondre exclusivament a carreteres traspassades.

Tampoc no s'ha dit, quan es diu «se m'ha dit», jo sé que s'ha dit, jo sé que s'han dit, a Girona, aquestes coses, la informació no ha sortit, no ha sortit ni de qui els parla ni de qui ocupa en aquests moments el càrrec de Director Tècnic de carreteres. Si algun funcionari de carreteres ha informat, doncs, o mal informat, que hi havia hagut algun canvi d'aquests, els haig de dir que aquesta informació no respon a la realitat. I el que sí que els puc dir és que en aquestes dependències, com en moltes altres de les que es van realitzant traspassos, cal realment portar a terme —i d'això se n'ha parlat a bastament aquí, aquesta tarda, en parlar del problema de la funció pública— ...introduir un ritme dels canvis de productivitat importants que millorin el rendiment també de tot el personal, així com, segurament també, algunes de les remuneracions d'aquest personal traspasat i que es troba, en aquests moments, mal pagat.

Aleshores el compromís que jo agafo davant de vostès és el compromís em sembla que raonable que pel que fa referència al personal que en aquests moments depèn del Govern de la Generalitat i que està redactant aquest projecte, aquest projecte pot ésser acabat raonablement en cinc mesos, i al cap d'aquests cinc mesos aquest projecte serà traspasat al MOPU.

Quant a la realització de l'obra, això és pura, per dir-ho així, competència o, en fi, responsabilitat directa del Departament. Cinc mesos jo crec que és el terme raonable per a acabar aquest projecte.

Quant a la realització de l'obra de la variant, de la Nacional II al seu pas per Girona, un cop establert aquest, el seu projecte definitiu, a partir del projecte de la xarxa arterial, al qual ja ens hem referit extensament al principi, la Conselleria estima que l'execució d'aquesta obra concreta correspon totalment al MOPU, ja que es tracta d'una carretera, com vostès saben, no transferida, i en aquest sentit cal recordar que el MOPU abans dels traspassos i en establir el seu programa d'inversions per als anys 80, 81 y 82

ja va preveure l'execució d'aquesta variant dins d'un corresponent programa de reserva. Per tant, la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que en tantes actuacions que ha de realitzar en el xarxa de carreteres traspassades no interferirà econòmicament en una inversió estatal, el que sí que pensa fer és, a part de donar el seu suport tècnic al respecte, com ja he dit abans, impulsant i fent seguir aquest projecte per tal que en cinc mesos sigui acabat, l'únic que pot fer en aquests moments és la labor aquesta de què abans s'ha parlat aquí, d'una certa autoritat moral per tal de pressionar el MOPU perquè aquest projecte que està en un programa de reserva —que vol dir que no hi ha consignació especial— es porti a terme.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casanovas, ¿desitja replicar? Des de l'escó.

El Sr. CASANOVAS: Simplement des de l'escó, agraeixo les paraules del senyor Conseller, desitjo vivament que el seu desig que aquest estudi es vegi acabat en cinc mesos sigui una realitat i ho puguem celebrar i li puc aclarir que totes les dades que he aportat em van ésser donades oficialment per l'alcalde de la ciutat de Girona en una reunió que vam tenir per parlar d'aquest assumpte. O sigui que deia, per discreció, «m'han dit», «he dit»... però, eren donades oficialment per l'alcalde de la ciutat, de gestions que ell havia fet en alguns moments.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta que és la formulada al Consell Executiu pel Diputat senyor Joan Ganyet i Solé, del Grup Socialista, sobre la trama viària del Principat. Té la paraula el Diputat senyor Joan Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. Una de les condicions essencials per a assolir la igualtat d'oportunitats entre tots els ciutadans de Catalunya és la garantia d'homogeneïtat de l'accessibilitat al llarg del territori del Principat. És a dir, dit d'una altra manera, que totes les capitals de comarques es comuniquin amb facilitat. Però avui aquest desideràtum no correspon a la realitat. La trama viària de Catalunya necessita, per altra banda, evidentment, un relligament septentrional des de Roses fins a l'Alta Ribagorça que faciliti la connexió entre els eixos de penetració verticals determinats per la geografia del nostre país.

No aconseguirem tampoc el desenclavament de les comarques pirinenques si no s'asseguren, si no assegurem que el viatge entre l'Empordà, la Garrotxa, el Ripollès, la Cerdanya, l'Alt Urgell, els Pallars, la Vall d'Aran i l'Alta Ribagorça, pugui fer-se en circumstàncies i velocitats corresponents a l'any 81 i no als anys 30, és a dir, quan aquest viatge no sigui una autèntica aventura.

És per això que ens va preocupar profundament la constatació que en els acords de la Comissió mixta de Transferències no hi havia estat inclòs el conjunt de carreteres contemplades dins l'anomenat eix pirinenc elaborat pel Ministeri d'Obres Públiques. I això pot ser molt lesiu per als interessos dels ciutadans de Catalunya que podrien veure greument minvada l'efectivitat de la xarxa viària general sense aquest adequat relligament al nord. Relligament al nord que la faria coherent. Vist també, per altra banda, que és possible encara, creiem, una revisió dels

acords de l'esmentada Comissió mixta de Transferències, sempre que la part catalana entri en la negociació amb decisió, hi pot haver arguments estratègics per part de l'Estat, però n'hi ha d'ordre polític i d'ordre tècnic importants per part de Catalunya. És amb aquestes premisses que he plantejat les següents preguntes al Consell Executiu: ¿Creu el Consell Executiu fonamental el traspàs a la Generalitat del conjunt de carreteres contemplades dins l'anomenat avantprojecte d'eix pirinenc elaborat pel MOPU? En cas afirmatiu, ¿pensa fer quelcom i en quin termini per obtenir el traspàs a través de la Comissió mixta de Transferències i, en cas negatiu, quines accions concretes i en quin termini pensa realitzar davant el Govern central per a aconseguir la urgent adequació a les necessitats actuals del conjunt de carreteres necessàries per al relligament viari nord de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President. Bé, en primer lloc, abans d'entrar directament a la resposta de les seves preguntes, senyor Ganyet, en primer lloc cal assenyalar que el conjunt de carreteres no traspassades pel MOPU que configura l'itinerari est-oest de la part nord de Catalunya, no coincideix, per dir-ho així, en la seva totalitat, amb el conjunt de carreteres que es proposava com a millor solució per a l'eix pirinenc en l'estudi previ de la via pirinenca també E5/E089, i que va ésser redactat al febrer del 79 pel MOPU amb la col·laboració de la diputació de Girona i de la diputació de Lleida i com a conseqüència d'un acord establert prèviament pel Ministeri i les esmentades diputacions amb data de 27 de setembre de 1976. Dic això per centrar allò que coneixem amb el nom entre cometes, d'«eix pirinenc».

Efectivament, el conglomerat de carreteres senceres i de trossos d'altres de no traspassades a què ens hem referit és el que segueix: la comarcal 141 entre Viella i França; la nacional 230 de Tortosa a França per la Vall d'Aran en el tram entre Viella i el Pont de Suert; la comarcal 144 entre el Pont de Suert i la Pobla de Segur i Sort; la comarcal 146 entre Sort i Adràll; la comarcal 1.313 de Lleida a Puigcerdà en els trams entre Adràll, la Seu d'Urgell i Puigcerdà, amb les derivacions a Andorra i a Llívia; la nacional 152 de Barcelona a Puigcerdà en el tros de Puigcerdà a Ripoll; la 150 de Girona a Ripoll en el tram entre Ripoll, Olot i Besalú; la comarcal 260 entre Besalú i Figueres, i la comarcal 252 de la Bisbal a Portbou en el seu tram Figueres-Llançà-Frontera francesa.

Per la seva part, la solució proposada en l'esmentat estudi presenta les diferències següents respecte a aquest itinerari:

Entre Senterada i Gerri de la Sal es preveu un trencall nou que no passa per la Pobla de Segur i per tant abandona dos trams corresponents a la comarcal 144 i a la comarcal 147. Entre Bellver de Cerdanya i Toses, en lloc de continuar per carreteres de les diputacions de Lleida, 4.033, i de Girona 4.882, i per fi en el tram entre Ripoll i Castellfullit de la Roca l'esmentat estudi proposa el pas per Campdevànol, Sant Joan de les Abadesses, Santa Pau

i la Vall de Bianya, és a dir, a través de les carreteres comarcals 151, 153 i 5.220, totes elles transferides a la Generalitat.

Per tant, creiem que queda patent, en tot aquest conglomerat de nombres i de xifres i de lletres que he dit ara, queda patent una cosa, que en el que en podem dir l'eix pirinenc hi ha un conjunt de carreteres retingudes pel MOPU que en aquesta zona forma un cert itinerari pirinenc, i la part retinguda no representa íntegrament, la solució proposada per la fórmula «eix pirinenc» en l'esmentat estudi previ elaborat, repeteixo, pel MOPU amb la col·laboració de les diputacions de Lleida i Girona.

Per altra banda cal remarcar que alguna de les carreteres que componen l'itinerari no traspassat no podia ésser objecte de traspàs directe del MOPU a la Generalitat perquè no eren del MOPU. Aquest és el cas per exemple del tram entre Coll de Cantó i Adràll, construït en part per ICONA i en part per la diputació de Lleida, el qual haurà d'ésser objecte, espero, i ben aviat, dels tràmits previs pertinents de solució per part del MOPU a fi d'assolir la continuïtat d'itinerari amb les altres carreteres que aquest Ministeri s'ha reservat o per part de la Generalitat en el cas del que fa referència a la participació de la diputació de Lleida.

Ja una altra vegada, —concretament va ser el senyor Reventós— es va dir que ens han fet un gol amb això. Jo li explicaré sincerament aquí com ha anat això de l'eix pirinenc, que és l'oportunitat o no oportunitat d'haver cedit. Vostè ha parlat de raons de defensa nacional, etc., i fins i tot de la legalitat o no legalitat del fet que aquest itinerari que ens ocupa no hagi estat traspassat a la Generalitat. Una de les raons esgrimides per la part que negociava les transferències va ser l'article 148, concretament, de la Constitució espanyola, en què es diu que les comunitats autònomes podran assolir competències en les matèries següents: les carreteres l'itinerari de les quals transcorri íntegrament dins el territori de la comunitat autònoma. I l'article 9 de l'Estatut: l'autonomia de Catalunya confirma que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents —9.14—: carreteres, camins l'itinerari dels quals passi íntegrament pel territori de Catalunya. Certament la majoria dels trams que conforma l'itinerari que hem llegit abans de l'«eix pirinenc» —entre cometes, eix pirinenc— correspon a carreteres que, si s'individualitzen des d'un punt de vista administratiu, transcorren íntegrament per territori de Catalunya, però que en aquest cas s'aplica el que preveu —repeteixo, els arguments esgrimits d'una manera contundent, és a dir, d'una manera de tancament, per la part de l'Administració central— el punt 24 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució espanyola, que assenyala que l'Estat té competència exclusiva en aquelles obres públiques d'interès general. I es considera que l'esmentat itinerari comportava aquest interès general, en desenvolupar un traçat tàcticament paral·lel i pròxim a la frontera francesa i recollir ensem la majoria dels passos fronterers de Catalunya amb França i d'especial interès per qüestions —com vostè ha insinuat d'alguna manera— de defensa nacional, del Ministeri de Defensa.

Tal vegada aquesta interpretació podrà ser discutida. Jo no vull pas entrar ara en la discussió de si aquesta in-

terpretació és bona o és dolenta, jo no m'hi fico. El que si que li vull fer veure és, que acceptant això, nosaltres, com a contrapartida —i no es tracta pas aquí d'anar arrencant calçots— d'aquests altres trams, vam aconseguir altres trams importants, crec jo, eixos importants de carreteres que, amb l'aplicació de la Constitució a la mà i de l'article 9 de l'Estatut, no ens corresponien. És el cas és de la 152, per exemple, des de Barcelona fins a Ripoll, que amb l'Estatut a la mà, Constitució a la mà, no era competència de la Generalitat i que ara sí que és competència de la Generalitat. I és el cas, per exemple, de la 151 —si vostè ho vol amb una intensitat mitjana diària menys important—, de Ripoll a França per Camprodon, que curiosament comprèn el pas fronterer del coll d'Ares. Així mateix han estat objecte de traspàs carreteres com la comarcal 242, de Reus a Fraga per Ulldemolins i la Granadella; la comarcal 221, de Calatayud a Gandesa, fora del territori de la comunitat autònoma; la Tarragona 7.230, de Batea a Nonasp, i la de Tarragona 3.320, del límit de Castelló a Ulldcona, que, perquè es tracta de carreteres que enllacen Catalunya amb Aragó i el País Valencià, no són traspassables, per dir-ho així, Constitució en mà, Estatut en mà.

Jo crec que l'interès general per a Catalunya de les carreteres esmentades, l'interès comarcal, fins i tot, de les quatre últimes, a la meua manera de veure compensa, pot compensar clarament, dins d'una perspectiva general de la xarxa viària de Catalunya, la detracció de l'itinerari pirinenc objecte de la resposta present.

Certament, tanmateix, senyor Ganyet, vostè té tota la raó, i així ho pensa el Consell Executiu de la Generalitat, en dir que aquest itinerari —potser ens entendrem millor, parlant d'itinerari, expliquem quins trossos són— que ens ocupa és molt important per a la correcció dels dèficits d'infraestructura viària de les àrees muntanyenques de Catalunya i per a millorar aquesta xarxa de comunicacions de la Catalunya interior, com considero també de gran importància els altres itineraris generals que no han estat traspassats pel MOPU a la Generalitat. Dintre d'aquesta problemàtica, és intenció del Govern de la Generalitat negociar amb el MOPU la conveniència que, encara que l'Administració central mantingui la titularitat de les carreteres no traspassades en funció de l'article 148 de la Constitució, cedeixi a la Generalitat de Catalunya la seva gestió a fi de poder coordinar millor les actuacions a la totalitat de les carreteres catalanes.

Aquesta negociació, des del nostre punt de vista, no escau portar-la a terme a través de la Comissió mixta de Transferències, la missió de la qual encara no s'acaba amb la formulació de l'acord de traspàs, segons confirma l'ordre de Presidència de la Generalitat del 31 d'octubre de 1980, sinó mitjançant la Comissió de coordinació creada ja, pel Reial Decret 1943/1980 del 31 de juliol, sobre traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat en matèria de carreteres, específicament. Específicament en matèria de carreteres. Comissió que, tal com indica el seu nom, té per missió coordinar les competències de l'Estat i la Generalitat en matèria de carreteres i efectuar les propostes que estimi convenientes per al millor desenvolupament d'aquest servei públic. De qualsevol manera —per tant aquesta és la via que jo veig per tal que, si la titularitat la conserva l'Es-

tat, puguem fer la gestió— cal considerar que el fet que l'Estat hagi assumit la titularitat sobre aquest itinerari pirinenc comporta, per part del MOPU, jo diria que un fort compromís, un compromís molt important d'actuar en la millora d'aquest itinerari, d'aquest conjunt, d'aquest eix, d'un eix que en les dades, per exemple, de l'estudi previ del que havia de ser, són 292 quilòmetres de longitud, que en número de l'any 19... —que no m'equivoqui—, del febrer de 1979, tenien un pressupost de 8.600 milions de pessetes i que en preus actualitzats, a la Generalitat, en aquests moments, li costaria 11.000 milions de pessetes. Nosaltres creiem que el fet que l'Estat, per motius de defensa nacional, s'hagi quedat la titularitat d'aquestes rutes que constitueixen l'eix pirinenc vol dir el compromís, per part del Ministeri d'Obres Públiques, de la inversió d'11.000 milions de pessetes per tal de dur a terme aquest eix.

La magnitud d'aquestes xifres, si vostè les compara, per exemple, amb les inversions reals que la Generalitat pot dur a terme o duu a terme a través dels crèdits transferits, a través del Ministeri d'Obres Públiques, en el decret de traspàs, posa de manifest la impossibilitat en què es trobaria el Govern de la Generalitat per a afrontar per si sol i d'una forma eficient i ràpida l'adequació d'aquest itinerari, llevat que es desentengués, al mateix temps, de la resta d'itineraris de la xarxa de Catalunya que també requereixen una atenció preferencial. Per tal motiu és criteri del qui els parla que el fet que el MOPU mantingui la titularitat d'un itinerari pirinenc pot ser aprofitat, si se sap jugar amb decisió, i això li ho asseguro, senyor Ganyet, i estic a la seva disposició per quan vulgui anar a jugar junts amb la mateixa decisió. Jo crec que ho pot aprofitar, repetixo, la Generalitat per a recaptar i exigir a l'Administració central que no sols mantingui les inversions ja esmentades corresponents als programes triennals del MOPU, aquells vuit mil i escaig de milions que li deia de l'any 79 com a xifra pressupostada, sinó que també garanteixi una continuïtat en l'adequació d'aquell itinerari que sigui coherent amb el que el mateix Ministeri preveia l'any 79 en assumir aquell estudi previ de l'eix pirinenc. En conseqüència, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya es compromet a reiterar al MOPU el compliment dels compromisos que té contrets en relació amb les carreteres esmentades, i, en el cas que aquest compliment no sigui efectiu, requerirà a l'Administració central que cedeixi a la Generalitat la gestió de les carreteres la titularitat de les quals s'ha quedat, de manera que, comptant sempre amb l'aportació econòmica compromesa pel MOPU, es puguin dur a terme les actuacions més adients amb l'interès de Catalunya. La petició d'aquesta cessió de la gestió de les carreteres no traspassades es pot fer basant-se —crec que és molt clara, la cosa— en l'article 28.1 de l'Estatut, quan diu que la Generalitat pot sol·licitar a l'Estat la transferència o delegació de competències no assumides en el present Estatut. Per tant, resumint, per una banda, el fet que aquesta Comissió de coordinació especial de carreteres dugui a terme la petició de la gestió, gestió conjunta, en primer lloc, i, en segon lloc, el fet de tenir una especial cura o vigilància per tal que l'Estat inverteixi les xifres que accepta en aquest compromís d'haver-se quedat la titularitat d'aquest eix pirinenc.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Ganyet desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*)

El Sr. GANYET: Des de l'escó.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. GANYET: En primer lloc, agrair al Conseller de Política Territorial les seves llargues explicacions. És tranquil·litzadora la xifra dels 11.000 milions de pessetes. El que no és gaire tranquil·litzador és no saber en quin termini aquests milions poden ser aplicats. És a dir, jo, personalment, no veig que hi hagi una seguretat, en realitat, que el Govern central faci les inversions. Potser la fórmula aquesta de la cogestió és una bona fórmula, però esperem que això repercuteixi en inversions reals l'any vinent, l'altre, etc. Només recordar, per acabar, que en el vessant nord dels Pirineus, dins l'Estat francès, existeixen dos eixos pirinencs, l'un més a prop dels cims i l'altre més cap a la plana, i que la precarietat de les carreteres transversals al vessant sud és, evidentment, un gran handicap per a tot el nostre país.

Moltes gràcies.

(*L'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana la paraula.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: És que no ens hem entès, eh? D'aquests 292 quilòmetres que conformen l'eix pirinenc, o potser jo m'he equivocat en agafar les dades o potser no m'he sabut explicar, 117 són nous, de trinka, i això costa, no vull dir que siguin consignats. El pressupost sense consignació que valia fer aquesta obra l'any 79 eren 8.600, que a preus actualitzats ara, per una actualització feta des de la Conselleria, representen 11.000 milions de pessetes, que no tenim, ni la Conselleria, per suposat, i desconec si els té el MOPU, és a dir, no els té el MOPU consignats en els pressupostos de l'any 1981. És evident que també l'any 79, quan el MOPU va dir que es feia l'estudi d'aquest eix pirinenc, se suposava que aquesta inversió es faria en cinc etapes, en cinc etapes quinquennals, en cinc etapes de cinc anys, és a dir, anava això per vint-i-cinc anys. El que vull dir és que, d'optimisme, jo no n'he volgut donar des d'allà dalt. Jo li he explicat la situació tal com estava, i la situació, evidentment no és massa encoratjadora. És a dir, jo crec que el fet que el MOPU s'hagi quedat per motius de «defensa nacional» l'eix aquest obliga que aquestes xifres d'11.000 milions de pessetes no es facin en vint-i-cinc anys, perquè, és clar, no estarem pas vint-i-cinc anys esperant a tenir la «defensa nacional», sinó que això és una cosa que suposo que hem de dir tots plegats que corre molta pressa i que cal fer de seguida per tal de tenir la defensa nacional ben assegurada. I per tant és en aquest sentit que jo crec que podem fer realment una pressió, fer-los veure que, això, cal fer-ho de seguida. I, d'altra banda, sí que és veritat que a través del decret de coordinació de creació d'aquesta Comissió Mixta de carreteres es pot establir aquesta gestió conjunta Generalitat-Ministeri d'Obres Públiques.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta formulada al titular del Departament de Presidència del Consell Executiu sobre la participació d'equips catalans en competicions internacionals i sobre l'entrada de Catalunya al

Comitè Olímpic Internacional, feta pel Diputat senyor Francesc Subirà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta pregunta, la faig basada en això que al nostre criteri la Generalitat té ja competència exclusiva en matèria d'esports. Segons l'article 9 de l'Estatut, les competències exclusives s'han de desenvolupar en forma d'actuacions com a mínim o de legislacions. En aquest cas, potser no hi ha temps per a haver legislats, i la meua pregunta és sobre les actuacions, si és que el Govern de la Generalitat n'ha fet alguna en aquest camp. L'article 27 admet que es poden fer convenis amb altres comunitats autònomes, en l'apartat 1; en l'apartat 2, que hi pot haver acords de cooperació, és a dir, convenis i acords de cooperació; en l'apartat 3, que la Generalitat pot adoptar mesures necessàries per a l'execució de tractats i convenis internacionals, i en l'apartat 4 fins i tot que tractats i convenis es poden fer amb Estats on s'integrin o resideixin gent de parla catalana. Finalment, a l'article 28, s'admet que la Generalitat pot sol·licitar de l'Estat transferències o delegacions de competències no assumides en el present Estatut.

Aleshores penso que, entre aquest articulats, la Generalitat pot adoptar mesures necessàries per executar tractats i convenis internacionals, o bé en l'article 28, en el qual hi ha competències no assumides; en aquest cas, l'esport internacional és un problema de relacions amb comitès olímpics, amb Federacions Internacionals i, evidentment, fins ara eren d'exclusiva execució, aquests acords, aquestes relacions, pel Comitè Olímpic Espanyol o bé per les Federacions Nacionals Espanyoles. Penso, doncs, que ens hem de plantejar la qüestió de si Catalunya pot fer quelcom en aquest camp, i he de dir que quasi bé hi ha un any de Consell Executiu i no s'ha dit res sobre quines preferències pot tenir en aquest nivell de demanar competències no traspasades o d'aprofitar les normatives, les vies legals establertes, és a dir, exigir el compliment o l'aprofitament d'aquestes vies, o bé sol·licitar mesures encara no traspasades. Creiem, en aquest sentit, que tant en l'esport com en altres camps, que la voluntat de ser, en el nostre cas és un dret d'identitat, però també que Catalunya pot vetllar perquè sigui, en cada camp i a tots nivells, i això és un deure que té la Generalitat.

Mentrestant estem passant, a nivell d'esports, la vergonya d'assistir a la continuïtat d'unes estructures esportives, per exemple, les «Ligas nacionales» de futbol, de bàsquet, d'hoquei sobre patins, handbol, etc., on participen els millors equips catalans, mentre tenen vetat el títol de campió de Catalunya perquè les pròpies federacions catalanes no celebren aquests campionats. Aleshores, això només es podrà fer amb unes organitzacions catalanes, pròpies de l'esport català, deixant de banda les directrius de la federació o del sistema federatiu que funciona des de fa quaranta-dos anys. És en aquest sentit, doncs, que nosaltres volem dir que a nivell olímpic, Catalunya té més del 50% dels participants de l'equip nacional d'Espanya. Això creiem que és una força, una força esportiva. Això ens dona força moral per fer aquesta exigència.

L'altra força moral hauria de ser una força política, una força de decisió, de voler ser, i d'una actuació, d'una ges-

tió; la força moral de què abans es parlava, que la Generalitat pot dir quelcom en aquest camp. És en aquest sentit que pensem que hi ha hagut un silenci massa llarg, i aquest Diputat voldria que es trenqués aquest silenci, i per això fa la pregunta al Govern Executiu de la Generalitat, de quines iniciatives ha pres en relació amb la participació d'equips nacionals catalans a les federacions esportives internacionals i en les competicions d'aquest caràcter, i de quines iniciatives ha pres la Generalitat en relació amb l'entrada de Catalunya en el Comitè Olímpic Internacional i amb la participació en les properes Olimpíades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de la Presidència.

El Sr. CONSELLER DE LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres del Parlament. La Generalitat, que s'ha plantejat aquests problemes, a través de la Direcció General de l'Esport ha contactat amb diversos presidents i responsables de federacions esportives internacionals i espanyoles, en ordre a la possibilitat de competir amb altres països. En principi, els estatuts i reglaments federatius internacionals no accepten aquesta possibilitat. Per exemple, la FIFA, màxim organisme mundial de l'anomenat esport rei, el futbol, diu, en l'article primer dels seus estatuts que, a cada país, només se li reconeixrà una associació com a membre; l'única excepció són les quatre federacions britàniques —com és sabut, d'Escòcia, Gal·les, Úlster i Anglaterra— reconegudes com a membres individuals. El motiu d'aquesta excepció és que les federacions britàniques esmentades són anteriors a la constitució dels organismes internacionals. També cal tenir present que el futbol va néixer a la Gran Bretanya, i des del primer moment els fundadors d'aquest esport van imposar el reglament i les quatre federacions. D'altra banda, la Constitució delimita les qüestions internacionals en parlar de les competències de les comunitats autònomes —article 148— i de les competències exclusives de l'Estat en l'article 149, número 3, que diu que són competència exclusiva de l'Estat les relacions internacionals. L'Estatut d'Autonomia, a l'article 9.29, diu que la Generalitat té competència exclusiva en matèria d'esport i lleure, però també diu, a la Transitoria Segona, la cito textualment: «Mentre les Corts Generals no elaboraran les lleis a les quals es refereix aquest Estatut, i el Parlament de Catalunya no legislarà sobre les matèries de la seva competència, continuaran en vigor les actuals lleis i disposicions de l'Estat que es refereixen a les esmentades matèries, sens perjudici que llur desenvolupament legislatiu, si s'escau, i llur execució, siguin efectuats per la Generalitat en els supòsits així previstos en aquest Estatut.» Per tant, com que el Parlament de Catalunya no ha legislat encara en matèria esportiva, hem de remetre'ns a la Llei de 13/1980 de 31 de març, general de la Cultura física i l'Esport, i cito també textualment l'article 14.4, que diu: «las federaciones cuyo ámbito de actuación coincide con el territorio de una comunidad autónoma o entidad preautonómica, pueden participar en competiciones internacionales amistosas, siempre que no lo haga la Federación Española de la misma especialidad deportiva y previa autorización de ésta». Per tant, el que aquí es disposa d'acord amb el que hem dit fins ara, té plena vigència. Cal dir,

però, que la Generalitat està treballant en la futura llei de l'esport català que presentarà pròximament al Parlament de Catalunya.

Quant a la segona qüestió o pregunta, el President de la Generalitat i el Director general de l'Esport, han mantingut diverses converses amb l'actual President del Comitè Olímpic Internacional, senyor Joan Antoni Samaranch, per a tractar d'aquest tema i mirar amb profunditat totes les possibilitats que hi pugui haver. De moment, els estatuts del Comitè Olímpic Internacional, com sabeu, admeten únicament un comitè olímpic per Estat. Podem citar, com a exemple, el cas de la Gran Bretanya, amb federacions independents, gal·leses, escoceses i irlandeses, però amb un sol comitè olímpic. Els Estats Units d'Amèrica, amb una estructura administrativa autènticament federal, tenen un sol comitè olímpic. La URSS, amb tres representants a l'ONU, Rússia, Ucraïna i Bielorrússia, només té un comitè olímpic. Fins i tot Suïssa, que és una confederació, té un comitè olímpic únic. A l'Estat espanyol, la situació és clara per l'article 149.3 de la Constitució, referent a la competència exclusiva en matèria de relacions internacionals. Aquí, a diferència de les federacions, el Comitè Olímpic Internacional només admet la representació de comitès olímpics a nivell d'Estat, excepte en el cas d'estats no sobirans, d'Hong-kong i de Puerto Rico. La Llei de Cultura física i de l'Esport també assenyala a l'article 31 que correspon exclusivament al Comitè Olímpic Espanyol la representació de l'esport davant el Comitè Olímpic Internacional.

Espero haver satisfet l'interès de l'il·lustre senyor Diputat, interès que és compartit pel Consell Executiu en els temes objecte de les seves preguntes.

Gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà, desitja replicar o repreguntar?

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Des de l'escó. L'únic que voldria dir és que aquestes legislacions algunes vegades no s'han conculcat sinó que s'han fet acords que extralimiten la reglamentació estricta de la Federació Nacional Espanyola. Per exemple, nosaltres tenim un cas, tenim Andorra; Andorra, que és una república amb prínceps, o un principat, o com se digui, Andorra participa regularment en competicions de federacions esportives de Catalunya, de manera que els seus clubs poden ser campions de Catalunya i, evidentment, això ja és una línia que es podria seguir, que es podria ampliar, és a dir, les possibilitats que els catalans, d'alguna manera... D'altra banda, Andorra ha estat olímpica en esquí, és a dir, evidentment aquí hi ha unes interferències i jo crec que s'hauria de fer un seguiment d'aquestes possibilitats d'interferència i, com a mínim, sol·licituds de proves d'admissió, ni que fos com una delegació dintre de la pròpia estructura de l'Estat espanyol, però evidentment, jo crec que s'hauria de fer un seguiment i demano al senyor Conseller que vulgui tenir-ho en compte per més endavant donar-nos una altra resposta més àmplia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE LA PRESIDÈNCIA: Senyor President, bé, ni cal dir que aquesta recomanació de l'il·lustre senyor Diputat interrogant serà molt tinguda en

compte, encara que sap ell perfectament que l'estatus d'Andorra, per exemple, que ens l'ha posat com a paradigma, és evident que és molt diferent del que té el Principat de Catalunya, i les seves participacions dintre dels campionats de Catalunya, evidentment, tenen un caràcter diferent del que hauríem d'aspirar a tenir en una competició realment internacional. Malgrat tot, ni cal dir-ho, el Consell Executiu que, com us he dit, té un gran interès per aquestes qüestions —com ho demostren les gestions que, sense fer-ne publicitat, ha portat a terme— recollirà el vostre interès fins al fons.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la que formula el Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, a l'Honorable Conseller de Sanitat, sobre les instal·lacions sanitàries de les comarques lleidatanes. Té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si l'atzar dels vostres desplaçaments us porta a la capital del Segrià, us aconsello que prengueu la direcció de la carretera de Madrid i que a dos quilòmetres de Lleida, exactament, us dirigiu vers un centre assistencial els accessos viaris del qual estan perfectament assolits, estructurats i assenyalats. Aquest centre està edificat damunt d'uns terrenys de la Diputació de Lleida, propietària d'una gran quantitat de solars en aquests indrets. El recinte ocupat per aquest establiment té una superfície de seixanta mil metres quadrats, dels quals, trenta-cinc mil són la base dels nombrosos cossos d'edifici, generalment d'un sol nivell, amb comunicació entre ells, i amb una gran quantitat d'espais verds, entre l'un i l'altre. Es tracta d'una construcció de bona qualitat, ben acabada, amb materials assenyadament escollits, i l'aspecte exterior és força plaent malgrat la magnitud desmesurada d'aquests edificis. Si voleu fer la circumvallació, el passeig pot ser agradable, però cal una certa forma física, car la distància és considerable. I si penetreu en l'interior d'aquest establiment, anireu de sorpresa en sorpresa. Hi veureu dotzenes i dotzenes de sales habilitades per a un, dos, quatre, sis llits, tant per als hospitalitzats com per al personal. Podreu contemplar refetors magnífics, servits per unes cuines ultramodernes i en perfecte estat de funcionament, sales d'esbarjo, de bany, de jocs, de visita, de lectura, se succeeixen al llarg d'una xarxa de passadissos que s'allargassa prop de tres quilòmetres. Tindreu ocasió de contemplar una magnífica sala d'espectacles, on es poden projectar films, es poden fer representacions teatrals, es poden escoltar concerts, amb una capacitat d'unes cinc-centes persones. I si el cor us ho diu, us podeu isolar i concentrar en una magnífica capella, amb una capacitat prevista per a quatre-cents fidels.

En una de les ales d'aquest centre assistencial es troba a punt de funcionar un cos de l'edifici destinat a la formació d'infermeres, amb les corresponents aules, sales de conferències, biblioteca, dormitoris, menjadors, calculat per a uns quaranta alumnes, en règim d'internat o de semi-internat. Hi ha també un subsòl on podeu admirar les instal·lacions de calefacció, de refrigeració, grup electrògen, etc. concebudes segons les tècniques més avançades. Aquest centre està dotat d'un dipòsit d'aigua de cinc-cents mil litres i de tres dipòsits de carburant de

cinquanta mil litres cada un. També trobareu uns dispositius perfectes per a la recepció dels proveïments de tota naturalesa, frigorífics i cambres fredes, aptes per a guardar una gran quantitat d'aliments. Citem, en fi, diversos autoserveis, servei de restaurant i fins i tot uns espais destinats a allotjar una comunitat de religioses. El conjunt està previst per a vuit-cents llits, cinc-cents vuitanta dels quals previstos per als malalts i els dos-cents vint restants, per al personal: interns, infermeres, metges, personal, alumnes, etc.

Aquest extraordinari complex, ben situat, airejat, lleugerament elevat, lluny de tota possible contaminació, domina en una àmplia perspectiva la ciutat de Lleida i la seva admirable Seu. Es va construir, es va començar a construir, millor dit, l'any 1970 i es va acabar el 1976, sota els auspicis de la Diputació de Lleida, propietària dels terrenys i de la construcció amb el seu contingut. Tot això està acabat, lliurat i pagat fins al darrer centim. Podríem, doncs, estar orgullosos, els lleidatans, de tenir una realització tan brillant, però si utilitzo el temps condicional i no el present, és perquè, paradoxalment, aquestes magnífiques instal·lacions, que han costat a la ratlla de vuit-cents milions de pessetes, un miler actualitzat, estan totalment desafectades i avui dia no serveixen absolutament per a res. Les herbes comencen a envair els espais verds i s'emparren per les parets, i si l'interior no es degrada és perquè hi ha un personal competent que hi vetlla per la conservació i per la seguretat. I per què, direu vosaltres, no s'ha posat en marxa aquest remarcable hospital? Senzillament, perquè després d'haver col·locat, no la primera, sinó la darrera pedra, hom es va adonar que no era funcional, que mancava l'adequació amb la finalitat projectada, i sobretot, perquè els costos de funcionament són d'una tal magnitud que ells sols absorbirien una tercera part dels pressupostos totals anuals de la Diputació. Dit d'una altra manera, el cost d'un malalt hospitalitzat en aquest pretès centre psiquiàtric costaria de quatre a cinc vegades més que el mateix malalt assistit en un altre centre normal. Es tracta, senyores i senyors Diputats, d'un cas exemplar de manca de previsió, de frivolitat i de manca de rigor en l'establiment i en el llançament d'un projecte. Es tracta d'un exemple claríssim d'allò que no s'ha de fer quan es té la responsabilitat d'administrar els interessos dels cabals públics. No voldria ara insistir massa en la crítica, realment massa fàcil, d'aquells que d'una manera o d'altra hauran contribuït a aquest lamentable resultat. Cal ser doncs pragmàtic i realista, i dir-se que tenim a la nostra disposició la Diputació o el Consell Territorial, com es vulgui, en tot cas, els catalans, a través de la Conselleria de Sanitat, unes instal·lacions valuoses i fins a cert punt envejables, que estan demanant a crit obert que hom les utilitzi. S'ha parlat de convertir-les en centre de geriatria, però sembla evident que convertir la totalitat d'aquest centre en asil per a vells seria anar en contra de les tendències actuals, que aconsellen més aviat la dispersió en petites entitats de les persones d'edat avançada. S'ha parlat d'oferir-lo a la Seguretat Social, però aquest organisme no n'ha volgut sentir ni parlar. S'ha parlat de subnormals, de centre de convalescents, d'ampliació dels serveis de l'Hospital de Lleida, però cap d'aquestes opcions no semblen en conjunt aconsellables. Fins i tot, agafeu-vos bé, en una vi-

sita del Delegat general, senyor Melià, a la ciutat de Lleida, visita de la qual va parlar extensament la premsa local, el Delegat acompanyat del Governador civil, i si no ho recordo malament, acompanyat del President de la Diputació, varen contemplar entre altres, la possibilitat que aquestes magnífiques instal·lacions fossin destinades a caserna per a la policia armada. Naturalment, aquesta hipòtesi va suscitar una repulsa i total desaprovació de part de la població lleidatana, i fins i tot l'ajuntament va aprovar una moció refusant aquesta possibilitat.

Jo voldria, en tot cas, que l'Honorable Conseller de Sanitat ens tranquil·litzés en aquest respecte, i que ens assegurés que aquesta no és una de les possibles opcions per a utilitzar aquestes magnífiques instal·lacions. Què cal fer, doncs? Aquesta és la pregunta que formulem a l'Honorable senyor Conseller, pregant-li que aquest problema sigui tractat prioritàriament, urgentment i amb l'atenció que es mereix. Ja sabem que és difícil de resoldre, sobretot des del punt de vista financer. Ja sabem que es tracta d'una reconversió plena de dificultats, però aquesta és la tasca del Govern, aquesta és la missió que els lleidatans esperem que podrem dur a terme. No em pertoca a mi ni al meu Grup de donar la solució, però sí que es poden fer suggeriments. El primer és que sembla que cal contemplar una posta en servei per etapes successives, procedint si cal a certes reestructuracions interiors per tal de fer més operatives les instal·lacions. Començar instal·lant i posant en servei algunes dotzenes de llits per a malalts, per a convalescents, per a persones de la tercera edat. Posar en marxa l'escola d'infermeres que està pràcticament acabada, i si ens permetem somniar una mica, ja que la finalitat únicament sanitària semblaria irrealitzable, per què no estudiariem la possibilitat de posar-hi la Facultat de Medicina, o l'Escola d'Enginyers Agrònoms, o bé, i aquesta és una eventualitat que entusiasma els lleidatans, l'Escola de Veterinària de la Generalitat? Un dels eslògans de la Revolució Francesa de maig de 1968 va ésser «la imaginació al poder». Fem prova nosaltres també d'imaginació per a utilitzar una veritable riquesa, que està a l'abast de les nostres mans i de les nostres possibilitats.

Estudiem aquest problema amb desig de resoldre'l, amb amor, gairebé diria jo, i les solucions vindran, perquè cal que vinguin. Designem una comissió de tècnics que faci un estudi exhaustiu de les possibilitats i estic segur que no solament es trobaran solucions, sinó que aquestes solucions contribuiran a donar a les terres lleidatanes uns serveis de diversa naturalesa que actualment es presten en condicions precàries i notòriament insuficients. Seria, en efecte, imperdonable, que no aprofitéssim al més ràpidament possible, les immenses perspectives que ens ofereix aquesta instal·lació magnífica que havia de ser l'Hospital psiquiàtric de Lleida, cosa que no serà probablement mai, però que pot ser un centre de serveis sanitaris i d'ensenyament dignes de la bona intenció d'aquells que el varen concebre i el varen construir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula, per a contestar la pregunta, l'Honorable senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Diputat senyor Torres ha fet

una exposició tan brillant del tema que jo crec que poques coses hi puc afegir. El que lamento comunicar al senyor Torres i a la resta dels senyors Diputats, és que de disbarats com aquests se n'han fet més d'un, em refereixo al terreny de la sanitat. Ja sabem que en d'altres, potser encara molts més. No hi ha dubte que ens manquen moltes instal·lacions assistencials, tant per a sanitat com per a serveis socials, en molts llocs, però en canvi, des que sóc Conseller de Sanitat —ho confesso clarament— he tingut ocasió d'informar-me de tres o quatre exemples flagrants, més grans que aquest i que ara aquí no detallaré, d'inversions absolutament desaprovades i desaprovechades, fetes amb uns motius, en fi, els quals jo m'abstindré de jutjar, però que m'interessaria moltes vegades —i precisament aquest n'és un dels casos—, m'agradaria moltes vegades poder aprofundir quins són els motius que realment van moure a construir un centre així, d'aquesta enorme quantitat de diners. El Diputat senyor Torres ha fet una explicació molt millor que la que jo pugui fer, del que ha passat. Jo precisaré una mica la història, amb alguns detalls, i explicaré quins són els nostres plantejaments amb referència a això; ben entès, quins seran els nostres plantejaments, hauria de dir, perquè aquest, en tot cas, és un centre que és propietat, és propi de la Diputació de Lleida, i en els moments actuals, la Generalitat encara no coordina ni dirigeix, ni ha fet seves la gestió i la titularitat total de tots els béns i tots els serveis de les diputacions catalanes. Espero, de tota manera, que ho farem aviat, i nosaltres, per això, ja ho hem estudiat.

Tal com deia el Diputat senyor Torres, aquest centre fou construït també d'una manera molt estranya; va costar, jo tinc calculat uns set-cents milions de pessetes, dels quals gairebé dos-cents cinquanta milions van ser concedits, a fons perdut, per la Comisió central de Coordinació hospitalària de Madrid, Comissió que no concedeix pas diners massa fàcilment. I en aquest cas en va donar una bona partida. A sobre d'això hi va haver un crèdit del Banc de Crèdit Local, de l'ordre de quatre-cents milions, i una aportació directa, en metàl·lic, immediata, de la Diputació, de seixanta-sis milions.

El que passa és que la Diputació no comptava que després hauria de córrer amb el sosteniment d'un centre d'aquesta magnitud. La seva finalitat, ja ho ha dit el Diputat senyor Torres, era la de ser un hospital psiquiàtric, psiquiatria que, per la peculiar estructura sanitària del país, i de la Seguretat Social del país, com saben tots els senyors Diputats, és en certa manera, patrimoni, si així es pot dir, de les diputacions provincials, ja que, en general, l'INSALUD, o sigui, l'Institut Nacional de la Salut no presta assistència psiquiàtrica als malalts, especialment als malalts crònics. Bé, aleshores, amb la bona fe de fer una obra ben feta, però amb un rerafons que a mi em sembla molt complex i molt tèrbol, es va fer aquesta enorme despesa, confiant que després, l'INSALUD això ho pagaria. L'INSALUD no paga, repeteixo, ni aleshores ni ara, ni per ara, l'internament de malalts psiquiàtrics, i ha resultat mentrestant, no solament que l'INSALUD no paga, sinó que tal com diu el Diputat senyor Torres, a la Diputació, el sosteniment d'aquest centre ple de malalts psiquiàtrics li costaria uns quatre-cents milions de pessetes anuals. Hi ha un altre defecte gros, a més a més, a part del cost del soste-

niment, que és que actualment els nous corrents de la psiquiatria moderna no van a un internament custodial dels malalts, sobretot en grans quantitats, tal i com està previst en aquell centre, i aleshores no és defensable l'estructura arquitectònica que té aquell centre, per tal d'acollir malalts psíquics, que és el que es pensava al començament.

Hi ha per tant, dos motius, un de cost econòmic, absolutament insostenible per a la Diputació, i l'altre, podríem dir que s'ha envellit, s'ha tornat, tal com es diu ara, obsolet el centre psiquiàtric de la manera com està fet, perquè se'n pugui treure un rendiment que sigui veritablement important. Aleshores, què en farem, d'aquest centre? El Diputat senyor Torres ha pensat una sèrie de teories, una sèrie de possibilitats. Evidentment, la primera cosa que un pensa —com ell formulava quan va fer la pregunta per escrit, avui hi ha donat fins i tot més possibilitats, cosa que li agraeixo, perquè jo comparteixo aquesta amplitud de mireres, ateses les consideracions que faré immediatament—, la primera cosa que a un se li acut és que estem tan malament d'instal·lacions assistencials, que potser ho podríem convertir en un hospital. En un hospital, no precisament psiquiàtric, sinó en un hospital. Això tampoc no és fàcilment factible, la Directora general d'Assistència sanitària ha estat allà i ha fet un estudi aprofundit. Després hi ha estat també el Director General de Serveis socials i n'ha fet un altre, pel que diré després, per què no pot ser utilitzat, o no convé de ser utilitzat allò com a hospital? Per dos motius, també; per dos ordres de motius. En primer lloc, perquè a Lleida capital no falten llits assistencials; la planificació hospitalària d'aquest país —d'aquest país vol dir el conjunt de l'Estat espanyol— fins ara no ha existit. S'ha fet amb els peus, i de vegades potser ni amb els peus. A Lleida, a Lleida ciutat, segons el mapa sanitari fet durant l'anterior etapa de la Generalitat i, per tant, de la Conselleria, n'hi són necessaris uns sis-cents cinquanta-vuit. Doncs bé, en el moment actual n'hi ha dos-cents cinquanta-vuit de la Residència de la Seguretat Social, més tres-cents tres de l'Hospital de la Diputació, més quatre-cents vuitanta-cinc d'hospitals i clíniques privades, més —potser no s'haurien de posar en aquesta suma— dos-cents llits d'un asil, més —a part de tot això— quatre-cents-cinquanta llits més que l'INSALUD està ampliant a la residència de Lleida que ja en té dos-cents cinquanta-vuit. Si sumem tot el que he dit sumen mil cinc-cents, quan se'n necessitarien cinc-cents cinquanta, i encara, a sobre d'això, hi hem de posar una altra cosa, a Barbastre, la Seguretat Social, l'INSALUD, està construint una altra residència hospitalària i una gran part dels malalts que són atesos als centres sanitaris dels hospitals de Lleida vénen d'aquella franja de les comarques catalanes que pertanyen actualment a l'Aragó. Aleshores, no és convenient fer un hospital de set-cents llits, i a més més seria molt costós; no és recomanable ni pensar de fer-ho, per una senzilla raó: que allò no ha estat fet com a hospital, allò ha estat fet com a hospital psiquiàtric, allà no hi ha laboratoris, allà no hi ha quiròfans, allà no hi ha cap de les instal·lacions absolutament necessàries i imprescindibles avui dia perquè allò pugui funcionar com un hospital corrent, de segon o de tercer nivell. Aleshores, la conversió d'aquesta edificació en un hospital que, d'altra banda, ja he dit abans que no es necessita, seria tant o més costosa que la construcció del

mateix edifici. Per tant, jo entenc, nosaltres entenem que l'Hospital psiquiàtric de Lleida no pot ser utilitzat ni com a hospital psiquiàtric ni com a hospital «tout court», com a simple hospital.

Una altra possibilitat dintre del nostre camp: ja l'ha avançada també el Diputat senyor Torres: una residència assistida. Una residència assistida per a ancians que necessiten un tipus determinat d'assistència, però aleshores amb això topem també que allò és massa gran i que —el mateix Diputat senyor Torres n'ha fet esment— avui dia els corrents de l'assistència geriàtrica no van tampoc per aquestes grans moles de trenta-sis mil metres quadrats de superfície amb un conjunt de sis a set-cents persones. No sembla tampoc ni que sigui massa fàcil l'adaptació, ni que sigui massa fàcil construir o utilitzar el suposat Hospital psiquiàtric de Lleida amb aquesta finalitat.

Així com —i he de dir-ho ben sincerament— pel que fa a les primeres possibilitats: hospital psiquiàtric o hospital general, allò és evident que no serveix i que no hi podem pensar, encara hem d'acabar d'explorar les possibilitats que hi pugui haver d'utilitzar allò com a servei, com a una instal·lació per prestar serveis socials, sigui residència assistida o sigui residència d'altres tipus. Però ho veig difícil, bé, és difícil que d'una cosa tan enorme en puguem fer quelcom que pugui ser realment d'utilitat.

Aleshores, evidentment, dit això, poca cosa més haig de dir. Haig de dir que, evidentment, jo no veuria amb gens bons ulls que a allò se li donés segons quina utilització, i entre d'altres la de quarter de la policia armada o del que fos i que nosaltres tenim pensat d'estudiar, juntament amb la Conselleria d'Ensenyament la possible utilització d'aquelles edificacions de cara a l'ensenyament. El mateix Diputat senyor Torres ha fet aquesta proposta; és possible que allà hi continuï funcionant una escola d'infermeres, però, evidentment, per a una escola d'infermeres allò és massa gran; s'hi ha de buscar quelcom més.

Per mi, en aquests moments, aquest és un tema una mica teòric i que a més a més no m'afecta a mi directament, no em puc pronunciar en aquest sentit, però estic totalment d'acord amb el Diputat senyor Torres que a aquell gran centre, bojàment fet allí en un moment de deliri d'algú, se li ha de donar una utilització o una altra, repeteixo, no serà sanitària, dubto que pugui ser social, i jo m'inclinaria més aviat per transformar-ho en un centre de serveis, en un centre de serveis segurament dintre del camp de l'ensenyament en el nivell que sigui més adequat.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Si el senyor Torres desitja replicar o repreguntar, li recomanaria la brevetat ja que en l'exposició de la pregunta ha excedit notablement del temps reglamentari.

El Sr. TORRES: Senyor President. Abusant de la paciència i de la benevolència de la Presidència, dos minuts. Efectivament, ja imaginava la resposta de l'Honorable Conseller. Sé que és un problema, actualment, sense solució possible, però, malgrat tot, jo crec que ens hem d'esforçar tots plegats per trobar-li una solució.

Una sola remarca, Honorable Conseller, és el que fa referència al nombre de llits. És evident que a Lleida, avui dia, a Lleida capital, hi ha —pel cap baix— un miler de llits

més uns quatre-cents que s'estan construint en un annex de l'hospital.

Però no oblidem que a la província de Lleida, que es compon avui dia d'uns tres-cents seixanta mil habitants, té en tot i per a tot dos mil cinc-cents llits d'hospital, la qual cosa representa un percentatge molt baix per a una densitat de població com aquesta, i evidentment, ja sé que l'hospital psiquiàtric o l'ex-hospital psiquiàtric —perquè no ho serà mai— no pot destinar-se a hospital però potser sí que convindria d'afegir a algunes de les instal·lacions que hi ha previstes d'ampliació de l'hospital general, algunes sales, alguns pavellons d'aquest complex per completar aquesta deficiència que hi ha a les terres de Lleida en llits d'hospitalització.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Un minut només per a contestar al senyor Torres. Jo li agraeixo el seu suggeriment, però haig de dir-li una cosa que, de fet, li hauria hagut de dir abans i me n'he oblidat, i li prego que em perdoni. Evidentment, a Lleida hi ha massa llits, per a Lleida capital; en el conjunt

del que en podríem dir les comarques lleidatanes, n'hi ha pocs, de llits, per al conjunt de la població. Al meu entendre, però, senyor Torres, la solució no està a portar més malalts a Lleida, sinó que està a fer hospitals petits comarcals a les comarques que els necessitin.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, hem acabat amb això l'ordre del dia. Abans d'aixecar la sessió voldria —per complir amb un precepte estatutari— comunicar-los un canvi que s'ha produït en la Mesa de la Comissió d'Enquesta sobre la Central Nuclear d'Ascó. Des de fa pocs dies n'ocupa la Presidència el Diputat senyor Jesús Prujà.

La data de la propera sessió serà comunicada oportunament als senyors Diputats. En aquest moment podem preveure només que, llevat que hi hagi alguna circumstància imprevista, no tindrà lloc la setmana que ve ni possiblement —però això ja no és tan segur— la setmana següent.

Res més. S'aixeca la sessió.

(S'aixeca la sessió a les deu i sis minuts del vespre.)